SUSAN KRINARD

Castelul viselor

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA JITARU.
ALCRIS

Capitolul 1

— Louise Peterson, ai nevoie de o vacanţă!

Edgar Benson îşi puse cu tandreţe mâinile pe umerii feţei şi-şi cufundă privirea îngrijorată în ochii ei întunecaţi. Aceştia îşi pierduseră strălucirea şi erau marcaţi de cearcăne adânci. Gura, de obicei cu o expresie veselă, exprima acum oboseală.

Louise făcu un mic gest de neputinţă.

— Nu-mi pot permite. Am mai degrabă nevoie de o comandă decât de vacanţă.

Edgar se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

— Căsătoreşte-te cu mine şi n-o să mai ai griji.

Ea refuză scurt, ca de fiecare dată când el îi făcea această propunere.

Obişnuit cu o asemenea reacţie, Edgar nu se simţea deloc descumpănit.

— Nu eşti rezonabilă, Louise, declară el pe un ton blând. Femeile nu se pot lipsi de bărbaţi, după cum nici bărbaţii nu se pot lipsi de femei, de altfel. La ce bun să te gândeşti de acum toată viaţa la Paul? O carieră nu înlocuieşte…

Agasată, ea îi tăie vorba:

— Oh, încetează să-mi mai ţii lecţii!

— Eşti chiar iritabilă astăzi, oftă el. Nu vrei să mă crezi, dar eşti într-adevăr epuizată. Ai muncit până n-ai mai putut la această expoziţie şi acum te temi că ea nu va răspunde speranţelor tale. Ai încredere în tine, Louise, totul va merge bine şi vei primi multe comenzi. Nu mai fi îngrijorată!

Ea îi adresă un zâmbet de scuză interlocutorului său.

— Iartă-mă. Dacă măcar aş avea siguranţa ta! Dar eu sunt o fire anxioasă, n-am ce face. Şi-mi doresc atât de mult să reuşesc!

Îşi plimbă privirea peste tablourile expuse în galeria lui Edgar. Deocamdată încăperea era pustie dar curând, se va umple de invitaţi pentru vernisajul unei expoziţii consacrate

portretului contemporan. Louise era bine reprezentată, prin douăsprezece pânze.

Subiectul ei favorit erau copiii. Merse cu paşi rari de-a lungul peretelui pe care erau atârnate tablourile sale, privindu-le cu un aer aparent detaşat. Dar de fapt, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ziua aceasta marca prima ei mare şansă din carieră.

I-o datora lui Edgar pe care-l cunoscuse în timpul cursurilor de desen. Îi încredinţase o dată două dintre portretele făcute de ea şi el i le vânduse. Deşi nu voia să-i dea prea multe iluzii, Edgar îi spusese totuşi:

— Sunt excepţionale. Oamenii cumpără mai puţin portrete decât alte tablouri, doar dacă este vorba de opere celebre sau de propriile lor portrete. Şi din moment ce tu ai atâta talent, Louise dragă, îţi trebuie comenzi.

— Şi cum se pot obţine comenzi? întrebase ea.

— Ai încredere în mine!

Şi ea se lăsase, orbeşte, pe mâna lui. Îşi părăsise slujba pe care o avea într-o agenţie de publicitate, şi se consacrase în întregime realizării a douăsprezece tablouri pe care el i le ceruse pentru expoziţia din primăvara următoare. Această expoziţie urma să se deschidă acum, dându-i Louisei nelinişti de neimaginat. Nu-şi dorea succesul doar din orgoliu. Voia doar, din adâncul sufletului, să reuşească să-şi câştige pâinea făcând ceea ce îi plăcea cel mai mult. Pictura. Edgar o trezi, zâmbind, din visele ei.

— Este prea târziu ca să-ţi mai retuşezi tablourile, glumi el cu amabilitate.

O prinse afectuos de braţ, şi adăugă:

— Pun pariu că astă seară chiar vei primi o comandă. Ai să vezi, n-am invitat pe oricine!

— Eşti prea bun cu mine, Edgar, răspunse Louise.

Se simţea vinovată. Cum ar fi putut să-i mulţumească lui Edgar pentru atâta bunăvoinţă?

Sub îndemnul unui impuls brusc, fu cât pe ce să-l anunţe

că acceptă să se căsătorească cu el, dar tocmai în clipa aceea, Edgar se îndepărtă de ea. Primii invitaţi începură să apară.

Louise era de-a dreptul buimacă. Poate că ar trebui să se mărite cu Edgar? îl cunoştea deja de multă vreme şi, împotriva a ceea ce credea el, nu amintirea lui Paul o reţinea s-o facă. Acesta murise în urmă cu trei ani, într-un accident de motocicletă.

Nu, sincer vorbind, umbra lui Paul nu mai plutea deasupra ei. Şocul şi suferinţa se estompaseră în timp, lăsând doar un sentiment de vid în jurul ei. Nu mai simţea pentru Paul dragoste. Dar oare simţise vreodată? Nu mai era sigură. În orice caz, Edgar putea umple vidul provocat de dispariţia lui. Edgar nu-i inspira decât o caldă prietenie.

— Îţi este frică, îi spusese el într-o zi.

Fără îndoială că avea dreptate. Îi era teamă să iubească şi să sufere din nou. Edgar ar fi cu siguranţă cel mai bun dintre soţi şi până la urmă s-ar ataşa de el, dar… Nu-şi putu reţine un zâmbet. Dacă ea s-ar hotărî să-i spună „da”, lui nu i-ar veni să-şi creadă urechilor!

Oamenii veneau din ce în ce mai mulţi la galerie şi, cuprinsă de un brusc acces de timiditate, Louise se refugie în toaletă. Se studie cu atenţie în oglinda cea mare. Rochia din mătase de culoare gri-perle, pe care şi-o cumpărase pentru această ocazie, îi accentua supleţea. Încadrat de părul negru care îi ajungea până la umeri, chipul ei i se păru foarte palid. Avea o înfăţişare obosită, Edgar nu minţise când îi spusese asta.

Îşi scoase trusa de machiaj din poşetă, îşi mai pudră un pic obrajii şi mai dădu cu ruj pe buze. Aşa, acum părea să arate mai bine.

Adunându-şi tot curajul, se întoarse în galerie. În afara celorlalţi doi expozanţi, nu mai cunoştea pe nimeni. Edgar nu se vedea prin preajmă, aşa că ea îşi luă o cupă de şampanie şi se amestecă în mulţime străduindu-se să pară

în largul ei. Îşi dorea totuşi s-o ia mai degrabă la fugă, să se întoarcă acasă şi să se cuibărească într-un fotoliu, cu o carte bună în mână, după ce şi-ar fi schimbat rochia cu un pulover şi nişte blugi.

În jurul ei nu vedea decât toalete croite de creatori renumiţi, şi blănuri scumpe. În mediul acesta se simţea complet rătăcită şi se mira că avusese îndrăzneala să se prezinte în faţa lor ca portretistă. Ea nu însemna nimic. Mai puţin decât nimic… Cui să-i fi trecut prin gând să-i comande un tablou? Existau alţi zeci şi zeci de artişti mai talentaţi decât ea.

Cu cât îi observa mai mult pe invitaţi, cu atât o părăsea speranţa. De altfel, văzu cu o oarecare dezamăgire că ei se înghesuiau mai mult la bufet decât în faţa tablourilor.

Auzi în minte vocea lui Edgar.

„Ai talent, Louise. Ca să demarezi, ai nevoie de câteva comenzi şi după aceea, lumea va fi la picioarele tale. O să ai de lucru mai mult decât o să poţi face”.

Cât de proastă fusese că îl crezuse! gândi ea o clipă.

Îl zări în sfârşit la celălalt capăt al încăperii. Dar cum el se afla într-o discuţie aprinsă cu un grup de oameni foarte eleganţi, ea nu îndrăzni să se apropie. Preferă să se ducă spre locul unde erau expuse pânzele ei.

Pictase copii după crochiuri făcute prin tren, prin autobuze sau prin parcuri. Portretele făcute de ea i se părură dintr-odată de o îngrozitoare mediocritate. Simţea că moare de ruşine. Nu-i mai rămânea decât să alerge până la prima agenţie şi să caute din nou o slujbă de desenator în publicitate. Cum de putuse să-şi imagineze că va deveni vreodată un adevărat pictor?

Patru persoane tocmai se uitau la tablourile ei. Deşi îi era teamă, Louise voia să le audă comentariile. O putere irezistibilă o îndemnă să se apropie de ei.

O femeie blondă, destul de frumoasă şi îmbrăcată cu un rafinament remarcabil, îi spunea cu o voce distinsă unui

bărbat ce se afla alături de ea:

— N-am mai văzut niciodată portrete de copii atât de reuşite. Dar tu, Roland? Sunt atât de Vii! Cum îl cheamă pe pictor?

Bărbatul răsfoi catalogul şi spuse pe un ton mai degrabă plictisit:

— Louise Peterson.

— O femeie! Ar fi trebuit să bănuiesc. Doar o femeie poate să picteze astfel de copii. Poate că are şi ea copii? Oricum, îi pictează într-un mod foarte special!

Se întoarse spre însoţitorul ei cu entuziasm.

— Nu eşti de acord cu mine, Roland?

El încuviinţă fără convingere şi începu să se îndepărteze. Privirea lui trecu de fermecătoarea blondă care era fără îndoială soţia lui şi o întâlni pe cea a Louisei.

Aceasta avu imediat un sentiment ciudat, ca şi cum l-ar fi cunoscut foarte bine pe acest bărbat. Era totuşi absolut sigură că nu-l întâlnise niciodată până acum. El nu era dintre aceia pe care să-i uiţi după ce i-ai văzut o dată.

Era înalt, puternic, cu părul negru dat spre spate pentru a-i degaja fruntea înaltă, cu ochii cenuşii extraordinar de pătrunzători. Înfăţişarea lui trufaşă atrăgea şi intimida în acelaşi timp.

Louise îşi întoarse repede capul şi, având brusc impresia că se sufocă în această atmosferă ca de stup, se îndreptă spre ieşire. Ajunsese la capătul puterilor. Chiar şi laudele pe care le surprinsese nu erau de ajuns pentru a-i reda încrederea în ea. Se strecură în stradă şi se îndepărtă repede de galerie.

Ajunsese la Picadilly când îşi dădu seama că-şi uitase mantoul, şi avu dintr-odată revelaţia absurdităţii comportamentului ei.

Edgar o să fie furios pe ea. Ce-o să se întâmple dacă doreşte cineva – o femeie blondă, de exemplu – să discute cu Louise Peterson? Poate că deja era prea târziu. Prinsă în

vâltoarea circulaţiei ca o frunză în vânt, Louise şovăia pe marginea trotuarului. Nu, nici nu se punea problema să se mai întoarcă la galerie, hotărî ea dintr-odată şi intră în cea mai apropiată staţie de metrou. Se va întoarce acasă.

După ce ajunse în minusculul ei apartament, îşi făcu o cafea şi se prăbuşi într-un fotoliu. Tremura atât de tare încât ceaşca se lovea de farfurioară.

Ce stare de nervozitate! Poate că într-adevăr avea nevoie de o vacanţă? Câteva zile petrecute la mătuşa ei Carrie, din Scoţia, o vor ajuta să-şi mai revină. După aceea, va porni în căutarea unei slujbe serioase.

Reconfortată oarecum pentru că găsise o soluţie, se vedea deja plimbându-se cu mătuşa ei, respirând aer curat, lipsită de griji. Soneria telefonului o smulse însă din frumoasa ei reverie. Tresări ca o vinovată. Cu siguranţă că era Edgar.

Ridică receptorul, cu un puternic sentiment de ruşine.

— Alo…

La celălalt capăt al firului, o voce puternică strigă:

— Louise! Renegato! Trădătoareo! De ce naiba ai fugit? Chiar dacă crezu că se va pierde, reuşi să bolborosească:

— Îmi pare rău, Edgar… Eu… Chiar nu ştiu de ce… Eram îngrozită la gândul că ar vrea să-mi vorbească cineva. Sau că, dimpotrivă, nimeni nu va întreba de mine. Nu mai ştiu.

— Eşti regina proastelor!

— Da, aşa este, dar presupun că asta nu are nicio importanţă, murmură Louise, spăşită.

— Ba da, are multă importanţă! strigă Edgar pe un ton exasperat.

— Totuşi, sunt sigură că nimeni nu a…

— Ba da, tocmai! repetă el. Mai mulţi invitaţi au vrut să ştie dacă erai acolo. Şi ăsta este deja un rezultat foarte frumos. Ţi-am explicat doar că nu trebuie să te aştepţi la mai mult de la acest vernisaj. Vor trece fără îndoială câteva săptămâni până ce ţi se va comanda un portret. Oamenii nu

cumpără tablourile ca pe cartofi!

Louise nu voia însă să se mai îmbete cu iluzii.

— M-am hotărât să-mi iau o vacanţă, aşa cum m-ai sfătuit, îl anunţă ea. Plec la mătuşa mea din Scoţia.

— Bună idee! Obrajii tăi îşi vor recăpăta culoarea şi ochii, strălucirea. Când pleci?

— Trebuie mai întâi să-i telefonez. Dacă ea este de acord, voi pleca din Londra chiar mâine sau poimâine.

— Foarte bine, o aprobă Edgar. Dar ia spune-mi, ţi-ai scos deja rochia aceea frumoasă?

— N... nu... răspunse ea.

— Cu atât mai bine.

— Mă temeam să nu cumva să fi fost grăbită să-ţi pui puloverul şi blugii tăi. Te invit la cină. Doar tu şi cu mine, preciză el, prevăzând că ea ar refuza să se alăture unor străini.

Dar chiar şi în aceste condiţii, Louise nu era ispitită de perspectiva de a se duce la restaurant. Îşi dorea să doarmă. Devenea în sfârşit pe deplin conştientă de oboseala pe care o acumulase.

— Edgar, aş prefera să nu ies nicăieri. Este târziu şi...

— Nu insist, oftă el. Odihneşte-te şi sună-mă înainte să pleci la Londra.

***

A doua zi dimineaţă, Louise fu trezită de soneria telefonului şi descoperi cu groază că era deja ora unsprezece.

— Alo... răspunse ea cu o voce somnoroasă.

— Louise, am o veste mare pentru tine! o anunţă Edgar cu entuziasm. Lady Winterhaven ar dori să te vadă mâine.

O tăcere stupefiată întâmpină aceste cuvinte.

— Are patru copii, continuă Edgar, şi nu mai vorbeşte decât despre tine. Vrea să le faci portretele.

— Dar eu plec în vacanţă, protestă slab Louise.

— Ştiu. Am încercat s-o mai temperez pe Ambre, dar ea vrea ca să începi să pictezi imediat. Îţi propune să împleteşti vacanţa cu munca. Te-a invitat la ea, considerând că tu ai nevoie să-i vezi pe copii în ambianţa lor cotidiană. Vei avea tot timpul la dispoziţie ca să-i observi înainte de a-i picta şi, ceea ce este foarte interesant, îţi plăteşte atât cât îi vei cere! Louise, este şansa vieţii tale!

— Vrei să spui că-mi propune să mă instalez la ea? întrebă fata, cuprinsă de teamă.

De acum se trezise pe deplin, dar era încă prea surprinsă ca să-şi reprezinte limpede situaţia.

— Exact, draga mea, îţi oferă ospitalitate la locuinţa ei din Franţa.

— În Franţa! exclamă Louise, neputând să-şi stăpânească o bruscă notă de interes.

— Da, pe valea Loarei. Eu îi ştiu castelul. Este magnific şi vei găsi acolo toată liniştea de care ai nevoie. Văd că nu sari în sus de bucurie! adăugă Edgar pe un ton de reproş.

Louise îşi trecu mâna prin părul negru şi oftă.

— Ba da, Edgar, sunt... sunt foarte bucuroasă... Şi totuşi, este atât de brusc. Mă vedeam deja la mătuşa mea, în Scoţia... Eu...

— Ei bine, adaptează-te repede împrejurărilor. Este cea mai bună ocazie să debutezi în cariera ta. Lady Winterhaven îţi comandă un portret pentru fiecare copil al ei şi încă unul reprezentându-i pe toţi patru împreună. Mi-a dat de înţeles că poate îţi va cere să-l pictezi şi pe fostul ei soţ, acum decedat.

— Decedat? repetă Louise, un pic surprinsă.

— Da, să-l pictezi după fotografii, bineînţeles, îi explică Edgar. Era mult mai în vârstă decât Ambre şi ea a fost a doua soţie. Vei avea plăcerea să studiezi astfel şi istoria familiei Winterhaven. Deocamdată însă este important să te întâlneşti cu Ambre mâine la ora zece. Acum locuieşte la

mama ei, la reşedinţa Beligrove Mansions, apartamentul nr. 3, în Knightsbridge. Ai notat?

— Da, murmură Louise, şovăitoare. Este într-adevăr prea mult dintr-odată.

— Nicidecum. Poartă-te aşa cum eşti, fermecătoare şi graţioasă, şi totul va decurge foarte bine. Gândeşte-te că pleci într-o minunată vacanţă şi că te vei întoarce cu un cec considerabil, şi probabil cu numeroase recomandări pentru viitorii clienţi. Ai să vezi că Ambre – lady Winterhaven – este o persoană delicioasă. Dacă ea te apreciază, pe tine şi lucrările tale, poţi conta pe ea că îţi va face publicitate.

— Am impresia că trăiesc o poveste cu zâne, mărturisi Louise pe care, încetul cu încetul, o cuprindea o oarecare euforie.

— Poate chiar va fi una, confirmă Edgar. Aşadar, ce zici, accepţi?

— Da…

Louise răspunse cu timiditate. La urma urmei, nu asta îşi dorise cu atâta ardoare?

— Louise, şopti Edgar cu o voce aproape părintească, nu-ţi fie teamă. Aruncă-te în vâltoarea vieţii! Plonjează! îţi jur că apa este bună!

Ea izbucni în râs. Edgar îi ghicea într-adevăr cele mai mici reacţii. Acum, de exemplu, era cumplit de îngrijorată. Ocazia pe care şi-o visase atât se ivise şi, în loc s-o prindă fără ezitare, ea se speria. N-avea ce face, asta era firea ei. Şi totuşi, trebuia!

— Bine, accept, anunţă ea cu o voce mult mai fermă. Mă voi duce mâine la întâlnire.

— Bravo, Louise! exclamă Edgar. După ce vei discuta cu lady Winterhaven, vino direct la galerie. Vom lua masa împreună ca să sărbătorim evenimentul.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Louise se trezi devreme şi-şi trecu de mai multe ori în revistă modesta ei garderobă. Ce ar fi trebuit să-şi pună pentru o întâlnire atât de importantă? Cu mare greutate, se hotărî până la urmă pentru un costum din tweed care mai era încă de sezon datorită temperaturilor scăzute ale începutului de primăvară.

Constată cu satisfacţie că nu mai arăta atât de rău, în timp ce-şi peria părul mătăsos.

Liniştită la gândul că era destul de prezentabilă, se îndreptă cu un pas energic spre staţia de metrou. În platanul din scuarul din apropiere, cânta o mierlă şi fluieratul ei vesel i se păru de bun augur. Ziua aceasta marca un nou început în viaţa ei.

Dar când ajunse în faţa impresionantei faţade a reşedinţei Beligrove Mansions, siguranţa cu care pornise o mai părăsi. În holul clădirii, găsi lista apartamentelor şi sună la numărul 3. Aproape imediat, o femeie o întrebă prin interfon cine este, apoi o invită să urce. Un mecanism declanşă deschiderea uşii şi, respirând adânc, Louise se îndreptă spre ascensor.

La etajul al treilea, o întâmpină o menajeră zâmbitoare şi o conduse într-un salon cu un mobilier vechi minunat.

— Lady Winterhaven vă roagă să aşteptaţi câteva clipe. Bebeluşul dânsei este bolnav şi tocmai a sosit doctorul.

Louise murmură o formulă de politeţe. Se simţea complet deplasată în acest cadru somptuos şi, dacă nu şi-ar fi amintit de fermele încurajări ale lui Edgar, ar fi fugit şi de aici aşa cum fugise de la galerie.

Nu, de data asta se va ţine tare. Îi datora lui Edgar măcar atâta curaj. După tot ceea ce făcuse pentru ea, nu avea voie să lase să-i scape o asemenea ocazie.

Aşezată pe marginea unui scaun acoperit cu brocart, Louise îşi strângea, temătoare, la piept poşeta. Din când în

când, îşi dădea cu un gest nervos o şuviţă de păr după ureche. Se ruga ca lady Winterhaven să vină cât mai repede şi să pună capăt acestui supliciu al aşteptării.

În timp ce privea tablourile agăţate pe pereţi, se deschise uşa. Louise era pe punctul de a se ridica, crezând că este vorba despre gazda sa, dar auzi chicotitul unui băieţel. Cineva îi ordonă să tacă şi urmă o cascadă de proteste din partea copilului.

Zărindu-i buclele blonde, Louise îi strigă pe tonul ei cel mai prietenos:

— Haide, intră!

Urmă o clipă de tăcere şi fata presupuse că reuşise să-i sperie pe copii. Totuşi, uşa se deschise dintr-odată complet şi intrară în încăpere două fetiţe şi un băiat. Cea mai mare, în vârstă de vreo doisprezece ani, afişa o expresie foarte serioasă. Era urmată de un puşti de vreo opt ani, brunet ca şi ea, şi de o adorabilă păpuşă de vreo patru anişori, cu părul de culoarea mierii şi cu o înfăţişare angelică.

Cea mare veni spre Louise şi spuse:

— Vă rog să-i scuzaţi pe fratele şi pe surioara mea. Sunt foarte nepoliticoşi.

Luată pe neaşteptate, Louise nu răspunse imediat şi copila continuă:

— Dumneavoastră sunteţi domnişoara Peterson, cea care ne va picta pe noi? Louise încuviinţă din cap. Aproape în mod solemn, copila îi întinse mâna. Louise o luă şi o strânse cu aceeaşi gravitate.

— În ce culori o să ne pictezi? întrebă băieţelul. Un pic stânjenită, Louise ezită.

— Oh… Presupun că voi folosi culori diferite pentru fiecare.

Cea mai micuţă părea încântată.

— Ai putea să ne pictezi în albastru şi galben, te rooog.

— Asta o să depindă de hainele cu care veţi fi îmbrăcaţi. Va trebui s-o rogi pe mama ta să-ţi pună o rochiţă albastră

sau galbenă. Cum vă cheamă pe voi?

Cea mare îşi asumă sarcina de a face prezentările.

— Pe mine mă cheamă Selena, el este fratele meu Simon şi ea este Angela. Mai avem o surioară, Melissa, care acum este bolnavă. Mama este lângă ea împreună cu doctorul.

De câteva clipe bune, Simon o examina pe Louise cu o intensă curiozitate.

— O să vii cu noi la castel? întrebă el.

— Păi sigur că vine, îi şopti Selena, atotştiutoare. Căţărându-se pe genunchii Louisei, Angela o întrebă la rândul ei:

— O să te joci cu noi?

Depăşită de situaţie, Louise se bâlbâi:

— Da… da… poate…

Era captivată de feţişoarele astea mici şi ardea de nerăbdare să le fixeze pe pânză.

— De-a ce o să ne jucăm? lansă Simon, vizibil interesat.

— Ce joc vă place vouă? întrebă Louise la rândul ei.

Tot trăncănind cu copilaşii ăştia, se bucura de pe acum că o să-i picteze. Promitea să fie o treabă pasionantă.

Se temuse că se va afla în faţa unor copii răsfăţaţi, lipsiţi de personalitate, dar realitatea se dovedea a fi cu totul alta. Louise era atât de nerăbdătoare să se apuce de lucru încât îi dispăruseră şi teama şi timiditatea.

— Să ne jucăm chiar acum, propuse Angela.

— Oh, nu… Mama voastră urmează să sosească imediat, obiectă ea.

— Poate să întârzie ore întregi! o „linişti” Simon. Parcă înnebuneşte de îndată ce se îmbolnăveşte Melissa.

— Da, avem timp să ne jucăm, zise şi Angela. Considerând că era de dorit să rămână în relaţii bune cu copiii a căror cooperare îi va fi de mare ajutor mai târziu, Louise cedă:

— De-a ce vreţi să ne jucăm?

Ea speră că ei n-or să-i propună ceva necugetat.

— De-a un joc de-al tău, declară Angela.

Louise amuţi. Nu-i venea în minte nicio idee. Cum se distrase ea când fusese copil?

Cu ochii aţintiţi pe buzele ei, copiii nu auziră când intră mama lor. Louise, şi ea, simţi deodată o prezenţă în încăpere şi sări în picioare. O femeie înaltă şi blondă venea zâmbind spre ea, cu mâna întinsă. Fata avu impresia unei minuni recunoscând-o pe cea care se extaziase în faţa tablourilor ei cu două zile în urmă. Bărbatul care o însoţise, gândi Louise imediat printr-o ciudată înlănţuire de gânduri, nu putea să fie soţul ei, din moment ce ea era văduvă.

— Domnişoară Peterson, sunt încântată să te cunosc! zise lady Winterhaven cu căldură. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atât de mult. Sper că monştrii aceştia mici n-au fost prea insuportabili. I-am spus Philippei să nu-i lase să vină să te plictisească.

Râse fermecător, şi adăugă:

— Nu voiam să te descurajezi dinainte!

— Bună ziua, lady Winterhaven, zise Louise, redevenind dintr-odată temătoare şi timidă.

Era evident că femeia aceasta nu o remarcase atunci, la galerie. Studiind-o cu atenţie, Louise o consideră frumoasă ca un porţelan delicat cu părul ei blond, cu ochii mari de un albastru-violet profund şi cu supleţea ei. Cu siguranţă că avea vreo treizeci de ani şi totuşi, nu părea de mai mult de douăzeci şi cinci.

— Selena, Simon şi Angela au fost drăguţi şi mi-au ţinut companie, o linişti Louise.

— Tocmai voiam să ne jucăm, susură Angela cu o umbră de regret în glas.

— Biata domnişoară Peterson! exclamă lady Winterhaven făcând o grimasă amuzată. Şi acum, copii, lăsaţi-ne singure. Eu şi domnişoara Peterson avem de discutat.

Ajunsă la uşă, Angela îi făcu afectuos cu mâna Louisei, luându-şi la revedere.

— Ah, copiii! zise lady Winterhaven. Dacă aş fi ştiut că va trebui să-i cresc singură, m-aş fi gândit mai bine înainte să fac patru. Dar Peter visa o familie numeroasă.

Ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi. Îngrozitor de stânjenită, Louise nu ştiu ce să spună. Se surprinse şoptind:

— Lady Winterhaven, eu... Eu înţeleg ce simţiţi. Mi-am pierdut logodnicul acum trei ani.

Regretă imediat că rostise aceste cuvinte. Viaţa ei privată n-o interesa pentru nimic în lume pe lady Winterhaven, gândi ea. Prin reacţia ei însă, aceasta îi dovedi totuşi contrariul.

Cu un zâmbet de scuză, spuse:

— Nu mă judeca prea aspru. Nu sunt o femeie slabă, am depăşit şocul morţii lui Peter dar uneori, am un teribil sentiment de vid.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, răspunse Louise cu simplitate. Se priviră amândouă cu înţelegere şi Louise simţi că-şi făcuse o prietenă.

Lady Winterhaven îşi alungă melancolia şi declară:

— Ce-ar fi să ne întoarcem la oile noastre? Edgar... domnul Benson mi-a vorbit numai de bine despre dumneata, şi cum Peter mi-a demonstrat întotdeauna valoarea judecăţii lui, eu mă încred în el. De altfel, am avut ocazia să văd eu însămi câteva dintre tablourile dumitale, şi părerea mea este aceeaşi cu a domnului Benson. Şi din moment ce te afli aici, presupun că accepţi să lucrezi pentru mine.

Izbucni într-un râs uşor.

— Doar dacă diavolii ăştia mici ai mei nu te-au speriat.

— Nu, nicidecum, o asigură Louise. Aveţi nişte copii fermecători. Dorinţa mea cea mai dragă este să-i pictez.

— Mai este şi Melissa, zise lady Winterhaven. Draga de ea, astăzi este bolnavă, dar doctorul mi-a spus că nu e nimic grav. Îmi fac prea multe griji, toată lumea îmi spune asta. Şi totuşi, scumpa mea Melissa! Nu pot să nu fiu

îngrijorată pentru ea. Din nefericire, Peter n-a apucat s-o vadă născându-se.

Încercând să împiedice acest nou acces de tristeţe, Louise se grăbi să întrebe:

— I-aţi spus ceva lui Edgar în legătură şi cu un portret al soţului dumneavoastră?

— Într-adevăr, confirmă lady Winterhaven. Tabloul va fi expus la primăria din satul nostru. Dacă ar fi trăit, el n-ar fi acceptat aşa ceva. De altfel, eu am refuzat să se ridice o statuie în memoria lui acolo. Peter era mult prea modest. Întotdeauna refuza, de exemplu, să-şi povestească isprăvile din timpul războiului. A trebuit până la urmă să accept ca măcar tabloul lui să fie expus la primărie.

Încrezătoare dintr-odată în forţele ei, Louise afirmă cu o vioiciune care nu-i era obişnuită:

— Voi fi măgulită să fiu autorul acestui tablou.

O slujnică apăru aducând ceai şi fursecuri delicioase. În timp ce-şi luă ceaşca, lady Winterhaven spuse:

— Eu mă întorc în Franţa poimâine. Ar fi cu putinţă să vii odată cu noi? Propunerea aceasta o buimăci pe Louise. Oare lady Winterhaven avea anumite motive să fie atât de grăbită, sau pur şi simplu aşa era ea, impulsivă? Expresia de pe chipul ei îi stârni oarecari bănuieli Louisei, dar îşi alungă repede această neîncredere necugetată.

— Este cam repede, zise ea. Am nevoie de câteva zile pentru a rezolva cu Apartamentul. Cu corespondenţa. Am tot felul de mărunţişuri de reglat.

— Da, da, fireşte, fu de acord lady Winterhaven, cu un aer dezamăgit. Atunci, când crezi că ai putea veni? îţi voi rezerva un bilet la avion şi

— Nu... mulţumesc... îi tăie vorba Louise hotărându-se chiar în clipa aceea. Voi veni cu maşina. Nu va dura cu mult mai mult şi voi putea să-mi iau mai multe lucruri.

— Este o idee excelentă. În felul acesta, vei profita şi de priveliştile din regiune. Se pot face nişte plimbări minunate.

Nu uita că o să ai cu această ocazie, şi o vacanţă. Nu este nimic urgent şi pentru început, o să te odihneşti. Portretul lui Peter nu trebuie să fie gata decât în septembrie, când va ieşi de sub tipar şi biografia lui.

În aceste condiţii, Louise înţelegea şi mai puţin graba interlocutoarei sale.

— Până atunci, îl voi termina cu siguranţă, afirmă ea. Lady Winterhaven se ridică şi se îndreptă spre un birou, vorbind ca pentru sine:

— Sunt sigură că mama a… da, iată.

Se întoarse spre Louise cu o hartă turistică.

— Am să-ţi arăt unde se află castelul Ormeaux.

Câteva clipe, cele două femei studiară cu atenţie itinerarul, apoi lady Winterhaven spuse:

— Cred că asta este tot. Doar dacă nu ai să-mi mai pui unele întrebări?

— Nu, răspunse Louise.

Subiectul onorariului ei nu fusese abordat, dar ea detesta să vorbească prima despre bani. Lady Winterhaven îi zâmbi.

— Te cheamă Louise, nu-i aşa? Mi-ai da voie să-ţi spun astfel? în ceea ce mă priveşte, prefer să-mi spui Ambre decât lady Winterhaven. Am oroare de apelative ceremonioase, mai ales cu oameni pe care-i consider prieteni.

Părea atât de sinceră încât Louise fu mişcată. Luă această declaraţie ca pe un compliment venit din partea unei femei pe care abia dacă o cunoştea.

În clipa aceea, uşa se deschise şi pe ea intră o tânără brunetă cu o înfăţişare sportivă.

— Scuzaţi-mă, lady Winterhaven, dar aţi putea veni o clipă? Melissa a început iar să plângă şi se pare că astăzi sunteţi singura în stare s-o calmaţi.

Ambre Winterhaven sări în picioare, cu frumosul ei chip umbrit de îngrijorare.

— Bine, Philippa, vin imediat.

Se întoarse spre Louise şi spuse repede:

— Te rog să mă ierţi, am să te las singură încă vreo câteva minute. Mai ia o ceaşcă de ceai. N-am să lipsesc mult.

După câţiva paşi, rămase nemişcată, ca lovită de trăsnet.

— Dumnezeule, n-am vorbit de onorariul dumitale! Mă întorc imediat.

Cu aceste cuvinte, dispăru împreună cu dădaca şi, după ce-şi mai turnă o ceaşcă de ceai, Louise se aşeză la loc.

Timpul trecu şi, pentru a-şi face de lucru, se uită din nou pe harta cu valea Loarei; o strânse la loc exact când uşa se deschise.

Ridicând capul, fu surprinsă să-l vadă pe bărbatul înalt, cu părul negru, care o însoţea pe Ambre Winterhaven la galerie. El păru la fel de mirat s-o găsească aici. Privirile li se întâlniră îndelung şi, simţind admiraţia nedisimulată a noului-venit, Louise se fâstâci toată. Inima începu să-i bată într-un ritm ciudat.

Bărbatul, foarte relaxat, intră în încăpere şi declară fără să-şi desprindă ochii de ea:

— Ar fi trebuit să bat la uşă, dar nu ştiam că este cineva.

— O aştept pe lady Winterhaven, îi explică Louise. S-a dus să se ocupe de bebeluş. Nu va întârzia prea mult.

În ciuda eforturilor sale, fata nu reuşise să-şi stăpânească tremurul vocii.

Interlocutorul său se apropiase şi o ţintuise pe loc cu privirea lui apreciatoare.

— Şi cu cine am onoarea? Eu sunt Roland Winterhaven. Mâna Louisei se pierdu între degetele calde şi puternice, şi inima îi bătu mai tare.

— Louise Peterson.

Bărbatul îşi schimbă imediat expresia.

— Louise Peterson!

Îi dădu drumul imediat la mână.

— Pictoriţa!

Louise încuviinţă din cap şi, cum era descumpănită de această reacţie aproape ostilă, bolborosi:

— De altfel, nu vreau s-o mai deranjez pe lady Winterhaven prea multă vreme. Am să plec. Aş putea să vă rog să-i spuneţi că.

Se ridicase, dar Roland Winterhaven nu se clinti din loc şi nici nu-i răspunse. Pur şi simplu îi tăia calea.

Nevăzând niciun inconvenient să discute mai târziu chestiunile băneşti, Louise voia să plece. De altfel, refuza din instinct să discute asemenea probleme în faţa acestui bărbat.

— Lady Winterhaven are numărul meu de telefon, în caz că... spuse ea cât mai limpede cu putinţă.

Când schiţă însă un pas înainte, bărbatul o opri.

— O clipă, domnişoară Peterson, făcu el pe un ton imperativ. Poate ai putea să-mi explici şi mie despre ce este vorba?

Manierele lui o iritară pe Louise la culme. În afară de asta, nu voia să-l pună în temă cu o afacere care nu-l privea. În timp ce se gândea, pe chipul lui Roland Winterhaven apărea din ce în ce mai evident nemulţumirea.

Până la urmă, se hotărî să-şi formuleze gândurile. Tonul pe care vorbi era la fel de glacial ca şi privirea.

— Mă tem, domnişoară Peterson, ca nu cumva să fie o regretabilă neînţelegere.

— O neînţelegere? zise ea dintr-o suflare.

— Este imposibil ca dumneata să vii acum la castelul Ormeaux, absolut imposibil.

O apucă de braţ cu o prefăcută amabilitate şi adăugă:

— Îmi pare rău. Se pare că lady Winterhaven a uitat că, în săptămânile ce urmează, la castel se vor efectua nişte lucrări de întreţinere. De altfel, chiar ea va rămâne în Anglia pe toată perioada acestor lucrări.

— Mie mi-a spus că pleacă poimâine! protestă Louise

recăpătându-şi glasul.

— Este exact cum am bănuit, a uitat.

Ţinând-o în continuare pe Louise de braţ, Roland Winterhaven începu s-o conducă spre uşă.

— Unde locuieşti dumneata? o întrebă el brusc. Louise îi răspunse reflex.

— Bine, am să te conduc acasă. Cel puţin atâta pot să fac ca să te despăgubesc de timpul pierdut.

Louisei nu-i venea să creadă. Simţi abătându-se asupra ei o dezamăgire distrugătoare. Cum de putuse lady Winterhaven să fie atât de distrată? O asemenea uitare era aproape de neimaginat.

— Aş... aş dori s-o văd pe lady Winterhaven înainte să plec, bolborosi ea.

Ah, dacă măcar ar fi apărut Ambre în clipa asta! Dacă ar fi putut să se înţeleagă cu ea în privinţa noilor date!

Din păcate, lady Winterhaven continua să rămână invizibilă şi Roland declară pe un ton care nu admitea replică:

— Dacă este cu bebeluşul ei, fără îndoială că a uitat de dumneata. Am să-i explic eu totul. Nu este nevoie s-o mai aştepţi. Poate că te va contacta mai târziu.

Îi adresă Louisei un zâmbet liniştitor.

— Este foarte dornică să facă portretele copiilor.

Cu o politeţe care abia dacă ascundea o indiscutabilă bruscheţe, Roland Winterhaven o conducea pe Louise spre ieşirea din apartament. Lipsită de îndrăzneală, fata nu-i rezistă. Simţea totuşi că el o manipula ca pe o marionetă, dar nu găsea curajul să se apere.

— Maşina mea este parcată în faţa clădirii.

Până la uşă, Louise speră s-o întâlnească pe Ambre Winterhaven. În zadar. Plânsetele îndepărtate ale unui bebeluş îi dovediră că ea era încă foarte ocupată.

Avea un sentiment de ranchiună faţă de bărbatul care-i apucase ferm braţul. Acesta îşi dădea toată silinţă s-o

îndepărteze cât mai repede posibil de acest apartament. Sigur, Louise fusese prima care-şi exprimase dorinţa să plece, dar acum, el nu-i dădea de ales. Îşi aminti dintr-odată că trebuia să se întâlnească cu Edgar ca să ia masa împreună.

— Nu mă duc direct acasă, spuse ea. Am o întâlnire şi ajung foarte uşor cu metroul. Nu este nevoie să mă mai conduceţi.

— Am să te duc cu maşina unde vrei dumneata, zise Roland Winterhaven cu hotărâre.

O împingea deja pe fată în ascensor. De ce era atât de nerăbdător s-o vadă îndepărtată de aici?

— Nu este nevoie, obiectă rece Louise. La această oră circulaţia este foarte aglomerată şi se produc ambuteiaje.

— Ba da, ba da, te conduc, cel puţin atâta pot face pentru dumneata, având în vedere împrejurările.

Ajunşi jos, Louise îi repetă lui Roland Winterhaven că nu era nevoie s-o conducă. De data asta, el ridică din umeri.

— Foarte bine, dacă insişti. Te rog însă să accepţi scuzele mele sincere, domnişoară Peterson. Sunt încântat că te-am cunoscut şi sper să ne mai vedem. Mi-ar părea rău dacă scăparea lui lady Winterhaven ţi-a provocat neplăceri. În orice caz, iart-o.

Îi strânse mâna mai îndelung şi-i dădu drumul, când un taxi opri în faţa clădirii. Coborî din el o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o haină de blană.

— Roland! exclamă aceasta. Ce noroc! Ai cumva mărunt, dragul meu. Pentru taxi?

— Fireşte, lady Farrington-Grange, îi răspunse el scotocindu-se prin buzunare.

Îi aruncă o ultimă privire Louisei.

— La revedere, domnişoară Peterson. Sper să ne revedem. Zâmbetul lui de adio părea sincer plin de regrete dar, în acelaşi timp, întreaga lui atitudine trăda o imensă uşurare.

— La revedere, murmură Louise, şi fugi spre staţia de metrou fără să mai privească în urmă.

Plecase cu impresia că-şi bătuseră joc de ea, şi era furioasă pe bărbatul care o tratase ca pe o jucărie. Porni spre galeria lui Edgar, cu sufletul greu. Bietul Edgar! El o aştepta ca să sărbătorească împreună cu ea începutul carierei ei. Cât de dezamăgit va fi!

Capitolul 3

— Nu-i nicio nenorocire, o linişti Edgar cu o voce caldă, luându-i mâna ce poposise pe masă ca o mică pasăre albă rănită. O să apară şi o altă ocazie, ai să vezi. Şi oricum, Ambre va lua din nou legătura cu tine.

— Nu, instinctul îmi spune că n-am să mai aud vorbindu-se despre ea, afirmă Louise, încă uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Este atât de ciudat, Edgar. Omul ăsta era chiar grăbit să scape de mine. Aproape că aveam impresia că are ceva împotriva mea.

Edgar izbucni în râs.

— Ce ar fi putut să aibă împotriva ta? Louise ridică cu tristeţe din umeri.

— Nimic. Soarta nu vrea pur şi simplu, ca eu să fac o carieră de portretistă.

— Nu te descuraja! exclamă Edgar strângându-i cu vigoare degetele. Vei avea o a doua şansă, sunt sigur.

Cum ea îşi aţintise privirea întunecată pe faţa de masă, el îi ridică bărbia.

— Uită-te la mine, Louise! Vei face ceea ce hotărâseşi să faci înainte ca lady Winterhaven să se manifeste. Pleacă în Scoţia, odihneşte-te şi, când te vei întoarce, eu îţi voi prezenta lista cu cei ce te vor solicita între timp.

— Edgar, nu ai pereche pentru a-mi ridica moralul! zise Louise cu un zâmbet dezarmat. Dar eşti şi cel mai mare mincinos pe care l-am cunoscut!

Fata nu-şi mai făcea iluzii. Existau deja numeroşi portretişti de renume pe piaţă, şi oricum interesul pe care i-l arătase lady Winterhaven era nesperat. O astfel de minune n-o să se mai producă.

Roland Winterhaven stricase totul. Totuşi nu era el vinovatul, gândi Louise cu sinceritate. Doar n-a scornit el că la castel au loc lucrări, numai pentru a o îndepărta pe ea. Dar manierele lui autoritare şi arogante i-l făcuseră foarte

antipatic. Şi de ce i se păruse că voia s-o împiedice cu orice preţ pe Louise s-o revadă pe Ambre înainte să plece?

Oftă resemnată. Era mai bine să considere această afacere clasată şi să pornească, aşa cum prevăzuse, în căutarea unei slujbe, după ce va petrece câteva zile în Scoţia.

Când apăru chelnerul cu aperitivele, Edgar spuse:

— Avem totuşi ceva de sărbătorit. Încă puţin şi aş fi uitat că am vândut unul din tablourile tale.

Ridicând imediat capul la această veste, Louise întrebă:

— Care? Cui?

Edgar o privi cu un uşor aer ironic.

— Mă faci să te asemăn cu un cameleon, Louise. Te transformi spectaculos în funcţie de dispoziţie. Iată-te interesată dintr-odată şi tot chipul ţi se luminează... Eşti foarte frumoasă aşa!

Roşind la acest compliment, fata protestă:

— Haide, nu mă linguşi! Spune-mi mai degrabă ce tablou ai vândut şi cu cât.

— Destul de scump ca să-ţi poţi plăti vacanţa, îi răspunse el prelungind misterul. Este vorba de fetiţa de pe balansoar. Vezi, nu-s toate atât de negre. Pleacă liniştită şi nu te mai gândi la nimic. O să mai vedem ce facem când te întorci.

Îi aruncă un zâmbet poznaş şi adăugă:

— Şi dacă viitorul care te aşteaptă nu te tentează, poţi oricând să te căsătoreşti cu mine şi să mă ajuţi să menţin în funcţiune galeria.

Străbătut parcă de o idee subită, Edgar se lovi peste frunte.

— Bineînţeles! De ce nu m-am gândit mai devreme? Ce zici de propunerea mea?

— Tot „nu” rămâne, răspunse din reflex Louise. Nu pot să mă mărit cu tine. Ştii bine că nu te iubesc ca pe un eventual soţ.

— Nu mă refeream la căsătorie, zise el. Te întreb dacă n-

ai avea chef să mă asişti la galerie. Experienţa şi simţul tău critic mi-ar fi de mare folos.

— Iar încerci să mă încurajezi, Edgar, obiectă Louise. Nu, ai făcut şi aşa prea mult pentru mine.

— Vorbesc serios, insistă el. Mi-ai face un serviciu. Louise scutură din cap.

— Nu, nici nu se pune problema, cu atât mai mult cu cât n-aş vrea să intervin în munca lui Cathy.

— Eşti încăpăţânată, orgolioasă şi incorigibilă, oftă Edgar.

După un prânz excelent, Louise se întoarse la galerie împreună cu el. Edgar ţinea neapărat să-i dea imediat cecul pentru tabloul vândut.

De îndată ce-i văzu, Cathy se repezi în întâmpinarea lor.

— Ah, în sfârşit, iată-vă! Foarte bine! I-am spus că n-o să întârziaţi mult.

— Cui? întrebă distrat Edgar aşezându-se la birou.

— Lui lady Winterhaven. Cathy se întoarse spre Louise.

— De fapt, cu tine dorea să vorbească. A telefonat deja de două ori. Mi s-a părut foarte nervoasă şi vrea să te întâlnească urgent.

Cu fruntea încruntată, Edgar o privea îngândurat pe Louise.

— Vrea fără îndoială să-şi ceară scuze, zise el. Telefonează-i imediat. Este mai bine să rămâi în relaţii bune cu ea.

Edgar avea dreptate şi, chiar dacă pentru ea asta era o corvoadă, Louise îl ascultă. Cathy ieşi împreună cu Edgar şi o lăsară singură. Formă numărul pe care Cathy îl scrisese pe o hârtie şi îi spuse servitoarei care-i răspunse:

— Sunt Louise Peterson. Cred că lady Winterhaven vrea să-mi vorbească.

— Într-adevăr, domnişoară Peterson, aşteptaţi puţin... Louise aşteptă, destul de încordată. Era foarte amabil din partea lui lady Winterhaven să-şi ceară scuze, dar situaţia asta devenea într-adevăr stânjenitoare.

— Louise! exclamă lady Winterhaven. Eram atât de nerăbdătoare să dau de dumneata. M-a consternat neînţelegerea de azi-dimineaţă.

— Nu-i nimic grav, murmură Louise, jenată, eu…

— Dimpotrivă, este foarte grav! o întrerupse lady Winterhaven. Roland nu are dreptul să intervină în planurile mele. Exagerează uneori!

— Dar am înţeles că…

— Ştiu. Ţi-a povestit că facem lucrări de întreţinere la castel. Aceste lucrări pot fi amânate, îţi jur. Louise…

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Ascultă, nu pot să-ţi explic totul la telefon. Îţi promit că o voi face când vei veni în Franţa. Roland îmi gestionează afacerile şi el îşi ia foarte în serios responsabilităţile. Încearcă să facă totul doar cum îl taie capul, dar eu nu voi tolera asta.

— Dar… repetă un pic uluită Louise, nemaiştiind deloc cum să reacţioneze.

— Să tragem o linie peste toate astea, dacă vrei. Vino în Franţa aşa cum am hotărât împreună, doar dacă nu cumva eşti foarte supărată pe mine?

În ciuda impresiei că, din nou, este manevrată ca o marionetă, Louise o linişti:

— Nu, bineînţeles că nu sunt.

Apoi, aducându-şi aminte de Melissa, adăugă:

— Ce mai face micuţa?

— Mult mai bine. Biata de ea! La vârsta asta, nu poate să spună unde o doare!

Louise nu-şi putu reţine un zâmbet. Ambre se comporta cu atâta farmec şi atât de firesc încât era imposibil să-i refuzi ceva. Se pare că avea şi o oarecare voinţă din moment ce nu se lăsa dominată de încăpăţânatul de Roland Winterhaven. De fapt, care era mai exact legătura lor de rudenie?

— Să vorbim acum despre bani, declară lady

Winterhaven, dovedindu-se dintr-odată o femeie practică. Pentru început, vei avea asigurate cheltuielile de călătorie.

Louise murmură, stânjenită să abordeze acest subiect:

— O să vorbim despre asta mai târziu, lady Winterhaven.

— Cum vrei, fu de acord interlocutoarea ei, dar spune-mi Ambre!

Mulţumită cecului pe care i-l dăduse Edgar, Louise putea să-şi plătească deplasarea, aşa că îi spuse tinerei femei:

— Nu-i nicio grabă să vorbim despre bani.

Mai vorbiră un pic despre diverse fleacuri, şi când închise telefonul, Louise se lăsă să cadă pe un fotoliu, cu un oftat prelung de uşurare. Ce răsturnare de situaţie! Urmarea evenimentelor îi inspira totuşi unele temeri feţei. Nu putuse să renunţe la o comandă pe care o acceptase cu entuziasm cu câteva ore în urmă.

Reîntors în galerie, Edgar încremeni de stupoare când o văzu.

— Cum, chiar zâmbeşti?! Ţi-a promis despăgubiri?

— Nu, a fost vorba de o neînţelegere, îi explică Louise dând din cap. Lady Winterhaven a pus lucrurile la punct cu numitul Roland Winterhaven, şi voi pleca în Franţa cum am stabilit.

Edgar o trase pe fată de pe fotoliu şi o învârti în braţe prin încăpere.

— Este minunat! Fantastic! Sunt încântat pentru tine, draga mea Louise.

Încă buimăcită de vinul băut la prânz şi de şocul suportat mai devreme, ea strigă:

— Dă-mi drumul, Edgar! Mă faci să ameţesc.

El o ascultă şi, punând-o jos, îi cuprinse faţa în mâinile-i frumoase de artist.

— Acum, ascultă-mă bine. Te rog să-ţi păstrezi sângele rece, eu am încredere în talentul tău.

— Am notat! glumi ea.

— Atunci dispari cât mai repede! Ai tot felul de pregătiri

de făcut. Şi telefonează-mi înainte să pleci, luăm cina împreună. Aşteaptă puţin.

Luă carnetul de cecuri şi scrise suma promisă Louisei.

— Haide, şterge-o! Am de lucru şi mi-ai tulburat şi aşa destul ziua!

Louise hotărî să-şi petreacă noaptea la Paris şi să plece spre castelul Ormeaux în ziua următoare. Portbagajul maşinuţei sale era plin-ochi. Îşi înghesuise acolo şevaletul, pânzele, şi tot materialul necesar. Îşi luase aproape toată garderoba care cuprindea şi câteva rochii mai elegante. Totuşi, nu avea nimic care să se compare cu toaletele rafinate ale lui lady Winterhaven.

De îndată ce încerca să-şi imagineze viaţa ei la castel, o năpădeau temerile. Nu se bucura deloc la gândul că-l va revedea pe Roland. Fusese de mai multe ori cât pe-aci să renunţe să plece, dar nu putea să-l dezamăgească pe Edgar. În afară de asta, în adâncul sufletului ei, dorea să meargă până la capătul acestei aventuri.

Părăsi Parisul într-o frumoasă dimineaţă de primăvară şi calmul senin al câmpiei avu un efect benefic asupra ei.

Mai fusese pe valea Loarei cu câţiva ani în urmă, împreună cu un grup de studenţi la Arte Frumoase. Printre ei se afla şi Paul...

Amintirea lui îi revenea adeseori în minte Louisei. Şi, dincolo de suferinţa care se mai estompase cu timpul, rămânea totuşi nostalgia... Era atât de minunat să fii iubit şi să iubeşti.

Întorcând spatele trecutului, Louise se concentră în contemplarea peisajului, fredonând o melodie veselă. Ici-colo, zărea turnurile şi turnuleţele vreunui castel ascuns într-o mare de verdeaţă sau căţărat pe o colină.

Ce regiune superbă pentru a picta! gândi ea. Încerca să reziste ispitei de a opri maşina pe marginea drumului şi a-şi scoate pensulele. Sub soarele blând, primăvăratic, totul era numai nuanţe. Loara desena bucle de satin mov printre

câmpiile verzi sau şirurile de sălcii, arini şi alţi copaci cu frunze noi. Acoperişurile de ţiglă ale satelor păreau să se ascundă într-o ceaţă uşoară.

Oprindu-se pentru prânz la Amboise, Louise îşi acordă câteva clipe plăcute pentru a desena castelul încărcat de istorie şi fluviul care curgea leneş pe sub pod. Într-o barcă mică, un om pescuia. Stătea atât de nemişcat încât părea că pozează pentru ea. Totuşi, cu părere de rău, Louise îşi scurtă popasul. În acest loc, renăştea cu putere în sufletul ei amintirea zilelor în care cunoscuse fericirea.

După ce mâncă cu poftă o supă hrănitoare, brânză şi pâine caldă, tocmai scoasă din cuptor, Louise porni la drum.

În timp ce se îndepărta de oraş, temerile puseră din nou stăpânire pe ea. Trebui să se uite de două ori pe hartă ca să găsească drumul bun. Zări castelul înainte să ajungă la el. Acesta era înconjurat de podgorii bine îngrijite şi se profila, de un alb strălucitor, pe fondul întunecat al pădurii.

Louise trecu de intrarea principală a proprietăţii, unde numele acesteia era înscris cu litere mari în relief şi urcă o alee lungă ce trecea printre vii. Îşi blestemă nervozitatea crescândă pe măsură ce se apropia, pentru că nici nu-şi putea imagina o persoană mai agreabilă şi caldă decât lady Winterhaven.

Apropiindu-se, observă că şirurile de viţă de vie nu ajungeau până în apropierea castelului ci erau înlocuite de o peluză întinsă în mijlocul căreia scânteia apa unui lac. Acesta era înconjurat de mai mulţi ulmi, cărora proprietatea le datora fără îndoială numele: castelul Ulmilor (Ormeaux).

Şi deodată, castelul se înălţă în faţa Louisei, impresionant cu turnurile lui. Nu era foarte mare, dar îmbina farmecul cu un aspect redutabil. Era un castel ca din poveşti, gândi Lousie. După ce ocoli faţada principală, îi apăru în faţă o privelişte extraordinară. N-ar fi crezut că urcase la o asemenea altitudine atât de repede. În lumina aurie a după-amiezii, o panoramă splendidă se desfăşura sub ochii

ei.

Ieşi din maşină şi rămase o clipă nemişcată, şovăitoare. Privi cu un amestec de teamă şi emoţie pietrele vechi şi luminoase care urmau s-o adăpostească în săptămânile următoare.

„Aş face bine să-mi anunţ sosirea”, murmură ea ca pentru sine îndreptându-se în sfârşit spre intrare. Ambre îi va spune unde să-şi parcheze maşina şi unde să-şi ducă bagajele. De ce-şi făcea oare atâtea griji, când femeia care o aştepta o considera prietenă?

Apăsă pe butonul unei sonerii moderne care i se părea cam deplasată într-un asemenea cadru. Ar fi preferat să găsească un mecanism care să acţioneze un clopot.

Aşteptă cu sufletul la gură şi, cum nimeni nu se arăta, începu să se îngrijoreze. Se înşelase oare? Nu, era într-adevăr la castelul Ormeaux, aşa cum îi indicase şi pancarta de la intrare.

În sfârşit uşa se deschise şi o servitoare frumuşică o învălui pe Louise cu o privire întrebătoare.

— Eu sunt Louise Peterson, declară ea folosind cât putea mai bine franceza pe care o învăţase în şcoală. Aş dori s-o văd pe lady Winterhaven.

— Da, da, făcu fata cu un zâmbet binevoitor. De data aceasta, deschise larg uşa.

— Intraţi, vă rog.

Pătrunzând în hol, Louise privi cu interes scara, uşile ce se aflau în stânga şi în dreapta, pardoseala de piatră acoperită cu câteva covoare valoroase şi pereţii austeri înveseliţi totuşi de tablouri şi tapiserii.

Servitoarea o anunţă:

— Doamna contesă nu este aici, dar nu va mai întârzia prea mult.

Vestea avu un efect neplăcut asupra Louisei. Crezuse că va fi întâmpinată de Ambre şi absenţa acesteia, chiar dacă nu era decât de scurtă durată, îi provocă o dezamăgire. Se

lăsă condusă de servitoare într-un mic salon în care ardea focul în şemineu.

— Luaţi loc, o invită fata. Am să vă aduc un ceai.

Cu aceste cuvinte, dispăru, şi Louise îşi alese un fotoliu comod de lângă şemineu. Salonaşul era într-un evident contrast cu holul. Aici era vorba despre o mică încăpere intimă în care fără îndoială că se aduna familia. Louise descoperi şi un televizor, un magnetofon, cărţi şi reviste risipite peste tot, precum şi jucării.

În această atmosferă intimă, reuşi să se relaxeze. Abia se aşezase comod de vreo cinci minute, că auzi uşa deschizându-se.

Se întoarse, crezând că o va vedea pe servitoare venind cu ceaiul. Spre consternarea ei, în locul fragilei siluete a acesteia, dădu cu ochii de Roland Winterhaven care se înălţa cu toată impozanta lui statură în prag. Şi el păru la fel de uimit ca şi ea.

Intră cu paşi mari în încăpere, trântind violent uşa în urma lui. Ochii îi erau negri de furie şi nedumerire.

— Presupun că maşina din curte îţi aparţine?

— Da, răspunse Louise împreunându-şi mâinile care-i tremurau.

Ochii ce aruncau scântei nu se desprindeau de ai ei.

— Pot să ştiu şi eu ce cauţi aici?

Louise se crispă în fotoliu. Nu trebuia cu niciun preţ să se lase intimidată. Venise la invitaţia explicită a Ambrei.

— Mă aflu aici la dorinţa lui lady Winterhaven. M-a rugat să fac portretele copiilor ei şi al soţului decedat, afirmă ea pe tonul cel mai ferm cu putinţă.

Roland Winterhaven se încruntă. Aproape că nu-şi mai stăpânea furia.

— Mi se pare că ţi-am spus că prezenţa dumitale aici nu este de dorit deocamdată.

Ferm hotărâtă să nu capituleze din nou în faţa acestui bărbat cu maniere atât de brutale, Louise se ţinu tare.

— După ce am vorbit, lady Winterhaven mi-a telefonat, îi explică ea fără să-şi piardă calmul, şi a lămurit neînţelegerea.

— Neînţelegerea! răcni el. Ce neînţelegere? Nu există aşa ceva. Lady Winterhaven nu este aici şi eu nu înţeleg de ce te găsesc în acest loc, domnişoară Peterson.

Fără voia ei, Louise se înfioră. Sub privirea lui acuzatoare se simţea ca un criminal.

— Lady Winterhaven nu este aici! repetă ea. Servitoarea mi-a spus că se va întoarce curând...

Oare înţelesese greşit explicaţiile pe care i le dăduse fata în franceză? se întrebă Louise, îngrijorată.

— Lady Winterhaven lipseşte mai multe săptămâni, aşa cum te-am informat de altfel, zise Roland apăsând pe fiecare cuvânt.

Pe moment Louise îşi pierdu cumpătul.

— Dar mi-a telefonat că...

În clipa aceea, intră servitoarea, întrerupând-o pe Louise.

— Domnule Roland! exclamă ea, vizibil surprinsă să-l vadă. Puse tava pe o masă lângă Louise şi-şi privi stăpânul cu teamă.

Roland Winterhaven i se adresă atunci imediat, într-o franceză foarte rapidă încât Louise nu reuşi să urmărească discuţia. Câteva cuvinte surprinse în treacăt nu o informară îndeajuns. Până la urmă, Roland declară sec:

— Bine, asta-i tot, Marie.

Servitoarea o zbughi aruncându-i Louisei o privire ciudată. Când uşa se închise în urma ei, Roland Winterhaven se apropie de Louise şi o privi de sus, cu buzele crispate într-un zâmbet îngrijorător. Se vedea bine că era însufleţit de o sumbră hotărâre.

— Îmi pare într-adevăr rău, domnişoară Peterson, zise el pe un ton rece, dar şi astăzi te-ai deranjat degeaba. Lady Winterhaven a acţionat sub îndemnul unui impuls, când de fapt situaţia nu se schimbase cu nimic. Deocamdată, este

imposibil să rămâi aici. De altfel, pentru portretul lui Peter a fost reţinut un alt pictor. Fireşte că am să-ţi rambursez cheltuielile.

Tonul pe care-i vorbea Roland Winterhaven era perfect limpede. Dorea plecarea imediată a Louisei. Aceasta, după ce se mai dezmetici puţin, simţi că se înfurie. În ciuda timidităţii sale, ştia să se apere atunci când era cazul. Roland Winterhaven n-o să-şi mai bată joc şi a doua oară de ea. Se ridică şi-şi înfruntă cu curaj adversarul, privindu-l drept în ochi.

— O voi aştepta pe lady Winterhaven, îl anunţă ea.

Nu, nu le va mai permite să şi-o expedieze unul altuia ca pe o minge într-un meci de fotbal!

Roland Winterhaven încercă s-o prindă de braţ aşa cum făcuse la Londra, dar ea se retrase ferindu-se de el. Nu-i va permite s-o conducă afară din castel.

El i se adresă atunci mai politicos:

— Domnişoară Peterson, îmi pare rău pentru această situaţie. Ca să n-o mai agravăm, ar fi mai bine să pleci imediat... fără să mai aşteptţi întoarcerea lui lady Winterhaven.

— Am fost angajată de lady Winterhaven, îi replică răspicat Louise. De ce ar trebui să plec la un simplu ordin al dumitale? De ce te porţi astfel?

Fulgerând-o cu privirea, el îi răspunse pe un ton tăios:

— Asta nu te priveşte.

— Ba da, tocmai că mă priveşte! îi răspunse Louise, uimită ea însăşi de îndrăzneala ei.

Dar bărbatul acesta o scotea cu adevărat din sărite.

— Se pare că am făcut tot drumul acesta degeaba. Cred că am dreptul la o explicaţie, este un minimum de politeţe. Lady Winterhaven m-a asigurat că deocamdată nu se fac niciun fel de lucrări la castel.

Spre marea ei satisfacţie, interlocutorul său păru descumpănit de această remarcă. Se aşteptase cu

siguranţă să poată scăpa de Louise la fel de uşor cum o făcuse la Londra. Rezistenţa ei îl surprinse.

După o clipă de gândire, îi spuse pe un ton neutru:

— Ţi-am oferit să te despăgubesc pentru deranjul inutil. Modul acesta odios de a proceda îi aţâţă furia Louisei.

— Nu mă cumperi cu asta! lansă ea. Nu, de data asta, n-ai să te debarasezi de mine atât de uşor. Rămân. O voi aştepta pe lady Winterhaven atâta timp cât va fi nevoie. Ea mi-a cerut să vin, nu voi pleca decât la ordinul ei.

Roland Winterhaven părea să se lupte din răsputeri cu dorinţa de a pune mâna pe Louise, de a o scutura violent şi poate chiar de a o lovi. Reuşind însă să se controleze, încercă s-o îmbuneze făcând pe conciliantul.

— Îţi înţeleg dezamăgirea, domnişoară Peterson. Dar trebuie să-ţi spun că eu gestionez bunurile lui lady Winterhaven. Ea nu poate face nicio cheltuială fără aprobarea mea. Dacă eu îmi voi exprima opoziţia, nu vei fi plătită pentru munca dumitale, îmi pare rău să ţi-o spun.

— Ei bine, voi intenta proces! explodă Louise. Roland Winterhaven făcu o mutră dispreţuitoare.

— Ar fi mai rezonabil din partea dumitale să accepţi o altă comandă. Domnul Benson i-a spus lui lady Winterhaven că oamenii se ceartă pentru a obţine serviciile dumitale.

Dragul de Edgar! Minţise numai ca s-o pună în valoare. Dacă ar fi văzut-o în această clipă pe Louise! Ea îşi ridică trufaş capul şi declară:

— N-am să plec înainte s-o văd pe lady Winterhaven.

— Eşti o femeie încăpăţânată, replică Roland Winterhaven făcând un pas spre ea.

Instinctiv, Louise se retrase. Bărbatul acesta o impresiona fără voia ei. El continuă să avanseze şi ea, continuând să bată în retragere, se lovi de un scaun. Roland Winterhaven o ajută să-şi recapete echilibrul dar după aceea, nu-i dădu drumul. Dimpotrivă, o trase spre el cu putere şi-i zdrobi buzele într-un sărut brutal care Louisei îi

tăie răsuflarea.

Pe moment, fu prea surprinsă ca să-i opună şi cea mai mică rezistenţă. Apoi se zbătu, dar zadarnic, pentru că se afla în întregime la cheremul lui. Când în sfârşit îi dădu drumul, ea se clătină.

— Cum ai îndrăznit? strigă ea, tremurând de furie.

— Dacă te încăpăţânezi să mă înfrunţi, voi îndrăzni chiar şi mai mult, o anunţă el pe un ton ameninţător. Am o slăbiciune pentru frumuseţile brunete dotate cu o voinţă de fier şi cu un corp suplu.

— Eşti... eşti un bădăran! îi aruncă Louise, gâfâind.

— În locul dumitale, aş pleca acum, până ce mai este timp, o sfătui el.

— N-o să te arunci totuşi pe mine ca un sălbatic, îi replică ea sec. Cu o licărire ironică şi crudă care-i juca în privirea de nepătruns, el îi răspunse cu dezinvoltură:

— Nu ştiu dacă am să rezist ispitei!

— Mă voi apăra, crede-mă! şuieră ea.

— Să nu fii prea sigură de dumneata, zise el cu o linişte tulburătoare, încât Louise tresări fără să vrea la gândul că se află în preajma unei fiinţe atât de autoritare.

Dar era hotărâtă mai mult ca niciodată să nu cedeze. Începuse o adevărată luptă între ei şi voia să-i demonstreze acestui bărbat înfumurat că nu întotdeauna cei mai puternici ca înfăţişare sunt şi câştigători.

— Nu-mi este teamă, declară ea cu o voce fermă.

Se măsurară din priviri şi, niciunul nici celălalt nu se resemnă să-şi plece ochii. Louise ştia că probabil ea se comporta necugetat, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. Chiar dacă era periculos să-l provoace pe Roland Winterhaven, nu va pleca de aici până ce nu va limpezi lucrurile.

Din fericire, teribila tensiune ce domnea în încăpere fu risipită de intrarea Ambrei Winterhaven care exclamă:

— Louise!

Când descoperi însă prezenţa lui Roland, zâmbetul îi muri pe buze şi chipul ei exprimă o totală consternare.

— Roland! Credeam că nu vei fi aici săptămâna asta!

Roşi violent şi nu reuşi să susţină privirea aspră aţintită asupra ei. Cu un aer nefericit, se întoarse spre Louise.

— Iartă-mă... voiam să fiu aici când soseşti. Am fost în vizită la o prietenă şi din nefericire, am avut o pană la maşină pe drumul de întoarcere. A fost o întreagă nebunie până să găsesc un garaj să mi-o repare, altfel aş fi ajuns acasă mai de mult.

Îi aruncă o privire puţin mai îndrăzneaţă lui Roland şi-i zâmbi cu o ingenuitate prefăcută.

— Ei bine, vezi, până la urmă am invitat-o totuşi pe domnişoara Peterson!

— Da, văd, răspunse el.

— Sper că n-ai să faci din asta o dramă, continuă ea, cu din ce în ce mai multă încredere în sine. Află că eu ţin neapărat ca ea să rămână aici.

Spre marea surprindere a Louisei, el nici nu încercă să discute hotărârea Ambrei.

— Domnişoara Peterson să facă aşa cum vrea ea, zise el învăluind-o pe aceasta într-o privire pătrunzătoare care Louisei îi dădu impresia că este goală în faţa lui.

Cu aceste cuvinte, le întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Capitolul 4

— Uf! exclamă lady Winterhaven lăsându-se să cadă în fotoliul cel mai apropiat.

Îşi puse picior peste picior şi-şi netezi fusta de antilopă care cădea suplu peste nişte cizme superbe, şi începu să-şi plimbe degetele peste perlele colierului.

La fel de uluită ca şi ea, Louise se aşează la rândul ei.

— Nu-mi vine să cred! zise Ambre. Am câştigat lupta fără să fie nevoie să deschid focul. Eram totuşi gata să mă mai cert, dacă ar fi trebuit.

Se aplecă uşor spre masă.

— A mai rămas ceai? Mor de sete. Cum ceainicul încă era cald, ea adăugă:

— Am s-o rog pe Marie să-mi aducă o ceaşcă.

Se ridică s-o sune pe servitoare, apoi se întoarse spre Louise, cu o expresie oarecum confuză.

— Draga mea, probabil că gândeşti că suntem o familie destul de ciudată! Cu siguranţă că Roland a avut un şoc găsindu-te aici. S-a înfuriat? A mai încercat să te alunge?

Louise îşi muşcă buzele. Îi era imposibil să-i povestească Ambrei scena care se petrecuse aici.

— A... a părut mirat, recunoscu ea cu o voce ezitantă. Mă simt într-adevăr stânjenită. Am impresia că, de fiecare dată, prezenţa mea declanşează o dramă. Domnul Winterhaven pare să nu fie deloc de acord.

Ambre se aşează din nou în fotoliu, împreunându-şi mâinile cu degetele pline de inele peste genunchi. Fără să vrea, râse uşor.

— Să nu fii supărată pe mine, se scuză ea. Toată povestea asta pare o farsă. Eram convinsă că reuşisem să-l păcălesc pe Roland. Cum eram sigură că nu ajung la nimic discutând cu el, mi-am asumat răspunderea să-ţi telefonez şi să-mi confirm invitaţia. În acest moment, el ar fi trebuit să se afle la Paris. Sosirea ta aici ar fi trecut neobservată şi,

când s-ar fi întors, te-ar fi găsit aici, instalată, faptul fiind consumat! Chiar că n-am prevăzut că se va întoarce tocmai astăzi, şi nici că eu voi avea o pană de maşină. Când te-a lăsat pe tine să iei decizia finală, ai fi putut să-mi dai peste cap toate planurile.

O privi pe Louise cu o expresie îngândurată, şi adăugă:

— De altfel, nu înţeleg prea bine de ce a plecat spunând: „Domnişoara Peterson să facă aşa cum vrea ea”. Tu înţelegi?

Louise schiţă un semn negativ din cap, deşi ştia ce vrusese să spună Roland, şi dorinţa ei cea mai puternică era, acum, s-o ia la fugă. Dar Ambre ar fi făcut totul ca s-o convingă să rămână. Şi apoi, în fond, Louise nu voia să cedeze panicii. Voia să-l înfrunte pe Roland Winterhaven.

— În privinţa ofertei pe care mi-ai făcut-o, nu m-am răzgândit, să ştii, o asigură ea pe Ambre.

Aceasta oftă uşurată.

— Oh, ca întotdeauna, Roland a vrut să mă sperie. Ştie să învârtă cuvintele într-un fel care de multe ori mă descumpăneşte. Când a luat o hotărâre, are oroare să revină asupra ei. Tot nu ştiu nici acum, de ce nu i-a plăcut de la bun început proiectul meu de a face aceste portrete.

În momentul acela, intră Marie. Bănuise că Ambre o sunase pentru că dorea o ceaşcă şi acum i-o aducea. După plecarea ei, tânăra femeie reluă ideea.

— Atitudinea lui Roland ţi se pare cu siguranţă foarte ciudată... Şi mie, de altfel. De ce naiba face un asemenea caz din prezenţa ta aici? Ai zice că nu vrea să vadă pe nimeni în castel. Dacă aş şti măcar de ce!

Izbucni dintr-odată în râs şi adăugă:

— Poate că am o idee! O fi invitat probabil aici vreo femeie superbă şi acum, din cauza noastră, trebuie să-şi schimbe programul, pentru că noi n-am rămas în Anglia!

— Poate, murmură Louise, considerând verosimilă ipoteza.

— Ei bine, oricare i-ar fi fost intenţiile, continuă Ambre, va trebui să se obişnuiască cu prezenţa noastră. Dacă voia cu adevărat să înceapă nişte lucrări de întreţinere, o să le lase pe mai târziu. Nu-i nicio urgenţă.

Îşi dădu pe spate părul auriu cu un gest energic şi Louise constată, cu o involuntară umbră de invidie, cât era de frumoasă.

— Te întrebi fără îndoială de ce Roland trăieşte aici, şi cu ce drept se pune de-a curmezişul dorinţelor mele?

— Mi-a spus că-ţi gestionează bunurile.

— Aşa este, confirmă Ambre. Peter a hotărât astfel, şi eu nu mă plâng. Problemele băneşti şi răspunderile pe care le reprezintă o mare proprietate ca aceasta mă depăşesc.

Se întrerupse şi, învăluind-o pe Louise cu o privire amicală, zâmbi.

— Aş face poate mai bine să încep cu începutul. M-am căsătorit cu Peter Winterhaven la vârsta de douăzeci de ani. El era deja un erou al celui de al Doilea Război Mondial, aşa că-ţi dai seama că eram mult mai tânără decât el. Cu toate acestea, am fost foarte fericiţi împreună şi moartea lui m-a…

Emoţia îi înăbuşi o clipă cuvintele.

— Dar viaţa merge înainte şi eu trebuie să mă gândesc la copii. Peter n-a avut copii din prima căsătorie şi, cu câţiva ani înainte să ne întâlnim, l-a adoptat pe nepotul său, Roland, care era orfan. Căsătoria noastră a complicat puţin situaţia dar Peter a rezolvat problemele cât s-a putut mai bine. I-a lăsat lui Roland proprietatea, dar acesta are obligaţia să ne lase să locuim aici, pe mine şi pe copii, precum şi să ne asigure mijloacele de existenţă. Este un pic cam complicat. Într-un cuvânt, Roland ţine băierile pungii şi, aşa cum ai putut să-ţi dai seama, este destul de zgârcit. Pe de altă parte, are dreptate să mă împiedice să-mi fac toate capriciile, dar…

— Pe mine crezi că mă consideră un capriciu? întrebă

Louise.

— În orice caz, aşa a prezentat el lucrurile, mărturisi Ambre. Dar eu l-am prevenit. Dacă el vrea să se arate meschin, mama va plăti în locul lui. Eu ţin neapărat ca aceste portrete să fie executate acum şi de către tine. Peter iubea mult pictura, şi sunt sigură că m-ar fi aprobat.

Amintirea soţului său îi aduse pe faţă o expresie înduioşată.

— Trebuie să fi fost un om minunat, remarcă Louise cu blândeţe.

— Da, încuviinţă Ambre punându-şi ceaşca pe masă. Oftă adânc, apoi spuse:

— Îşi exprimase chiar dorinţa ca, în caz că lui i se întâmplă ceva, eu să mă mărit cu Roland.

— Să te măriţi cu Roland! exclamă Louise, stupefiată.

— Peter era realist, îi explică prietena ei. Eu nu am decât cu doi ani mai mult decât Roland, şi căsătoria noastră ar simplifica mult situaţia. Totuşi…

Cu o expresie maliţioasă, adăugă:

— …Roland este un tip foarte autoritar şi ar continua să facă numai după capul lui, ca acum, fără să-i pese de dorinţele mele! Are adeseori dreptate, recunosc, şi se ocupă de proprietate aproape mai bine decât Peter. Este de o eficacitate şi o competenţă remarcabile. Pe de altă parte, se poartă foarte frumos cu copiii şi cu mine. Totuşi, din când în când, simt nevoia să mă afirm în faţa lui, să-i dovedesc independenţa mea. Ca şi acum!

O expresie prefăcut nevinovată conferi un nou farmec chipului ei.

— Aş fi putut să amân venirea ta aici cu câteva săptămâni, aşa cum îmi ceruse el, zise ea cu un zâmbet. Dar şi el ar fi putut ceda şi să accepte să amâne venirea lucrătorilor pe mai târziu.

— Sunteţi două personalităţi puternice, zise Louise. Crezi că ai putea forma o pereche armonioasă cu el?

Tânăra spera să nu pară prea indiscretă, dar Ambre primi întrebarea ei cu multă naturaleţe. Ochii albaştri i se însufleţiră şi spuse:

— Nu ţi se pare că este foarte seducător?

Surprinsă de o întrebare atât de directă, Louise simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Păi… da… într-adevăr, se bâlbâi ea.

Ambre o îndemnă însă să-şi exprime părerea mai limpede:

— Haide, recunoaşte că are un fel irezistibil de a privi o femeie cu ochii lui cenuşii atât de pătrunzători. Chiar şi dacă nu-l iubeşti, nu poţi rămâne insensibilă la forţa virilă pe care o degajă. Roland este bărbatul cel mai tulburător pe care eu l-am cunoscut vreodată. Dar tu?

— Eu n-am prea avut ocazia să întâlnesc mulţi bărbaţi, declară Louise, fără să se poată împiedica să retrăiască sărutul pe care Roland i-l dăduse chiar în acest salon, cu câteva clipe mai devreme.

— Dar Edgar? întrebă Ambre. Mi se pare extrem de simpatic.

— Cu mine este foarte drăguţ, afirmă prudentă Louise care nu se simţea deloc în largul ei pe terenul pe care o conducea interlocutoarea ei.

— Văd că nu vrei să te compromiţi, zise Ambre izbucnind în râs. Ai dreptate, nu trebuie să-ţi strigi sentimentele în gura mare.

Se întunecă dintr-odată la faţă şi-şi schimbă complet atitudinea.

— Te rog să mă ierţi. Mi-ai spus doar că ţi-ai pierdut logodnicul. Uitasem.

— A murit într-un accident de motocicletă, preciză Louise. Pe chipul Ambrei apăru o expresie de sinceră compasiune.

— Mă pun în locul tău. Trebuie să fi fost îngrozitor, ştiu şi eu ceva despre lucrurile astea. Peter a murit într-un

accident de maşină în timpul unei curse. Sportul acesta periculos nu mai era pentru vârsta lui, dar măcar a murit făcând ceva ce-i plăcea. Scoase un oftat dureros.

— Din păcate, este mult mai greu pentru cei ce rămân. Dispariţia lui a lăsat un vid imens în viaţa mea, un vid care mi se pare imposibil să-l umplu.

— Este exact ceea ce resimt şi eu, şopti Louise, fericită că găsise o femeie care putea s-o înţeleagă. Am senzaţia că, odată cu el, am murit şi eu un pic.

Se întrerupse, descoperind brusc că aceste cuvinte pe care le rostise din inimă nu mai corespund realităţii. Doar cu câteva clipe înainte, o întreagă lume de senzaţii pe care le crezuse îngropate odată cu Paul, se retrezise în ea. Şi se îmbujoră la gândul că-i datora această renaştere unui bărbat ca Roland Winterhaven.

— Este adevărat, nu mai suferi ca la început... rămâne doar acest vid, repetă Ambre.

— Edgar pretinde că eu încă îl mai iubesc pe Paul, îi spuse Louise, încurajată de sentimentele asemănătoare ale Ambrei. Dar Edgar se înşală. Nu poţi iubi pe cineva care nu mai este. Dragostea implică o împărtăşire a sentimentelor, o reciprocitate, nu-i aşa?

— Sunt pe deplin de acord cu tine, afirmă Ambre. Eu îl iubeam enorm pe Peter, când de fapt ar fi putut să-mi fie tată. Pe vremea când trăia, nici măcar o singură dată nu m-am uitat la vreun bărbat mai tânăr ca el, dar acum, mă simt gata să mă îndrăgostesc din nou şi am un oarecare sentiment de vinovăţie.

Se referea oare la Roland? se întrebă Louise. Nu se pronunţase prea limpede în această privinţă în timpul discuţiei. Probabil că nici ei nu-i erau încă prea limpezi sentimentele şi va trebui să înceapă prin a se elibera de impresia că face o greşeală. Poate că, în realitate, dorise să vină acum la castel pentru a-l împiedica pe Roland să primească aici o altă femeie? Poate că era geloasă, fără să-

şi dea măcar seama? Preocupată de aceste întrebări deocamdată fără răspuns, Louise schimbă subiectul.

— Voi avea nevoie să cunosc mai bine viaţa soţului tău pentru a putea să-i pictez portretul. Îmi vor trebui mai ales amănunte ale activităţii lui din timpul războiului.

— Bineînţeles! zise Ambre, părând că se trezeşte dintr-o dulce reverie. Îţi voi da să citeşti biografia lui.

— Se pare că era într-adevăr foarte modest dacă a refuzat să primească în timpul vieţii onorurile datorate faptelor lui de vitejie, declară Louise.

— Într-adevăr, nu era de acord cu niciun fel de publicitate făcută în jurul persoanei sale. Nici măcar nu ar fi acceptat să pozeze pentru un portret. Şi acum, tu va trebui să lucrezi după fotografii. Sper că asta nu complică prea mult lucrurile?

Amintindu-şi deodată de o declaraţie a lui Roland, Louise neglijă să răspundă la această întrebare.

— Domnul Winterhaven mi-a dat de înţeles că ar fi fost ales un alt artist ca să facă acest portret.

Chipul Ambrei încremeni într-o mască a încăpăţânării şi reacţionă cu fermitate:

— Nici nu se pune problema! Este adevărat că primarul mi-a prezentat un pictor, dar mie nu-mi plac tablourile lui. Nu au niciun strop de viaţă în ele. Cum părerea mea este cea mai importantă, n-ai de ce să te temi. Roland ţi-a spus asta numai ca să încerce să te descurajeze.

Urmă un scurt moment de tăcere şi Ambre sări brusc în picioare.

— Dumnezeule, sunt de neiertat! Stăm aici şi trăncănim şi tu trebuie să fii epuizată de călătorie. Într-adevăr nu sunt în stare să mă gândesc la nimic. Dar îmi place atât de mult să discut cu tine. Avem atâtea lucruri în comun, Louise. Sunt sigură că prezenţa ta aici îmi va face bine.

Cum Ambre o conducea afară din salon, Louise se grăbi să-i liniştească temerile:

— Am petrecut noaptea la Paris şi astăzi am venit pe îndelete până aici. Am luat prânzul la Amboise.

— La Amboise! repetă Ambre cu entuziasm. Alături de Blois, este unul din locurile mele favorite. Dar la Clos-Luce ai fost vreodată?

— Nu, răspunse Louise.

— Va trebui neapărat să te duci.

— Nu trebuie să uit că am venit aici ca să lucrez, zise fata adresându-i un zâmbet interlocutoarei sale.

Ambre înlătură cu un gest al mâinii acest argument.

— Urmează-mă, am să-ţi arăt camera în care o să stai.

În hol, se întâlniră cu un bărbat între două vârste, cu părul aproape alb şi cu spatele uşor încovoiat.

— Ah, Henri! spuse Ambre. Te rog ai grijă să fie urcate lucrurile domnişoarei Peterson şi să-i fie parcată maşina.

În timp ce bărbatul se îndepărta după ce se înclinase respectuos, ea îi explică Louisei:

— Este un pic cam surd dar ştie să citească pe buze. A luptat în timpul războiului alături de Peter şi i-a rămas devotat până la moarte.

O conduse mai întâi pe Louise până în atelier.

— Ţi-am amenajat o încăpere în turnul de vest, o anunţă ea. Este toată numai geamuri şi m-am gândit că o să-ţi convină.

Continuând s-o urmeze, Louise descoperi după aceea camera în care urma să locuiască, spaţioasă, lambrisată, mobilată confortabil, şi veselă graţie unei îmbinări armonioase de culori.

— Sper să te simţi bine aici, zise Ambre. În dreapta se află baia.

Îi arătă o uşă şi Louise nu-şi putu ascunde mulţumirea.

— Lui Peter îi plăcea aspectul medieval al castelului, dar aprecia şi confortul modern! îi zise gazda ei râzând. Acum te las. Schimbă-te, odihneşte-te. Nu-i nevoie să cobori

decât când vei fi gata. Copiii sunt foarte nerăbdători să te vadă. Norocul tău că acum sunt plecaţi la plimbare cu doica, Philippa Best. Până diseară nu te vor acapara!

După plecarea Ambrei, Louise examină mai îndeaproape locul în care va trăi o vreme, şi prima ei impresie favorabilă se confirmă. Se va simţi bine în această cameră plăcută. Privind pe fereastră, descoperi o privelişte splendidă spre lac. Soarele pe cale de a apune arunca pe cer panglici de flăcări care formau un contrast surprinzător cu peisajul deja întunecat. În depărtare, cerul se reflecta în Loara şi fluviul părea un şuvoi de aur topit.

Louise nu se simţea deloc obosită. Se împrospătă făcând un duş în minunata sală de baie, după care atacă problema cea mai urgentă. Cum să se îmbrace pentru seară? Se hotărî până la urmă pentru rochia din jerse roşu, o rochie elegantă, cu mâneci lungi. Culoarea aceasta îndrăzneaţă o va ajuta să-l înfrunte din nou pe Roland Winterhaven.

Îşi perie părul negru şi şi-l pieptănă spre spate prinzându-l cu nişte agrafe. Purta cerceii şi brăţara de argint pe care i le făcuse cadou Paul. Când termină cu pregătirile, era aproape ora şapte şi, sperând că mai avea timp să-i vadă pe copii, coborî în grabă.

Şovăi o clipă în mijlocul holului pustiu şi îi veni ideea să arunce o privire în salonaşul în care fusese primită. Amintirea discuţiei agitate cu Roland Winterhaven o făcea să simtă o oarecare teamă.

În clipa când vru să deschidă uşa salonaşului, în spatele ei apăru Marie care o invită s-o urmeze. Aceasta o conduse la celălalt capăt al holului, într-un birou vast pe care Louise îl crezu gol la prima vedere. Îşi plimbă ochii în jurul ei, admirând catifeaua roşie a draperiilor, covoarelor, candelabrul, şi dădu până la urmă peste o siluetă înaltă ce stătea lângă şemineu.

Draperiile trase şi lumina slabă a unui lampadar aflat de cealaltă parte a încăperii nu-i permiseseră să-l vadă imediat

pe acest bărbat îmbrăcat într-un costum închis.

Când în sfârşit privirile li se întâlniră, pe Louise o apucă o dorinţă de a fugi. Cu siguranţă că Roland Winterhaven se gândise s-o surprindă şi să improvizeze.

Mânată de un spirit de revoltă, Louise îşi reveni şi intră cu îndrăzneală în încăpere.

— Bună seara, domnule Winterhaven, zise ea pe un ton de strictă politeţe.

— Bună seara, domnişoară Peterson, răspunse el schiţând o plecăciune ironică. Te rog, spune-mi Roland. Ambre mi-a spus că aţi căzut de acord să vă spuneţi pe nume.

— Mulţumesc, murmură Louise.

— Vrei să bei ceva?

Se purta cu ea exagerat de amabil şi o privea cu o intensitate insuportabilă.

Când îi întinse paharul, o măsură din cap până-n picioare într-o manieră îndrăzneaţă şi tulburătoare.

— Ce rochie încântătoare! exclamă el. Iar roşul este o culoare atât de provocatoare!

Se juca cu Louise precum şoarecele şi pisica şi se amuza pe seama stânjenelii ei. N-o s-o ierte niciodată pentru faptul că-l înfruntase.

Deodată, Louise se simţi vinovată. La urma urmei, nu avea şi el dreptul la o viaţă privată? Din cauza ei, el trebuise să renunţe la planurile sale. Dacă ea n-ar fi fost atât de încăpăţânată, poate că Ambre ar fi cedat şi ea s-ar fi întors în Anglia aşa cum dorise el. Oare într-adevăr pentru o femeie o fi vrut el să rămână singur la castel? Fără să vrea, Louise era curioasă să ştie despre ce fel de femeie o fi fost vorba.

— Îmi pare rău dacă nu-ţi place culoarea roşie, spuse ea. Din nefericire, garderoba mea este foarte limitată şi mă voi îmbrăca adeseori astfel.

El îi ascultă explicaţiile cu un zâmbet enigmatic.

— Îţi vine de minune şi ştii asta. Ridică paharul şi spuse ironic:

— În sănătatea dumitale… şi a şederii aici, fie că va fi lungă sau… de scurtă durată.

Goli paharul dintr-o înghiţitură iar Louise îşi muie doar buzele într-al său, impunându-şi să rămână calmă. Pe viitor, va trebui să evite cât mai mult cu putinţă să rămână singură cu Roland Winterhaven. Cu un duşman de teapa lui la faţa locului, viaţa ei nu va fi deloc uşoară.

Spre bucuria ei, în clipa aceea Ambre intră în încăpere, precedată de cei trei copii. Pe Melissa o ţinea în braţe.

Minutele ce urmară trecură într-o atmosferă veselă, însufleţită. Cei mari îşi manifestară bucuria de a o revedea pe Louise şi Ambre îi puse acesteia bebeluşul pe genunchi.

Roland se retrăsese puţin mai la o parte şi, privind din întâmplare în direcţia lui, fata observă că el o contempla cu un aer ciudat, cu un zâmbet uşor fluturându-i pe buze. Ea se simţi străbătută fără voia ei de un fior. I se părea că Roland nu-şi spusese încă ultimul cuvânt.

— Şi acum, copii, aţi plictisit-o destul pe domnişoara Peterson, decretă dintr-odată Ambre. O să vă duceţi la culcare. Unde este Philippa?

Tocmai atunci, tânăra femeie pe care Louise o întrezărise la Londra apăru şi Ambre exclamă:

— Ai sosit la timp, Philippa! Vino să ţi-o prezint pe Louise.

Philippa Best o privi pe Louise cu un ochi critic, dar acesteia i se păru totuşi prietenoasă. I-o luă pe Melissa din braţe şi îi scoase pe ceilalţi trei copii din birou.

— Este o comoară, comentă Ambre după plecarea ei. Sper să aveţi ocazia să staţi de vorbă mai mult în timpul cinei. Dacă micii mei monştri o vor lăsa în pace!

Se întoarse spre Roland, cu o expresie uşor îngrijorată, ca şi cum şi ea se mai temea încă de ceea ce el ar fi putut face împotriva ei.

— Cum se face că te afli deja aici? Credeam că eşti

reţinut toată săptămâna la Paris.

— N-a mai fost nevoie să stau atât de mult, răspunse el laconic. Ambre ridică paharul şi-i aruncă o privire complice Louisei.

— Ei bine, pentru noi… şi pentru viitor!

Roland nu se amestecă în discuţia celor două femei. Sprijinit de şemineu în care arunca din când în când câte un buştean, sau umplându-şi singur paharul gol, se mulţumea s-o observe pe Louise. Sub privirea lui, ea se simţea cumplit de stânjenită, crezând chiar că este privită şi atunci când nu era. Marie o scăpă de acest chin venind să anunţe că masa este servită.

În ciuda temerilor Louisei, tensiunea se mai risipi în timpul mesei. Prezenţa veselă a Philippei contribui mult la asta. Pe de altă parte, şi Roland catadicsi să fie mai vorbăreţ.

La un moment dat, Ambre spuse:

— Sunt sigură că Louisei i-ar plăcea să vadă tablourile pe care Peter le-a vândut familiei d’Abrisseau. Când se vor întoarce, Roland, ştii cumva?

— Nu înainte de trei săptămâni, răspunse acesta.

— Şi Chantal? întrebă Ambre cu o expresie care o intrigă pe Louise.

— În acelaşi timp cu ei, presupun.

— Ai primit vreo veste de la ea? insistă, maliţioasă, Ambre.

— O ilustrată, răspunse Roland, şi o scrisoare. Spune că se distrează de minune.

Ambre izbucni într-un râs cristalin şi i se adresă Louisei pe un ton plin de umor:

— Chantal d’Abrisseau este îndrăgostită nebuneşte de el. N-are decât optsprezece ani, dar este foarte frumoasă.

Îi aruncă lui Roland o privire piezişă şi continuă să-l tachineze:

— În ceea ce-l priveşte, este oare îndrăgostit de ea sau

nu? Iată unul din numeroasele lui secrete!

Roland nu reacţionă la această provocare şi Louise trebui să recunoască faptul că el părea foarte misterios. Cât de bine-şi ascundea adevăratele sentimente! Chipul lui frumos nu exprima decât ceea ce el voia să arate.

Mai târziu, după cafea, Philippa se retrase politicos. Louise o imită, refuzând amabil propunerea Ambrei de a mai rămâne. Îi împărtăşi acesteia dorinţa de a urca până în atelier pentru a începe să-şi instaleze materialele. Se feri cu grijă să arate că simţea o nevoie presantă de a scăpa de privirea lui Roland.

Urcă cu paşi uşori scara în spirală şi merse pe culoarul îngust ce ducea la „domeniul” său. Împinse uşa grea de stejar.

Îşi plimbă privirea prin încăpere şi trase aer adânc în piept. I se pusese la dispoziţie un atelier într-un castel! Era prea frumos! încă nu-i venea să creadă.

Alese locul cel mai potrivit unde să-şi pună şevaletul, îşi scoase pensulele şi periile, aşeză pânzele după mărime, apoi îşi luă carnetul de schiţe.

Liniştită, cu plăcere, desenă din memorie copiii, amintindu-şi expresiile lor cele mai elocvente. Şi dintr-odată, se surprinse desenând o siluetă întunecată de bărbat cu părul negru, cu ochi scânteietori şi bărbie voluntară.

Furioasă pe sine, rupse foaia şi închise carnetul. Oboseala se abătu brusc asupra ei. Îşi mai privi o dată atelierul. În afara materialului său, se mai aflau aici doar un divan şi două scaune, dar pentru ea era locul cel mai minunat din lume.

Visa să se apuce de lucru. Când ieşi din încăpere, fu surprinsă să vadă lumină pe scară.

Aşteptă câteva clipe pentru ca ochii ei să se obişnuiască cu întunericul de pe culoar. În clipa în care schiţă un prim pas înainte, o mână îi apucă braţul şi vocea lui Roland se auzi foarte aproape de ea, teribil de ironică:

— Nu te obosi să strigi, n-o să te audă nimeni. Pereţii au şaizeci de centimetri grosime.

Strigătul de groază se stinse pe buzele Louisei. Roland profită de efectul surprizei pentru a deschide uşa şi a o împinge înăuntru.

Recăpătându-şi brusc prezenţa de spirit, fata îşi adună toate puterile ca să se smulgă din mâinile lui. Reuşi să scape şi se repezi orbeşte pe culoar, lovindu-se de zid. Roland o ajunse însă cu uşurinţă şi, ridicând-o în braţe fără menajamente, o aruncă pe umărul lui. Degeaba-l lovea ea cu pumnii în spate, el o duse acolo unde dorea.

Capitolul 5

Speriată, umilită, cu ochii arzând de lacrimi de furie, Louise se zbătea zadarnic. Lui Roland îi trebui un timp interminabil până să închidă uşa atelierului în urma lor. O ţinea ferm pe fată de genunchi în timp ce capul şi braţele acesteia atârnau pe spatele lui ca acelea ale unei păpuşi de cârpă. Nu se putea concepe o poziţie mai ridicolă. Tratând-o pe Louise astfel, Roland o lipsea şi de ultima urmă de demnitate.

Aprinse lumina şi, cu o mişcare neglijentă, îşi lăsă victima să alunece jos. Roşeaţa de pe chipul Louisei se retrase încet, dar părul îi rămase ciufulit. Gâfâia, scoasă din fire şi terorizată. Îşi dădu spre spate şuviţele ce-i căzuseră pe faţă şi, întâlnind privirea lui Roland, nu mai avu nicio îndoială asupra intenţiilor lui.

Şi totuşi, nu voia să cedeze, refuza să asculte glasul raţiunii. Nu va pleca de aici, nu-i va da acestui individ insolent satisfacţia de a fi câştigat partida.

O urmă de energie nesăbuită îi permise să scape din braţele lui şi, deşi ştia că doar provizoriu se eliberase, privi prin încăpere în căutarea unui obiect care să-i servească drept armă împotriva lui. Nu era nimic.

Roland rămăsese nemişcat. Se mulţumea s-o observe, cu un zâmbet pe buze, amuzându-se pe seama panicii ei. Îi bara drumul spre uşă iar ferestrele nu ofereau nicio posibilitate de fugă. Louise era prinsă în capcană. Era în întregime vina ei. De ce spusese în faţa lui Roland că se duce în atelier? îi furnizase acestuia ocazia visată de a-şi pune în practică ameninţarea.

— Te înşeli dacă-ţi închipui că vei putea să mă alungi comportându-te atât de odios! îi aruncă ea, uimită Louise însăşi de curajul ei. Cu cât te înverşunezi mai mult împotriva mea, cu atât îmi întăreşti hotărârea de a rămâne. Şi acum, fii bun şi dă-te la o parte ca să mă pot întoarce în

camera mea.

El ridică sprâncenele, ironic.

— Nu ştiam că eşti în măsură să-mi dai ordine! Zâmbetul lui îi dădea o înfăţişare aproape diabolică, gândi Louise. Încercă să se convingă că el voia doar s-o intimideze, că nu va îndrăzni să treacă la fapte. Totuşi, inima i se încăpăţâna să bată nebuneşte.

— Situaţia asta este caraghioasă, afirmă ea cu iritare. Cu ce drept contracarezi planurile Ambrei? Sau pe ale mele? Dacă ăsta este singurul mijloc de a-ţi manifesta voinţa, atunci nu eşti bărbat!

La aceste cuvinte, el se îndreptă spre ea şi Louise se temu că mersese prea departe. El nu întârzia să-i dovedească contrariul. Era foarte aproape de ea şi totuşi, ea nu se îndepărtă. N-o mai ţineau picioarele şi o cuprinse o slăbiciune bruscă.

— În spatele înfăţişării dumitale blânde şi timide, nu-ţi lipseşte cutezanţa, recunoscu el nu fără o oarecare admiraţie.

Nu schiţă însă niciun gest spre ea. Se limită s-o privească atent apoi, încrucişându-şi braţele, declară pe un ton mai amabil:

— Dacă ţi-aş spune că am un motiv absolut deosebit pentru a o vedea pe Ambre întorcându-se în Anglia, un motiv important pentru fericirea mai multor persoane, printre care şi ea, ai accepta să cooperezi cu mine?

Surprinsă de această schimbare de atitudine, Louise nu fu însă mai puţin bănuitoare.

— Aşadar, lucrările de întreţinere pe care le-ai invocat sunt doar un pretext? începu ea.

— Nu chiar. Sunt într-adevăr de făcut lucrări la castel.

— Dar Ambre nu trebuie să-ţi ştie adevăratul motiv?

— Nu, răspunse Roland.

— De ce?

Louise era din ce în ce mai convinsă de justeţea

presupunerilor Ambrei. Roland invitase aşadar o femeie la castel.

— Nu pot să-ţi spun mai mult, răspunse el.

— După toate poveştile pe care mi le-ai înşiruit până acum, nu poţi avea pretenţia să mă încred orbeşte în dumneata.

— Este vorba despre o situaţie foarte delicată…

— Dacă la mijloc este o femeie, adeseori este o situaţie delicată, îl întrerupse cu brutalitate Louise.

Roland păru descumpănit şi o merita, gândi ea. Din ce în ce mai îndrăzneaţă, Louise adăugă:

— Nu sunt proastă, şi nici Ambre nu este. Amână-ţi întâlnirea romantică sau organizează-te altfel.

— Nu există nicio întâlnire romantică, afirmă el, dar Louise era convinsă că minte.

Totuşi, el insistă, străduindu-se să pară convingător.

— Dacă dumneata pleci, Ambre va pleca şi ea. O să te întorci un pic mai târziu. Mă voi ocupa eu de întoarcerea dumitale.

— Nu, se încăpăţână Louise, n-am să plec. Şi de altfel, ce motiv i-aş putea invoca Ambrei? Să-i spun că m-ai ameninţat că…

Roland o întrerupse, râzând uşor:

— Poate că o să-i spui şi cum m-ai sărutat!

— Eşti monstruos! exclamă fata, împărţită între teama pe care el i-o inspira şi dorinţa de a-i rezista cu orice preţ.

— Iar dumneata, eşti o încăpăţânată, îi replică el. Înnebunită de furie, Louise scrâşni din dinţi.

— Probabil că te-ai gândit că o voi lua la fugă la primul gest de violenţă. Ei bine, nu, îmi pare rău că te dezamăgesc! N-am să dispar în mijlocul nopţii aşa cum îţi doreşti. Comanda aceasta este foarte importantă pentru mine şi n-am de gând s-o pierd. Contrar a ceea ce spui, Ambre nu mă va mai chema înapoi dacă plec. N-am să-i trădez încrederea din cauza unei afaceri misterioase despre

care nu vrei să-mi spui nimic. De altfel, nici nu te cred. Sau ai vreo întâlnire galantă, sau eşti atât de pătruns de autoritatea dumitale încât nu tolerezi planurile altora.

Stând dreaptă în faţa lui, cu bărbia ridicată trufaş, ea repetă:

— N-am să plec, orice ar fi.

Pe Roland începuse să-l amuze comportamentul ei. Cu zâmbetul lui ironic pe buze, Louisei ar fi trebuit să i se pară revoltător. Dar, dimpotrivă, îl găsi seducător... periculos de seducător.

— Până la urmă, am să cred că ai fi încântată dacă mi-aş pune în practică ameninţarea! o ironiză el plimbându-şi privirea peste trupul ei. Poate că aştepţi cu nerăbdare să te cuprind în braţe!

La această insinuare, Louise luă foc. Făcu un pas înainte şi ridică mâna atât de repede încât adversarul ei nu mai avu timp s-o oprească, drept care primi o palmă răsunătoare. După asta, ea se retrase, pândindu-i cu îngrijorare reacţia.

Acţionase impulsiv şi un asemenea act ar fi putut să-l dezlănţuie împotriva ei. El încercase s-o convingă să plece prin mijloace mai paşnice dar de data asta, fără îndoială că o va pedepsi. Încremenită, îl văzu trecându-şi degetele peste urma roşie care-i rămăsese pe obraz.

— Diavoliţă mică! murmură el, cu o licărire răzbunătoare în ochi. Tare aş avea chef să-ţi dau o lecţie!

— De ce? Pentru că m-ai insultat? îi replică ea.

El nu se clinti şi nici nu-i răspunse. Se mulţumi s-o fulgere cu privirea. Spre marea surprindere a Louisei, un zâmbet îi lumină brusc faţa, şi spuse:

— Abia dacă te tachinează omul puţin şi-l loveşti! Am impresia că m-am luat de cineva mai puternic decât mine!

Izbucni iar în râs, apoi expresia feţei i se aspri din nou.

— Foarte bine, rămâi. Din fericire, conştiinţa nu-ţi va fi tulburată de consecinţele încăpăţânării dumitale. Nici

măcar nu bănuieşti ceea ce eşti pe cale să faci.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi ieşi din atelier. Louisei îi trebuiră câteva clipe bune ca să fie convinsă de plecarea lui.

Vorbele lui enigmatice îi mai răsunau încă în urechi. În ciuda victoriei pe care aparent o repurtase, nu putea să scape de o anumită stânjeneală. Se strădui să şi-o alunge. Nereuşind s-o facă să plece prin forţă, Roland încercase fără îndoială o şmecherie psihologică.

***

În ciuda momentelor dificile prin care trecuse, Louise dormi profund în noaptea aceea, într-atât era de epuizată fizic şi moral. O trezi o cameristă care trăgea draperiile şi deschise apoi obloanele de la ferestre. Nu era Marie ci o altă fată, care-i zâmbea cu amabilitate în timp ce ea se ridica din pat cu părere de rău.

— Bună dimineaţa, domnişoară, zise aceasta politicos. Eu mă numesc Celeste.

— Bună dimineaţa, Celeste, răspunse Louise căscând. Cât e ceasul?

— Este ora opt.

Ora opt! De obicei, Louise se trezea mult mai devreme.

— Vreţi să luaţi micul dejun în cameră, domnişoară?

— Aşa este obiceiul aici? întrebă Louise. N-aş vrea să deranjez pe nimeni.

— Da, aşa se obişnuieşte, o asigură Celeste. În afara domnului Roland, toată lumea procedează aşa. Dumnealui este deja plecat, când servitorii îşi încep lucrul.

— Probabil că domeniul îi dă mult de furcă, sugeră Louise.

— Într-adevăr, nu se menajează deloc, îi explică Celeste, ochii ei căprui strălucind de o admiraţie evidentă.

În aşteptarea micului dejun, Louise rămase întinsă leneş în pat, contemplând tavanul.

Se înfioră uşor când îşi aminti evenimentele din seara

precedentă. Apoi, după câteva clipe de gândire, începu să zâmbească. Se speriase degeaba. Nicio clipă Roland nu avusese de gând să-şi pună în practică ameninţarea. Vrusese doar s-o sperie şi, în faţa rezistenţei ei neprevăzute, cedase. Poate că nu era chiar atât de fioros pe cât şi-l imaginase ea. Aproape că regreta acum că-l pălmuise. Şi totuşi, el meritase acea palmă!

Celeste se întoarse cu o tavă şi, în timp ce muşca din cornurile calde încă, Louise află că personalul castelului era format, în afară de fată, din Marie, o bucătăreasă, o menajeră şi bătrânul Henri. Celeste nu mai contenea cu elogiile la adresa patronilor ei.

— N-aş vrea să lucrez pentru nimeni altcineva, îi mărturisea Louisei. Sper că se vor căsători în curând. Ar fi minunat!

Cu o notă de ostilitate în glas, adăugă:

— Nu-mi place deloc Chantal d'Abrisseau. Este vanitoasă şi insuportabilă. Dacă domnul Roland se căsătoreşte cu ea, eu plec.

— Poate că este îndrăgostit de ea, strecură Louise în timp ce-şi sorbea cafeaua.

În picioare în faţa ei, cu mâinile în şolduri, Celeste declară foarte ferm:

— Nu, el o iubeşte pe Doamna. Întotdeauna a iubit-o, toată lumea ştie. Dar dumneaei vrea să-i rămână fidelă domnului Peter. Păcat. Poate că într-o zi se va schimba, îi doresc asta.

Celeste scoase un oftat sentimental apoi, privindu-şi ceasul, îşi schimbă expresia şi o părăsi în grabă pe Louise.

Aceasta meditä asupra cuvintelor spuse de cameristă şi se întrebă dacă Roland îşi dădea seama că Ambre era pregătită acum să se îndrăgostească din nou.

Când Celeste se întoarse să ia tava, Louise era deja îmbrăcată. Îşi legă părul cu o panglică portocalie şi hotărî să-şi înceapă ziua făcând schiţe.

În vreme ce urca în turn ca să-şi ia carnetul de schiţe şi creioanele, o năpădiră iarăşi amintirile serii trecute. I se păru că simte prezenţa lui Roland şi deschise uşa atelierului cu o mână nesigură. Rămase apoi în picioare în mijlocul încăperii, cu ochii închişi, reuşind aproape să retrăiască violenta lor altercaţie. O uimea şi acum hotărârea cu care ea îi rezistase. Ultima remarcă a lui Roland o urmărea însă. De ce n-ar fi avut ea conştiinţa împăcată? Dacă ar fi existat un motiv important care să justifice plecarea ei, el i l-ar fi dezvăluit cu siguranţă, gândi ea.

Alungându-şi scrupulele, Louise coborî în grădină. O găsi aici pe Ambre, care, spre surprinderea ei, nu se odihnea într-un şezlong. Îmbrăcată în blugi şi cu un pulover, îngrijea florile. Melissa se afla lângă ea în cărucior şi un pic mai departe, Angela se juca cu o lopăţică.

De îndată ce o văzu pe Louise, Ambre se opri din lucru.

— Bună dimineaţa! Cum te simţi în dimineaţa asta, Louise? Ai dormit bine?

— Foarte bine, răspunse ea. Niciodată eu nu mă trezesc atât de târziu. Îmi…

Ambre nu-i dădu voie să-şi ceară scuze.

— Eşti în vacanţă. Edgar mi-a spus că ai nevoie de odihnă. Dormi atât cât vrei, o să-ţi facă bine.

— Edgar mă cocoloşeşte prea mult, zise Louise care se simţea acum foarte în formă.

Ambre o luase deja de braţ şi o conducea.

— Vino, o să-ţi arăt grădina mea.

Îi arătă Louisei tot parcul care înconjura castelul, şi abia când ajunseră la lac, Ambre observă carnetul de schiţe al Louisei.

— Văd că ai de gând să te pui imediat pe treabă.

— Într-adevăr, aveam de gând să schiţez câteva scene ca să intru în atmosferă.

— Faci cum vrei, Louise. Mergi oriunde vrei. La ora asta, Selena şi Simon călăresc probabil, iar…

Un hohot de râs o împiedică o clipă să vorbească.

— Iar Angela, cu siguranţă că a săpat o groapă enormă în stratul cu flori. Trebuie să mă întorc s-o supraveghez, şi pe Melissa de altfel.

— Eu voi continua să mă plimb, zise Louise. Este o vreme atât de frumoasă.

— Încă ceva, adăugă Ambre. Trebuie să mă întâlnesc cu primarul în legătură cu portretul lui Peter. Trebuie să te pui şi tu de acord cu el în privinţa câtorva amănunte.

O privi pe Louise drept în ochi şi preciză:

— Să nu-i ceri o sumă prea modestă. Cu cât vei cere mai mult, cu atât te va respecta mai mult! Sper să ne putem întâlni cu el mâine.

Louise dădu din cap în semn de încuviinţare. Nu era ea prea liniştită, dar Ambre părea să ţină neapărat s-o impună în locul unui alt pictor.

Ceva mai târziu, aşezată în faţa castelului, Louise se străduia să prindă atitudinile copiilor care se jucau pe peluza din apropiere. Deodată, o umbră căzu pe foaia ei şi, ridicând capul, îl zări pe Roland. O străbătu un fior de nelinişte. Ce se va mai petrece între ei în dimineaţa asta?

El o privi îndelung cu o intensitate jenantă, apoi o întrebă cât se poate de firesc:

— Te-ai apucat deja de lucru?

— Da, murmură ea, controlându-şi cât putea mai bine inflexiunile vocii. Fac câteva schiţe preliminare.

Roland continua s-o privească şi era imposibil să-i ghicească gândurile. Louise simţea doar că, în ciuda divergenţelor, între ei circula parcă un curent de sentimente ciudate şi tulburătoare.

Brusc, Roland îşi desprinse privirea de a ei. După plecarea lui, Louise avu impresia că fusese zguduită de un uragan, şi totuşi, nu se putea imagina o zi mai liniştită ca aceasta.

Incapabilă să mai deseneze, fu încântată s-o vadă venind

pe Philippa. Într-o conversaţie însufleţită, tânăra îi vorbi în amănunt despre funcţiile ei în familia Winterhaven.

— Ai foarte multe de făcut, spuse Louise râzând.

— Da, uneori este îngrozitor! încuviinţă ea. Dar copiii sunt formidabili şi mie îmi place să mă ocup de ei. Iar în ceea ce o priveşte pe Ambre, este fermecătoare. Nu trebuie să iei de bune aerele ei un pic superficiale. Este o mamă minunată, de un devotament fără limite. Nu este dintre acelea care se gândesc numai să iasă şi să se distreze. Chiar şi pe vremea lui sir Peter, nu era deloc frivolă, deşi era mult mai tânără decât el.

Philippa oftă, nostalgic.

— Iar el, el era atât de bun… Nu ştiu cum să spun, dar mi se pare totuşi că nimeni nu-l cunoştea cu adevărat. Aproape că era prea bun, încât puteai să crezi că este ceva fals în el. Se bucura de un respect imens în regiune. Era practic considerat un sfânt.

— Şi e greu de acceptat că cineva este perfect, zise Louise.

— Da, ai dreptate. Greşesc poate punându-i la îndoială calităţile. La urma urmei, a fost un adevărat erou şi un mare filantrop. Ştiai că a salvat satul întreg de la o moarte sigură, pe vremea războiului?

Louise dădu din cap.

— Nu, încă n-am avut timp să-i citesc biografia. Sunt puţin intimidată la gândul că trebuie să fac portretul unui asemenea om, mărturisi ea.

— Dacă vrei să afli mai multe despre el, întreabă-l pe Henri… sau şi mai bine, pe Roland. Nimeni nu a fost mai apropiat de sir Peter. Dar fii atentă să nu te îndrăgosteşti de el!

Un zâmbet maliţios lumină chipul Philippei.

— Să mă îndrăgostesc de Roland! exclamă Louise. Nu este niciun risc în acest sens!

— Nu ai fi prima, o asigură interlocutoarea ei. Şi eu l-am

iubit la nebunie ani la rând, dar el nici măcar nu mă privea. Oricum, femeia care va avea cel mai mic succes pe lângă el va avea de-a face cu Chantal!

— Chantal d'Abrisseau?

— Chiar ea. Vei înţelege ce spun după ce o vei cunoaşte. Acum este în călătorie prin America împreună cu familia, dar dacă vei mai fi aici când se va întoarce, vei avea parte de bănuielile ei ca şi celelalte femei din preajma lui Roland. Este geloasă ca o tigroaică. Să ai grijă. În prezenţa ei, să nu te apropii prea mult de Roland!

Philippa izbucni într-un râs amuzat.

— Dar nu-i merg toate aşa cum vrea ea. Este totuşi abia pe locul doi şi sunt sigură că este înnebunită de furie. Nu se va recunoaşte învinsă decât atunci când Roland se va căsători cu Ambre.

— În cazul ăsta, n-are nicio şansă, căsătoria celor doi nu este decât o chestiune de timp, zise Louise, amintindu-şi de spusele Celestei.

— Într-adevăr, toată lumea crede asta, fu de acord Philippa. Mă cuprind fiori numai când mă gândesc la pasiunea aceasta care mocneşte de atâta timp!

Louise se întrebă cum ar fi reacţionat Philippa dacă ar fi asistat la scena de aseară din atelier. Tânăra continuă însă, neobosită:

— Pe vremea lui sir Peter, Ambre nu s-a uitat niciodată la un alt bărbat. Roland o considera drept o soră. Dar în sat, oamenii cred că el o iubeşte şi că, până în prezent, şi-a ascuns sentimentele. Vitorul o să ne dezvăluie adevărul.

— În momentul acesta, nu există nimic între Ambre şi Roland? întrebă Louise.

— Nu ştiu, mărturisi Philippa ridicând din umeri. Ambre este încă tulburată şi nefericită, dar îşi revine încetul cu încetul. După ceremoniile comemorative, sunt sigură că se va simţi liberă să se apropie de un alt bărbat. Roland aşteaptă. Nu vrea s-o bruscheze.

Cu aceste cuvinte, Philippa se ridică.

— Noi trăncănim aici şi timpul trece. Mă duc să-mi adun mica trupa pentru prânz. Ne vedem la masă.

O lăsă pe Louise îngândurată, analizând în minte discuţia lor.

***

În seara aceea, Ambre scoase nişte fotografii ale lui Peter şi, pentru prima oară, Louise îl văzu pe omul al cărui portret urma să-l picteze.

— Crezi că-ţi va fi foarte greu, Louise? întrebă tânăra femeie cu solicitudine.

Erau instalate comod în salon. După cină, Roland plecase fără nicio explicaţie iar Philippa se retrăsese în camera ei ca să scrie scrisori.

— Va fi într-adevăr dificil, mărturisi cu sinceritate Louise oftând, dar nu imposibil.

— Păstrează albumele cu fotografii, îi zise Ambre. În ceea ce mă priveşte, cred că ţi l-am descris cât am putut de bine pe Peter. Ţi-ar mai putea fi de folos şi Roland… dacă ar vrea, fireşte. Din păcate, deocamdată, încă mai este supărat pe mine.

Louise nu răspunse. Se mărgini să spere că, cu timpul, Roland va accepta situaţia şi se va arăta mai cooperant.

În dimineaţa următoare, Ambre o anunţă pe Louise că obţinuse o întâlnire cu primarul pentru a doua zi după-amiază. Dar a doua zi, Ambre trebui să rămână în pat din cauza unei migrene rebele şi Philippa coborî să-i spună Louisei că primise ordin să anuleze întâlnirea. Tocmai în clipa când ele căzuseră de acord în această privinţă, Roland apăru în hol şi le întrerupse:

— O clipă…

Philippa se întoarse spre el cu un aer întrebător.

— O duc eu pe Louise la primar, declară el.

— Ambre ar fi dorit cu siguranţă să… începu tânăra

guvernantă.

Cu o privire, Roland o reduse la tăcere.

— O să ne descurcăm foarte bine şi fără Ambre, eu şi Louise. Primarului nu-i place să i se dea plasă.

În calitatea ei de guvernantă, Philippa nu-şi permise să discute, dar îi aruncă o privire elocventă Louisei. Aceasta avu senzaţia că, şi de data asta, Roland intervenea autoritar într-o afacere care nu-l privea direct. Ambre s-ar putea supăra pentru iniţiativa lui.

Pe tot parcursul mesei, Louise reflectă la această problemă şi, când terminară prânzul, se hotărî să urce în camera Ambrei. Nu va pleca cu Roland fără aprobarea acesteia. Întâlnirea încă ar mai putea fi anulată dacă Ambre o dorea. Contrar tuturor previziunilor însă, aceasta se arătă încântată de oferta lui Roland.

— Foarte bine, zise ea cu o voce slabă, suferindă. Eram foarte necăjită că trebuia să amân această întrevedere şi nu puteam să te las să te duci singură. Apără-ţi interesele, Louise. Roland te va ajuta, sunt sigură.

Cu un zâmbet fericit, adăugă:

— Gestul acesta al lui dovedeşte cu siguranţă că m-a iertat. Louise nu prea era convinsă de asta, dar spera ca Ambre să aibă dreptate.

Ceva mai târziu în cursul după-amiezii, se afla aşezată lângă Roland în puternica lui maşină gri-metalizat. O linişte apăsătoare se lăsase între ei şi Roland nu o rupse decât când ajunseră în sat la timp.

— Iată primăria şi am ajuns exact la timp.

Tocmai în clipa aceea, orologiul clădirii începu să bată şi Louise avu impresia că acesta marca momentul condamnării ei la moarte.

Se temea de întâlnirea cu primarul care, după cum aflase, prefera un alt pictor în locul ei. Oh, de ce nu putuse Ambre s-o însoţească? Prezenţa lui Roland n-o liniştea deloc. Nici măcar nu ştia dacă el se va comporta ca un aliat

sau ca un duşman în timpul întrevederii.

În timp ce urca scara impunătoare, tremura din toată fiinţa ei, şi când intră în sala de consiliu, simţi un nod în gât. Primarul şi consilierii acestuia o priveau cu o curiozitate amestecată cu admiraţie.

Vorbind franţuzeşte oricum mai bine decât ea, Roland începu să negocieze în locul ei, iar ea se mulţumea să strecoare din când în când câte un cuvânt în discuţie.

Louise îşi dădu seama foarte repede că nimeni nu-i era ostil cu înverşunare.

I se arătă locul prevăzut pentru amplasarea portretului lui sir Peter şi discutară împreună cu ea dimensiunile acestuia. Primarul dorea o pânză de mare dimensiune şi învălui cu o privire destul de plină de îndoieli fragila siluetă a Louisei. Adunându-şi tot curajul ce-i mai rămăsese, fata afirmă că va face exact aşa cum dorea el. La rândul lui, primarul îi acordă zâmbind suma pe care ea i-o ceruse.

La sfârşit, toată lumea îi strânse mâna şi Louise ieşi din încăpere cu sentimentul că se descurcase bine în această afacere. Însuşi Roland catadicsi să comenteze când ajunseră în holul cel mare:

— Ai făcut cu ei ce ai vrut. Felicitările mele! Francezii sunt la picioarele tale! O femeie frumoasă are întotdeauna câştig de cauză cu ei.

— Sper să le dau satisfacţie pictând aşa cum vor tabloul, îi replică Louise.

— Cum? Te îndoieşti de reuşita dumitale?

— Sunt puţin cam neliniştită, recunoscu Louise. Sir Peter rămâne deocamdată foarte abstract pentru mine. Voi avea nevoie să mi-l imaginez în carne şi oase. Nu vreau să fac o simplă copie după o fotografie. Aş vrea să pot picta însuşi omul.

Nu spera deloc ca Roland s-o înţeleagă şi acesta o uimi când îi sugeră:

— Eşti cumva încurcată pentru că nu-ţi poţi face propria

părere despre el?

— Da... exact. Deşi nu pretind că aş fi un judecător infailibil al personalităţilor diverse.

— Tablourile din expoziţie dovedeau totuşi o mare intuiţie.

Declaraţia aceasta o surprinse şi mai mult. În ziua când vizitaseră expoziţia, Roland îi dăduse impresia că o însoţeşte pe Ambre fără ca pe el să-l intereseze pânzele expuse.

Acum, el o privea pe Louise cu intensitate, ca şi cum tocmai se gândea la ceva înainte să se exprime. Louise nu află niciodată ce ar fi vrut el să-i spună pentru că, din cealaltă parte a pieţii, răsună brusc o voce:

— Roland!

Se întoarseră amândoi şi Louise văzu o fată înaltă cu părul negru alergând spre ei ca o gazelă suplă. Când ajunse în faţa lui Roland, fără să-i pese deloc de prezenţa unei femei alături de el, se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe gură.

— Roland, dragul meu...

Vocea ei vibra şi ochii întunecaţi îl devorau absolut posesiv.

Louise observă că Roland o înlănţui cu braţele. Era evident că nu prevăzuse această întâlnire şi că fusese luat pe neaşteptate.

Cum cei doi începură o discuţie însufleţită, Louise se retrase discret. Până la urmă, Roland o arătă interlocutoarei sale şi aceasta consimţi în sfârşit s-o remarce. Îl ţinea pe Roland de braţ şi-i aruncă o ultimă privire plină de adoraţie înainte să se întoarcă spre Louise.

Roland făcu prezentările, şi tânăra englezoaică trebui să suporte inspecţia fără menajamente a lui Chantal d’Abrisseau. Se simţea cenuşie şi demodată în faţa acestei creaturi îmbrăcate cu o eleganţă şi mai rafinată decât Ambre. Taiorul ei bordo, bluza din mătase bej şi cizmele

înalte reuşiră să-i inspire invidie Louisei. Cum arăta ea alături de Chantal în banalul ei costum de tweed?

— Sunt încântată să te cunosc, domnişoară, zise Chantal strângându-i mâna.

Privirea ei însă contrazicea amabilitatea cuvintelor sale şi deja îşi îndreptase din nou toată atenţia spre Roland.

Louise înţelese deodată de ce acesta păruse atât de surprins. În principiu, Chantal d'Abrisseau ar fi trebuit să fie în vacanţă, în Statele Unite.

— Am fost încântată să aud că şi Ambre s-a întors deja, declară ea. Ne-am întors cu toţii mai repede decât am prevăzut! Nu te aşteptai să ne vezi, Roland, nu-i aşa?

Privirea ei bănuitoare se îndreptă din nou spre Louise, apoi ridică spre Roland ochii iscoditori.

— În America am petrecut nişte zile fantastice, dar a trebuit să ne scurtăm călătoria din cauza tatii. Expoziţia lui se va deschide mai repede.

Scoase un oftat de răsfăţ.

— În fine, o să-l conving să mergem la Cannes pentru câteva săptămâni. Vei veni să ne vezi acolo, dragule?

— În momentul de faţă am foarte mult de lucru, răspunse Roland, evaziv.

Adoraţia pe care i-o arăta Chantal părea mai mult să-l stânjenească decât să-l mulţumească.

— Nu te cred! zise aceasta fandosindu-se. Sunt sigură că vei avea timp să vii. Şi viile tale vor putea cu siguranţă să crească singure, ca acelea ale tatii, fără să te ocupi tu personal atâta de ele!

— Chantal, eşti de acum un adult dar te comporţi ca o copilă, îi reproşă Roland pe un ton puţin sever.

— Sunt un adult cu adevărat! îi replică Chantal cu convingere. Şi tu ştii foarte bine asta, Roland, adăugă ea pe un ton complice, aruncând o privire dispreţuitoare spre Louise.

Roland se uită preocupat la ceas şi spuse:

— Îmi pare rău, Chantal, dar noi trebuie să plecăm. Presupun că nu ai nevoie să te conduc?

— Nu…

Privirea ei intrigată o învălui din nou pe Louise, şi aceasta putu să citească în ea ca într-o carte deschisă. Chantal se întreba dacă are de-a face cu o rivală şi temerea aceasta îi trezea o ostilitate nedisimulată şi ciudat de intensă.

— Va trebui să organizăm o mică petrecere, Roland, acum că ne-am întors cu toţii, propuse ea pe un ton convingător. O să vorbesc cu mama despre asta. Ah, orice, numai pentru a rupe monotonia de aici!

După o scurtă pauză, întrebă pe un ton dezinvolt:

— Şi ce mai face Ambre?

— Astăzi are o migrenă cumplită.

— Biata de ea! O doare adeseori capul, remarcă Chantal, făcând în aşa fel încât să prezinte această indispoziţie pasageră ca pe un defect al Ambrei.

Roland deschise portiera maşinii şi o invită pe Louise să urce. De pe scaunul ei, aceasta o văzu pe Chantal sărutându-l din nou pe Roland, cu o neruşinare care o puse pe gânduri. Oare şi în faţa Ambrei se purta la fel?

Îi făcu apoi neglijent cu mâna Louisei şi îşi exprimă dorinţa mincinoasă de a o revedea.

La rândul lui, Roland urcă în maşină şi demară fără să scoată o vorbă. Louise tăcu şi ea, cu mintea aiurea.

Însoţitorul ei i se părea încordat şi preocupat. Cu siguranţă că nu avea chef să discute banalităţi cu pasagera lui. Se vedea bine că întâlnirea cu Chantal îi alungase buna dispoziţie. Întrevederea reuşită cu primarul şi consilierii săi părea de acum departe.

Câteva minute mai târziu, ajunseră în vârful unei coline. La capătul unui urcuş abrupt, motorul maşinii tuşi de câteva ori, se sufocă şi se opri.

— Fir-ar să fie! exclamă Roland. Se întoarse spre Louise şi spuse:

— N-avem noroc! Este exact acelaşi fel de pană pe care a avut-o Ambre zilele trecute. Mecanicul nu i-a găsit cauza, a bănuit că o fi fost vreun gunoi în rezervorul de benzină.

Încercă zadarnic să pornească motorul. Coborî din maşină şi se duse să arunce o privire sub capotă; se întoarse, spunând pe un ton exasperat:

— Nu găsesc nimic.

De aici de unde se aflau, castelul nu se vedea dar, în timp ce urcaseră, Louise îl zărise printre copaci.

— Nu suntem prea departe de casă, nu-i aşa? zise ea.

— Nu, nu prea departe, încuviinţă Roland.

Se gândi o clipă, apoi adăugă pe un ton hotărât:

— Probabil că mi-aş pierde timpul să încerc să înţeleg ce i se întâmplă acestei maşini. Este treaba mecanicului s-o facă. Va trebui să-i facă o revizie generală. O vom abandona aici şi ne vom întoarce pe jos. Sper că nu te deranjează prea mult?

— Nicidecum, ador să merg pe jos, se grăbi să afirme Louise.

Coborî din maşină. Soarele tocmai apunea la orizont, iar cerul mai păstra încă o delicată nuanţă aurie. Louise contemplă o clipă acest spectacol.

— Ai zice că este o pictură, murmură Roland foarte aproape de ea.

— Da, exact la asta mă gândeam şi eu. Îl privi o clipă cu surprindere.

— Dar cât de greu este să reproduci aceste culori! Sunt atât de schimbătoare. Se amestecă. Natura este un artist mult mai bun decât cel mai dotat dintre pictori.

— Nu îţi place prea mult să pictezi peisaje?

— Pictez şi peisaje uneori. Chiar mă gândesc să fac câteva atâta timp cât voi sta aici, dacă voi avea timp, fireşte.

— Vei găsi un amator grăbit care să ţi le cumpere în persoana generalului d’Abrisseau, îi spuse Roland cu o notă

de dispreţ în glas. Este un însetat colecţionar de artă.

— Tatăl domnişoarei d'Abrisseau? întrebă Louise.

— Da, generalul Raoul d'Abrisseau. Curând va face o expoziţie cu tablourile pe care le-a cumpărat de la Peter. Este foarte mândru de colecţia lui particulară.

Louise percepu o notă de nemulţumire în spusele lui Roland.

— Vino, altfel se întunecă de tot până ne întoarcem. Porniră la drum şi tăcerea se strecură între ei ca un zid.

După o vreme, Roland spuse:

— Putem să tăiem prin pădure. Drumul ne-ar face să ocolim prea mult.

O porni pe o potecă îngustă printre copaci, şi Louise îl urmă fără tragere de inimă. Îşi dădu seama că încă nu avea nicio încredere în acest bărbat ciudat şi imprevizibil.

După vreo zece metri, cum ea rămăsese în urma lui, el se întoarse.

— Ce este? Merg prea repede?

— Nu.

Îi zâmbi apoi ironic.

— Îţi este oare teamă de mine?

— Da! replică ea.

Cu felul lui de a o lua în râs, avea darul s-o înfurie.

— Nu ai de ce să te mai temi, o asigură el. De altfel, îţi cer scuze pentru purtarea mea dinainte. Mi-ai plătit-o cum se cuvine, şi o meritam. Te-am subestimat. N-am să mai încerc să râd de tine, Louise, îţi promit. Să ştii că eu nu-ţi vreau răul. Acum haide, să mergem.

Louise rămase ţintuită pe loc. Roland îşi ceruse scuze; era de-a dreptul uluită.

El se întoarse, luând-o de mână ca pe un copil neascultător. Instinctiv, ea vru să-şi tragă mâna, dar el nu-i dădu drumul. Încercând să se elibereze, Louise se împiedică de o piatră şi îşi pierdu echilibrul. Roland o prinse reflex în braţe.

În prima clipă, amândoi se crispară la acest contact neaşteptat. Apoi privirile li se întâlniră şi nu se mai dezlipiră una de alta. Ceea ce ele exprimau acum era cu totul diferit de ostilitatea de la început şi lucrul acesta o sperie şi mai mult pe Louise.

Foarte încet, Roland se aplecă spre ea şi o sărută. Nu mai era vorba de un sărut motivat de o nemulţumire, destinat s-o revolte pe Louise şi s-o convingă să părăsească acest castel locuit de un bădăran. Nu, acest sărut era de o tandreţe atât de evidentă încât fata, în ciuda dorinţei ei de a-i rezista, se simţea topindu-se ca zăpada la soare. Această incredibilă blândeţe o dezarma total şi ea nu-şi putea împiedica buzele să răspundă cu înflăcărare celor ale lui Roland. La rândul lui, acesta nu o mai ţinea în braţe ca pe o prizonieră ci ca pe o floare delicată, şi ea se abandonă îmbrăţişării lui.

Când în sfârşit el se îndepărtă, ea îl privi un pic uluită, neputând să-şi ascundă mirarea. Recăpătându-şi glasul, murmură cu o voce tulburată de emoţie:

— Se pare că ţi-ai schimbat rolul!

Un zâmbet cald apăru în colţul gurii lui Roland. Asprimea şi aroganţa dispăruseră de pe chipul lui, şi toate trăsăturile îi exprimau tandreţe, îmbinată cu un pic de bucurie în ochi.

— Nu chiar, răspunse el. Am vrut să-ţi arăt că nu sunt întotdeauna bărbatul pe care ţi-l imaginezi.

Capitolul 6

În timp ce se schimba pentru cină, Louise se gândea. Niciodată un bărbat nu o cufundase într-o tulburare atât de profundă ca Roland Winterhaven. Îl considera absolut antipatic, se ferea de el atât cât putea, şi totuşi nu fusese în stare să-i reziste.

Era oare acelaşi bărbat, cel care o atacase atât de violent în atelier şi fusese atât de tandru în pădure? Care dintre ei era de fapt adevăratul stăpân al castelului Ormeaux?

Îşi puse o rochie din mătase albastră ale cărei manşete şi gulerul alb o făceau să pară o fetiţă cuminte. Privindu-se în oglindă, oftă dezamăgită. Cât de departe era de eleganţa Ambrei Winterhaven, sau de şicul lui Chantal d'Abrisseau! Aceste două femei nu semănau deloc una cu alta şi era uimitor să te gândeşti că pe Roland îl interesau două persoane atât de diferite. Louise se surprinse sperând că până la urmă el se va căsători cu Ambre.

În timp ce se pieptăna şi se machia, după amiaza pe care o trăise îi revenea mereu în minte. I se părea că încă mai simte buzele lui Roland pe ale sale. Regretă acum forţa involuntară care o îndemnase să-i răspundă la sărut. Cu siguranţă că el se mândrea cu noua lui cucerire, şi mai ales cu faptul că fusese pe placul unei femei care până acum nu-i arătase decât ostilitate.

— Câte sunt acelea care visează la tine şi îţi aşteaptă favorurile? se adresă ea imaginii din oglindă ca şi cum i-ar fi vorbit lui Roland. În orice caz, nu te baza pe faptul că eu mă voi alătura mulţimii tale de admiratoare!

Aruncă o privire la ceas şi observă că gândurile ei o făceau să întârzie. Îşi pudră repede obrajii şi coborî. Ajunsese la capătul de jos al scării când Henri traversă holul. Servitorul nu o văzu. Louisei i se păru că este foarte grăbit.

— Bună seara, Henri, zise ea, dar cum el era cam tare de

ureche, n-o auzi.

Fata auzi în schimb un mic zgomot şi îşi dădu seama că omului îi scăpaseră nişte chei.

— Henri! îl strigă ea.

El însă dispăruse deja pe culoar şi, ridicând cheile, Louise porni în urmărirea lui. În ciuda întunericului, îl zărea la câţiva paşi în faţa ei şi i se păru că îl vede intrând în bibliotecă.

Intră şi ea în această încăpere, doar la câteva secunde după el şi, spre surprinderea ei, nu-l găsi.

— Henri?

Aprinse lumina şi se plimbă prin vasta bibliotecă. Trebui să recunoască în fine că Henri nu era aici.

— Ciudat! murmură ea.

Tot jucându-se cu cheile, încerca să înţeleagă. Se înşelase probabil, concluzionă ea. Henri nu intrase în bibliotecă ci într-o altă încăpere. Întorcându-se pe culoar, privi în jurul ei. Nu se vedea lumină pe sub nicio uşă. Nevoind să întârzie prea mult, Louise se hotărî să-i dea cheile lui Roland.

Când ajunse în salon, Roland, Ambre şi Philippa o aşteptau, întrebându-se ce anume o făcea să întârzie.

Ambre, scăpată în mare măsură de migrena ei, era ca de obicei veselă şi fermecătoare.

Louise întâlni privirea lui Roland. Nimic din înfăţişarea lui nu trăda momentul pe care-l trăiseră în pădure. Ar fi putut să fie oricare alt străin.

— Vrei puţin vin? îi propuse el. Louise încuviinţă din cap.

— Henri şi-a pierdut cheile în hol, zise ea, întinzându-i-le. Am alergat după el să i le dau. Mi s-a părut că a intrat în bibliotecă dar nu l-am găsit acolo.

Pe chipul lui Roland se produse o transformare spectaculoasă. Părea dintr-odată foarte îngrijorat dar şi uşurat în acelaşi timp.

— Mulţumesc, Louise, zise el cu o voce bizară. Henri o să

le caute peste tot. Aş face bine să i le duc chiar acum.

— Dacă nu cumva o fi fost răpit de o fantomă! glumi Philippa. Nu se spune că acest castel este bântuit?

— Eu n-am întâlnit niciodată nicio apariţie, îi replică mai degrabă sec Roland.

— Nici eu! zise şi Ambre veselă.

— Probabil că Henri tocmai mănâncă. Mă duc să-i duc cheile. Vă rog să mă scuzaţi o clipă, zise Roland.

Umplu paharul Louisei, i-l întinse şi dispăru brusc. De îndată ce el plecă, Ambre se întoarse spre fată.

— Ia povesteşte-mi cum a decurs vizita voastră la primărie. După spusele lui Roland, te-ai descurcat foarte bine.

— Fără ajutorul lui, lucrurile nu s-ar fi desfăşurat atât de bine, preciză Louise, povestindu-i în amănunt cum decursese vizita.

Tocmai în clipa când povestea întâlnirea cu Chantal d’Abrisseau, apăru Roland.

Adresându-i-se acestuia, Ambre spuse:

— S-a întors Chantal? Şi familia ei? îi credeam în Statele Unite pentru mai multe săptămâni!

— Expoziţia generalului va avea loc mai devreme decât fusese prevăzut, îi explică Roland pe un ton destul de crispat.

Louisei i se păru îngrijorat.

— Dragul nostru general vrea să-şi facă o plăcere şi să strălucească cu tablourile pe care le-a cumpărat de la Peter, zise Ambre cu un aer dispreţuitor.

Roland privea distrat fundul paharului. Părea absent şi nu reacţionă la spusele lui Ambre.

— Presupun că Chantal este furioasă, continuă aceasta. Îi place la oraş iar la ţară are impresia că se îngroapă de vie.

Aruncă o privire fugară spre Roland, apoi le adresă un zâmbet Philippei şi Louisei.

— Cred că singurul ei punct de interes aici este Roland.

Auzindu-şi numele, acesta tresări, smuls din îngândurare.

— Haide, Roland, ştii bine că Chantal este nebună după tine, nu-i aşa? încă de mică te adora şi era geloasă pe toate femeile din preajma ta.

Străduindu-se să zâmbească, Roland răspunse:

— Eu nu remarcasem asta!

— Oh, ipocritule! exclamă Ambre. Pun pariu că şi Louise şi-a făcut deja o părere în această privinţă, nu-i aşa, Louise?

— Mi s-a părut... foarte fericită să-l revadă, zise cu prudenţă Louise.

Privirea lui Roland o întâlni pe a ei, susţinând-o cu fermitate, fără să confirme sau să-i infirme spusele.

Ambre izbucni în râs şi, o clipă mai târziu, Marie veni să-i anunţe că masa este servită.

***

În seara aceea, ajunsă în camera ei, Louise examină fotografiile lui sir Peter şi începu să-i citească biografia. Ceva o intriga însă, o intuiţie confuză o tulbura. Frumosul chip zâmbitor al lui sir Peter nu răspundea la toate întrebările ei.

Era trecut de miezul nopţii când îşi abandonă lectura. Stinse lumina dar nu trase draperiile. Nici obloanele nu erau închise şi lumina lunii intra în valuri în încăpere. După vreo jumătate de oră, Louise îşi dădu seama că nu poate să adoarmă în aceste condiţii. Se ridică, se îndreptă spre fereastră şi contemplă peisajul metamorfozat de razele argintii. Lacul scânteia şi, în spatele lui, pădurea forma o masă întunecată şi misterioasă.

Deodată, Louise avu chef să se plimbe. Supunându-se acestui impuls, îşi puse o haină peste cămaşa de noapte, îşi luă nişte pantofi şi coborî fără zgomot scara.

Afară era destul de răcoare. Luna domnea pe un cer limpede şi înstelat. Louise merse de-a lungul faţadei castelului, cu mintea preocupată încă de sir Peter. Îi era foarte greu să şi-l imagineze pe omul din spatele

fotografiilor, iar amintirea sărutului lui Roland venea şi ea să-i tulbure gândurile.

— Nu sunt bună de nimic, nu sunt la înălţimea aşteptărilor. N-am să pot niciodată să-l redau pe acest om aşa cum era. Ambre va trebui să caute un alt pictor.

Descurajată, se opri la colţul castelului şi se întoarse ca să pornească în sens invers. Dar simţi pe umăr o mână şi sări la o parte de spaimă.

— Louise…

Era vocea lui Roland. Când îi întâlni privirea, fata citi în ea o profundă nemulţumire.

El îşi înfipse degetele în braţul ei şi spuse:

— Mă întrebam dacă nu cumva eşti somnambulă.

— Nu, răspunse ea strângându-şi şi mai bine haina. Se simţea stânjenită de ţinuta ei, de ora târzie şi de prezenţa lui Roland, încă îmbrăcat. Ce făcea el afară atât de târziu? La ora unsprezece, spusese şi el ca toată lumea că se duce să se culce.

— Ce naiba faci aici? întrebă el furios.

Nu numai că nu-i dădea drumul braţului, dar îşi permitea să o şi scuture ca pe un copil prins că greşise. Louise îi replică, iritată:

— Este interzis să mă plimb la lumina lunii?

— Mă miră faptul că te găsesc scotocind pe afară după miezul nopţii, zise el cu un aer bănuitor.

— De ce aş scotoci?

Severitatea lui Roland faţă de ea i se păru într-adevăr exagerată. Se întorsese oare la poziţia lui iniţială de ostilitate? Ce contrast faţă de sărutul tandru de azi după-amiază! Probabil că Roland regreta acum acele clipe de slăbiciune şi voia să-i arate Louisei că ele aparţin trecutului.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai mai da târcoale noaptea pe afară, îi zise el sec.

— De ce?

În lumina lunii, chipul lui părea crispat, privirea aspră, iar

buzele strânse nu mai formau decât o linie subţire.

— Ai putea fi luată drept un hoţ, îi explică el. Louise schiţă un zâmbet ironic.

— Înţeleg: ai crezut că sunt vreun hoţ! Şi sunt mulţi hoţi pe aici?

— Apar uneori, răspunse el laconic.

Louise era sigură că era doar un pretext, dar de ce, de ce toate aceste minciuni?

— Pentru siguranţa ta, adăugă el, te sfătuiesc să nu ieşi din cameră noaptea.

— Credeam că nu mai am de ce să mă tem de tine, zise Louise revoltată.

— Trebuie să discuţi întotdeauna şi cele mai mici amănunte? replică el pe un ton obosit şi ameninţător.

— Discut doar atunci când oamenii sunt nesocotiţi. De ce n-aş putea să mă plimb noaptea dacă am chef? Sunt sigură că nu există niciun pericol. Acestea fiind zise, începe să mi se facă somn, noapte bună.

Trecu prin faţa lui, cu capul sus, şi se îndepărtă repede, fără să-i lase timp să reacţioneze.

— Louise…

Ea se opri, se întoarse şi întrebă sec:

— Da?

Când o ajunse din urmă, atitudinea lui se schimbase.

— Te rog să mă ierţi… N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc atât de aspru. Ai ieşit doar pentru că nu-ţi era somn, nu-i aşa?

— Da, fireşte.

El îi căuta privirea şi ea se simţi obligată să-i explice.

— Nu reuşesc să mi-l reprezint prea bine pe sir Peter şi asta mă tracasează. De altfel, tot n-am rezolvat problema. Este ca şi cum mi-ar lipsi o piesă dintr-un puzzle. În fine… asta nu-i problema ta.

— Dar ai acceptat totuşi comanda primarului! se miră Roland.

— Ţi-am mai spus că nu-i o sarcină uşoară. Sper să

descopăr ce anume mă deranjează.

— Îţi iei munca foarte în serios.

Nu mai rămăsese nimic din enervarea pe care o arătase Roland cu câteva clipe mai devreme.

— Şi tu la fel, cred, răspunse ea, mai tulburată de noua lui atitudine decât de furia de adineauri.

Ghici pe chipul lui umbra unui zâmbet.

— Bineînţeles! zise el. Iată în sfârşit un punct comun între noi.

— Poate, murmură Louise.

Se înfioră brusc. Începuse să adie un vânt rece şi ea întârziase afară mai mult decât prevăzuse.

— Ar trebui să intri, o sfătui Roland strecurându-şi un braţ pe după umerii ei într-un gest protector.

În loc să binevoiască să facă pace, din nu se ştie care motiv misterios, Louise se simţi agasată şi se desprinse repede de el.

— Noapte bună, Roland! îi aruncă ea îndepărtându-se foarte repede.

Întoarsă în camera ei, nu-şi găsi somnul. Nu mai era sir Peter cel care o ţinea trează, ci Roland. Sentimentele pe care el începea să i le inspire o contrariau teribil şi hotărî ca de acum încolo să-şi mobilizeze toată energia ca să lupte împotriva lor.

***

În zilele ce urmară, temerile Louisei nu făcură decât să crească. Regreta că acceptase atât de uşor comanda pentru tabloul lui sir Peter. Dacă acum ar declara că nu mai poate să-l facă, ce vor crede despre ea?

Spre sfârşitul săptămânii, era atât de tulburată de problemele pe care i le punea acest portret, încât nu reuşi măcar să se concentreze pe schiţele copiilor. Şi dacă tot i se propusese să îmbine lucrul cu vacanţa cât timp va sta aici, se hotărâse să-şi ofere o zi liberă.

— Dacă eşti de acord, aş vrea să mă duc la Amboise, îi

spuse ea Ambrei.

— Bineînţeles! Faci cum vrei.

— Crezi că le-ar plăcea şi copiilor să vină? întrebă ea. Invitându-i, îşi dădea posibilitatea să-i observe mai bine şi, în acelaşi timp, le permitea Ambrei şi Philippei să aibă câteva ore de linişte. Ambre izbucni în râs.

— Le-ar plăcea la nebunie să te însoţească dar, draga mea Louise, chiar vrei să ţi-i iei pe cap?

— I-aş lua cu plăcere, o asigură ea.

Selena, Simon şi Angela acceptară cu entuziasm invitaţia. Când Louise coborî, ei o aşteptau deja lângă maşină. Roland trăncănea cu ei şi copiii îi arătau o mare afecţiune unchiului lor. Acesta era întotdeauna bun şi indulgent cu ei, Louise remarcase asta.

— Chiar vrei să ne scapi de monştii aceştia mici toată ziua? întrebă el când Louise li se alătură.

— Nu suntem monştri, unchiule Roland! protestă Angela cu toată demnitatea celor patru anişori ai ei.

El îi ciufuli părul şi fetiţa râse din tot sufletul.

— O să vedem ce-o să zică Louise despre voi când vă veţi întoarce, spuse el.

— De ce nu vii şi tu cu noi, unchiule Roland? întrebă Selena. I-ai ţine de urât Louisei.

Aceasta nu se putu împiedica să roşească atunci când ochii lui Roland se aţintiră asupra ei, sclipind amuzaţi.

— Cred că Louise o să aibă destul de lucru cu voi trei. Nu vrea să mă aibă şi pe mine pe cap.

— Hai, unchiule Roland, vino cu noi, insistă Simon. Nu vreau să fiu eu singurul bărbat!

Roland izbucni în râs şi scutură din cap.

— Nu pot, am mult de lucru…

Îi aruncă Louisei o privire provocatoare.

— Dar dacă Louise ar vrea cu adevărat…

Fata era teribil de încurcată. Era limpede că el îşi bătea joc de ea. Nu voia de fapt să meargă cu ei şi era sigur că

nici ea nu dorea acest lucru, dar profita de împrejurări ca s-o pună într-o situaţie stânjenitoare.

Ridicând din umeri, ea se prefăcu total indiferentă.

— Faci cum vrei, Roland. Eşti binevenit, dar dacă ai atâta de lucru…

— Oh, munca mea poate să mai aştepte, dacă toată lumea se bucură să merg şi eu! zise el spre marea surprindere a Louisei.

— Oh, da, unchiule Roland, vino cu noi! strigară copiii în cor.

— Bine, acordaţi-mi doar cinci minute ca să-i spun lui Henri.

El se îndepărtă cu paşi mari şi Louise oftă, neputincioasă. Ce om imprevizibil! Avu presimţirea că frumoasa ei zi de odihnă se va transforma într-o încercare grea.

Roland reapăru după cinci minute. Copiii se aşezaseră deja în maşină.

— Voi conduce eu, Louise, dacă nu te superi. Ştiu drumul mai bine decât tine.

Ea se supuse în faţa acestui argument indiscutabil. Totuşi nu se lăsă păcălită de adevăratul motiv al lui Roland. Acesta nu voia să fie văzut într-o maşină condusă de o femeie.

Pe bancheta din spate, copiii nu mai conteneau cu sporovăiala. Nu mai era nevoie ca Louise şi Roland să poarte o discuţie susţinută. Cu un zâmbet ironic, el îi spuse după o vreme:

— Acesta este doar începutul.

— La ce?

El începu să râdă.

— Sunt sigur că vei fi o mamă foarte bună, Louise. Ştii din instinct cum să te porţi cu copiii.

— Şi tu, îi replică ea.

— Aceştia sunt practic ai mei, îi explică el. Îi cunosc de când s-au născut.

Dacă se va căsători cu Ambre, gândi Louise, el va deveni şi în mod legal tatăl lor. Şi cum se vedea bine că ei îl iubeau foarte mult, nu se mai punea nicio problemă.

După un timp de tăcere, el o întrebă:

— Ţi-ar plăcea să vezi Chenonceaux?

— Aş fi încântată, răspunse ea. Este castelul meu preferat.

— Atunci, să mergem.

Niciodată nu-l văzuse Louise pe Roland atât de amabil. Era greu să faci vreo apropiere între acest bărbat şi personajul sumbru care o terorizase în seara venirii sale la castel. Nu semăna însă nici cu cel care o sărutase atât de tandru în pădure, în ziua când avuseseră pana de maşină. Astăzi, el juca rolul unchiului binevoitor şi, uitându-şi temerile, Louise se relaxă alături de el.

Vizitară castelul şi copiii nu se plictisiră nicio clipă. Chiar şi micuţa Angela părea să aprecieze mobilierul somptuos, tapiseriile şi tablourile.

— Mi-ar fi plăcut mult să le cunosc, murmură Roland îngândurat.

— Pe cine? întrebă Louise.

— Pe elegantele doamne care au onorat odinioară cu prezenţa lor acest castel. Diane de Poitiers, Catherina de Medicis, Louise de Lorena.

Se întrerupse când rosti acest nume şi-şi privi zâmbind interlocutoarea.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum era acea Louise... micuţă şi frumoasă, cu ochii sclipind de inteligenţă, poate... la fel ca tine.

— Ce am făcut ca să merit aceste complimente? glumi ea, ascunzându-şi cât putea mai bine emoţia pe care i-o provocau cuvintele lui seducătoare.

Roland izbucni într-un râs uşor şi-şi plecă asupra ei o privire însufleţită de o licărire ciudată.

— Mă fascinezi, asta ai făcut.

— Toate femeile te fascinează, contraatacă ea.

— Unele mai mult decât altele.

— Ar trebui să-i adunăm pe copii, zise Louise văzând că aceştia se cam împrăştiaseră, dar şi pentru a pune capăt acestei discuţii derutante.

Roland Winterhaven o descumpănea astăzi mai mult ca niciodată.

Cum afară era vreme frumoasă, el propuse un picnic. Într-o patiserie din Amboise, copiilor le dădu voie să aleagă tot ce le plăcea şi chipurile lor frumoase se luminară de zâmbete încântate. Roland le cumpără sucuri de fructe şi, pentru el şi Louise, luă vin.

— Ar fi păcat să ne închidem într-un restaurant şi să nu profităm de soarele acesta, declară el.

Încărcaţi cu provizii, urcară pe o colină ce domina acoperişurile cenuşii ale oraşului şi castelul. Din fericire, Louise păstra întotdeauna în maşină o pătură pe care acum copiii o întinseră pe iarbă.

După ce mâncară ca nişte căpcăuni, copiii se îndepărtară puţin ca să se joace. Roland se întinse atunci pe pătură, cu mâinile sub cap, oftând mulţumit. Louise nu-l mai văzuse niciodată până acum într-o asemenea stare de relaxare şi seninătate.

— Asta-i adevărata viaţă, murmură el. Un pic de mâncare, un strop de vin şi o femeie frumoasă.

Aruncă o privire ironică spre însoţitoarea lui. Louise se întinse şi ea, la celălalt capăt al păturii.

— Ar trebui să fiu de acord cu ceea ce spui? întrebă ea pe un ton uşor agresiv.

— Încă te mai fereşti de mine, Louise. Nu m-ai iertat pentru purtarea mea? Tot nu ai încredere în mine?

— Te-am iertat, evident, afirmă ea. Dar mă feresc de tine, este adevărat, simt că eşti periculos pentru mine.

Abia rosti această mărturisire că Roland se şi rostogoli spre ea. Chipul lui ajunse foarte aproape de al ei, cu

frumoşii lui ochi cenuşii, cu buzele-i tremurând imperceptibil. Spre disperarea ei, Louise constată că bărbatul acesta îi anihila toată voinţa. Auzea strigătele copiilor nu departe de ei. Erau însă prea absorbiţi de joaca lor ca să-i poată observa.

Louise nu rezistă sărutului lui Roland, şi abia dacă îşi dădu seama că întindea mâna ca să-i mângâie părul. Îl respinse doar atunci când căldura degetelor lui, prin ţesătura subţire a bluzei, o readuse la realitate.

— Nu, Roland… Nu…

— De ce nu? răspunse el liniştit. Îmi place, şi ţie la fel.

El nici nu bănuia furia care o cuprindea pe Louise. Aşadar, bărbatul care se va căsători cu Ambre, sau eventual cu Chantal, îşi permitea să se distreze până atunci cu ea! Dar ea nu-şi dorea mici aventuri fără viitor, cu atât mai puţin cu Roland Winterhaven decât cu un altul. În ceea ce o priveşte, ea ar fi dorit. Oh, ar fi dorit să… Îşi alungă însă cu hotărâre această dorinţă tulburătoare. La ce bun să viseze imposibilul?

— Nu am de gând să figurez printre cuceririle tale, îl anunţă ea cu răceală ridicându-se.

Roland o obligă să se întindă din nou.

— Louise, nu cumva eşti…

O reţinea lângă el cu blândeţe dar ochii îi trădau o pasiune violentă. Ea nu trebuia să-l creadă, ştia asta.

— Nu mai suntem copii, murmură el.

— Oh! Unde sunt copiii? strigă ea eliberându-se. Simon! Selena! Angela! Veniţi încoace!

Era roşie ca focul şi gâfâia. Când se ridică în picioare, totul se cam învârtea puţin, din cauza vinului pe care-l băuse, dar şi mai sigur din cauza sărutului lui Roland. De ce nu se apărase? De ce nu reuşise să-şi ascundă sentimentele? Acum, Roland îşi bătea joc cu siguranţă de slăbiciunea ei.

Copiii o ascultară cuminţi, când ea îi chemă. Angela îi

oferi un bucheţel de flori de câmp.

Louise le luă şi-i zâmbi. Se străduia să pară cât mai naturală dar nu-şi regăsi liniştea toată după-amiaza. În mintea ei domnea cea mai mare confuzie.

Când vizitară Le Clos-Luce, totul i se păru învăluit în ceaţă şi, în loc să se entuziasmeze împreună cu Simon în faţa maşinăriilor extraordinare realizate după planurile lui Leonardo da Vinci, ea se gândi fără încetare la ceea ce se petrecuse pe iarbă. Preţ de câteva clipe, îl avusese pe Roland numai pentru ea. Dar dacă va continua să se înduioşeze astfel, risca să sufere enorm. De îndată ce-şi dădu seama de asta, se luptă cu toată energia împotriva atracţiei pe care o simţea faţă de viitorul soţ al Ambrei.

Se simţi uşurată când ajunseră la castel. Copiii alergară imediat să le caute pe Ambre şi Philippa ca să le povestească cum îşi petrecuseră ziua. Louise urcă direct în camera ei, având mare nevoie de un răgaz ca să-şi pună ordine în gânduri.

Câteva zile mai târziu, se apucă să facă primele schiţe la portretul lui sir Peter Winterhaven. Singură în atelierul său, se arătă foarte încrezătoare la început, apoi, după o vreme, descurajată, mototoli cu furie schiţele şi le aruncă pe jos. Nu reuşea să facă nimic. Bărbatul pe care-l desena semăna cu sir Peter dar nu era el. Îşi întrerupse până la urmă lucrul şi plecă să se plimbe.

Se îndreptă spre pivniţele pe care încă nu le vizitase. Acestea se aflau la ceva distanţă de castel, la capătul unui drum sinuos. La prima vedere, clădirile păreau pustii. Louise observă câţiva muncitori în vie, ocupaţi cu treburi diverse. Încă nu se făcuseră strugurii şi, cu inima strânsă, fata se gândi că va fi din nou în Anglia cu mult înaintea culesului. Îi plăcea totuşi acest loc minunat, în ciuda problemelor pe care i le făceau Roland şi portretul lui sir Peter.

Într-un hangar deschis, descoperi un storcător vechi pe

care-l examină cu atenţie, regretând că nu era nimeni prin preajmă, ca să-i dea explicaţiile pe care le-ar fi dorit.

Îndemnată de curiozitate, se aventură în interiorul edificiului principal. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, zări cuvele imense şi butoaiele. Îşi continuă mai departe explorarea. În clipa când pătrunse într-un coridor îngust, o mână se abătu pe umărul ei. Scoase un ţipăt şi, întorcându-se brusc, întâlni privirea de oţel a lui Roland. Nu schiţa niciun zâmbet şi amabilitatea lui din zilele precedente dispăruse.

— Roland, m-ai speriat! strigă ea.

— Ce cauţi aici? întrebă el cu brutalitate, fără să se scuze.

— Mă… mă plimbam, se bâlbâi ea.

Îi vorbea ca unei vinovate, ca şi cum ea ar fi încălcat limitele unui domeniu interzis.

— De ce nu mi-ai cerut mie să te conduc să vizitezi pivniţele? întrebă el cu asprime.

— Nici… nici măcar nu m-am gândit s-o fac. Treceam pur şi simplu pe aici şi…

— Pe viitor, dacă vrei să mai vezi ceva, spune-mi şi am să-ţi arăt.

Louise avu o impresie ciudată. Roland nu era furios doar pe ea, părea să aibă un secret pe care ea fusese cât pe-aci să-l descopere. Îşi aminti de supărarea lui atunci când o surprinsese afară în plină noapte. Şi de data asta, se supărase în acelaşi fel. Dar ce ar fi putut el să ascundă? Imaginaţia Louisei o conducea spre presupuneri ridicole.

— Iartă-mă, nu ştiam că este o infracţiune! zise ea pe un ton uşor ironic, pentru că purtarea lui Roland o enerva. Dacă ai descoperit cumva un nou procedeu de a face vin, să nu te temi că am să-ţi fur invenţia. Chiar dacă aş avea-o sub nas, tot n-aş observa-o!

El o fixă o clipă cu o expresie bănuitoare apoi, deodată, se relaxă.

— Bun, dacă tot eşti aici, zise el cu mai multă amabilitate, măcar să-ţi prezint locurile.

Se întrerupse brusc şi privi peste umărul Louisei. Henri tocmai sosea. Părea să fi ieşit din neant pentru a se materializa brusc în faţa lor; era plin de praf.

— Ah, Henri! exclamă Roland.

Îi vorbi într-o franceză atât de rapidă încât Lousie nu înţelese o vorbă din spusele lui. Avu doar o vagă senzaţie că Roland căuta să se liniştească în privinţa unui subiect misterios.

Henri îi adresă un salut scurt Louisei şi dispăru. După plecarea lui, Roland deveni parcă un cu totul alt om şi fu un ghid perfect, furnizându-i feţei ample explicaţii despre activităţile lui viticole. Ea îi arătă un interes deosebit şi, chiar dacă se simţea tulburată de prezenţa lui, reuşi să-şi păstreze destulă prezenţă de spirit pentru a-i pune întrebări potrivite.

În sfârşit el o anunţă:

— Iată, am făcut turul complet. Acum eşti mulţumită?

— Da, îţi mulţumesc mult, răspunse ea.

Se întoarseră împreună la castel şi, cum se apropia ora prânzului, urcă fiecare în camera lui să se schimbe. Ajunsă în dreptul uşii sale, Louise repetă:

— Mulţumesc, Roland.

— Cu plăcere, murmură el.

Îşi cufundă din nou privirea în ochii ei cu un amestec de suspiciune şi nelinişte. Şi de data asta, Louisei i se păru că este pe punctul de a-i dezvălui ceva, dar până la urmă nu spuse nimic.

În schimb, el îi puse mâna pe umăr, urcă uşor de-a lungul gâtului şi-i mângâie scurt părul. Când ea se înfioră şi roşi brusc, el zâmbi.

— Pe curând, bolborosi eschivându-se, după care intră în grabă în cameră.

Capitolul 7

Zilele treceau una după alta cu o rapiditate uimitoare. Ocupată tot timpul, Louise desena, picta, sau pleca să descopere regiunea, atunci când îi lipsea inspiraţia. Îl evita pe Roland şi nici el nu-i căuta compania. Nu se vedeau decât la masă.

În seara în care generalul d'Abrisseau, soţia lui, Eloise, şi Chantal au fost invitaţi la cină, Louise simţi din nou o oarecare teamă, ca de fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu străini. În afară de asta, Ambre se bucura să le arate primul ei tablou care-i reprezenta pe cei patru copii împreună. Ambre părea încântată de rezultat, dar Louise se temea de eventualele critici. Poate că generalul nu era chiar atât de ignorant în materie de artă pe cât pretindea Roland.

Louise se hotărî să-şi pună rochia roşie pentru că această culoare îi dădea încredere în ea. N-o mai purtase din ziua sosirii sale aici şi fu surprinsă să constate că încă îi venea bine. Până acum, fusese întotdeauna un pic cam slabă şi, examinându-se cu o grijă deosebită în oglindă, observă că se mai împlinise. Îşi văzu sânii mai rotunzi şi mai tari, ceea ce-i provocă mai întâi o oarecare jenă, apoi acceptă cu o timidă satisfacţie acest semn de feminitate.

Coborî în salon aşteptându-se să fie ultima care soseşte. De fapt, nu-l găsi decât pe Roland care stătea lângă şemineu şi, cum uşa era deschisă, el n-o auzi intrând. Ea profită de acest lucru ca să-l observe o clipă în voie, în timp ce se trezeau în ea tot felul de sentimente contradictorii.

El părea cufundat în gânduri şi preocupat. Când fata se apropie de el, în sfârşit o remarcă şi zise:

— Bună seara, Louise. Vrei puţin Xeres?

— Da, mulţumesc.

Ea luă paharul pe care el i-l întinse şi, întâlnindu-i frumoasa privire cenuşie, simţi deodată o dorinţă puternică

să-l ajute, oricare ar fi fost problema lui. Mânată de acest impuls, ea îl întrebă:

— Ce se întâmplă, Roland? El păru surprins.

— De ce îmi pui această întrebare?

Încurcată dintr-odată, ea încercă să se explice cât putea mai bine:

— Pari îngrijorat.

— Eu am întotdeauna griji, îi răspunse el învârtind paharul între degetele-i fine dar puternice. Gestionarea unui domeniu ca acesta este o sarcină grea şi plină de dificultăţi.

— Te cred, afirmă Louise, crezând că se înşelase fără îndoială în privinţa gravităţii problemelor.

— Dar de obicei, depăşesc uşor aceste dificultăţi, adăugă el. Făcându-şi curaj, Louie murmură:

— Presupun că ar fi un semn de înfumurare din partea mea dacă ţi-aş propune ajutorul meu... Uneori însă, doar faptul că vorbeşti cu cineva despre problemele tale te uşurează.

Pe buzele lui Roland apăru un zâmbet ironic şi declară cu asprime:

— A trecut timpul când tu m-ai fi putut ajuta.

— Ce vrei să spui?

El îi luă paharul şi-i prinse mâinile. Privind-o cu intensitate, spuse cu o voce mai blândă:

— Nu încerca să înţelegi.

Făcea un efort vizibil ca să pară relaxat.

— Cât eşti de frumoasă, Louise! îmi place cum îţi stă în roşu.

Mâinile lui urcară încet de-a lungul braţelor şi rămaseră nemişcate pe umerii ei.

— Ştii, Louise, eu...

Îşi apropie buzele de ale ei şi, în ciuda raţiunii care-i striga să se elibereze, Louise nu fu în stare. El avea asupra ei o putere irezistibilă şi ea închise ochii.

— Au sosit invitaţii! anunţă Philippa, rupând brusc vraja. Se afla în pragul salonului şi expresia de pe faţa ei arăta limpede că surprinsese intimitatea scenei. Deloc intimidat, Roland îi răspunse:

— Îţi mulţumesc că m-ai anunţat, Philippa.

Şi întorcându-se înspre biata Louise care devenise stacojie, adăugă:

— Scuză-mă, trebuie să-i întâmpin.

Louise rămase singură în salon şi, ca să-şi facă de lucru, îşi luă paharul cu vin. Ajungeau până la ea vocile şi hohotele de râs din hol. Câteva clipe mai târziu, Roland reapăru împreună cu Raoul d'Abrisseau, cu soţia acestuia şi cu fiica.

Generalul nu-i păru prea simpatic Louisei. În ceea ce le privea pe Chantal şi pe mama ei, ele se asemănau printr-o eleganţă stridentă. Louise se simţi uşurată când Ambre intră la rândul ei în salon, urmată de Philippa.

Începu o conversaţie veselă şi lejeră. Chantal o privea cu coada ochiului pe Louise, cu o expresie dispreţuitoare.

Era îmbrăcată într-o rochie de mătase crem, cu o croială extrem de rafinată care-i punea în evidenţă silueta fină. Un decolteu generos dădea la iveală pielea perfectă a umerilor ei. Cu părul ridicat, eliberându-i în întregime faţa cu trăsături armonioase, era de o frumuseţe frapantă. Judecând după felul cum o privea Roland, se vedea bine că el împărtăşea părerea Louisei în această privinţă. Totuşi, gura feţei trăda o duritate care-i compromitea farmecul.

De mai multe ori, Louise întâlni privirea plină de subînţelesuri a Philippei. În momentul în care grupul se îndreptă spre sufragerie, ele rămaseră amândouă puţin mai în urmă, şi Philippa îi strecură Louisei la ureche:

— Este un seducător, Louise. Fii atentă!

Louise se crispă. Ştia asta. Nu trebuia să ia în serios avansurile pe care i le făcea Roland. Probabil că în trecut se amuzase în acelaşi fel pe seama Philippei.

La masă, ea se aşează alături de general şi, în mod foarte firesc, vorbiră despre pictură.

— Aşadar, dumneata va trebui să faci portretul lui sir Peter! zise el.

— Deocamdată, n-am avansat prea mult în munca mea, mărturisi Louise.

— Este greu atunci când nu dispui decât de fotografii, zise el înţelegător.

Roland era aşezat în faţa Louisei şi, în ciuda eforturilor sale, ea nu reuşea să-şi desprindă privirea de el. Expresia lui veselă nu era decât o faţadă, ea simţea asta, şi tare ar fi vrut să ştie ce-l preocupa.

Totuşi, n-ar fi trebuit s-o intereseze problemele lui. De ce nu mai putea oare să rămână indiferentă faţă de necazurile lui Roland?

— Dacă vrei să-mi vezi tablourile, îi propuse generalul, va trebui să vii înainte să le trimit la Paris pentru expoziţie.

Îndreptându-şi cu mare greutate atenţia spre interlocutorul său, Louise murmură:

— Vă mulţumesc pentru invitaţie... Voi veni cu plăcere... Deşi părea să nu fi ascultat discuţia lor, Roland interveni deodată:

— Am aflat că expoziţia dumneavoastră se va deschide mai devreme, generale.

— Într-adevăr, şi din acest motiv mi-am scurtat călătoria în America. Nu rezolvasem încă problema asigurărilor. De altfel, nu prea sunt mulţumit de compania cu care am luat legătura, şi-mi va trebui părerea unui expert.

— De ce nu ai face apel la Edgar Benson, generale? sugeră Ambre, intervenind la rândul ei. El a mai evaluat deja aceste tablouri, pentru Peter. Nu văd să fie nimeni mai calificat decât el, ce zici, Louise?

— Edgar este extrem de competent, confirmă aceasta.

— Am putea să-l invităm să-şi petreacă vreo câteva zile aici, adăugă Ambre cu entuziasm. Pun pariu că te plictiseşti

fără el, Louise!

Spunând acestea, le zâmbi celor din jurul ei, elocvent.

— El i-a scris deja două scrisori!

— Ambre, ar trebui să-ţi fie ruşine să ne dezvălui secretele ei! exclamă Chantal.

Se întoarse apoi spre Louise şi o întrebă:

— Este logodnicul dumitale?

— Nu… răspunse aceasta, îngrozitor de stânjenită. Suntem doar foarte buni prieteni. M-a ajutat mult în cariera mea.

Surprinse pe chipul lui Roland o expresie ciudată.

— Nu trebuie să se glumească cu subiectul acesta, zise Ambre. Dragostea este o problemă strict personală. Dar ca să revenim la tablourile dumitale, generale, ai fi de acord să i te adresezi lui Edgar?

— Este o idee excelentă, aprecie doamna d'Abrisseau, apoi adăugă după o scurtă pauză: Chantal doreşte să organizăm o petrecere şi eu sunt absolut de acord. S-o dăm atâta vreme cât tablourile mai sunt încă aici. După aceea, pereţii vor fi atât de goi!

— Oh, da, mamă! zise şi Chantal. Asta o să mai risipească un pic monotonia. Şi după aceea, sper să mergem la Cannes. Ce zici, tată?

Generalul izbucni în râs.

— Nu mai sunt stăpân la mine în casă! Acum comandă femeile. De acord, să-l invităm pe acest domn Benson şi să organizăm petrecerea. În ceea ce priveşte plecarea la Cannes, o să mai vedem.

— De ce nu i-am telefona lui Edgar chiar astă-seară? propuse Ambre, dovedindu-se ca întotdeauna foarte impetuoasă.

Louise îi sprijini propunerea şi, după cină, o puseră pe ea să-şi sune prietenul. Îşi dădu seama că dorea cu ardoare prezenţa lui Edgar aici, nu din motivele sentimentale pe care i le atribuia anturajul, ci pentru că el era singurul care

ar fi putut să-i judece obiectiv lucrările de până acum.

Edgar acceptă cu plăcere serviciul pe care i-l cerea generalul.

— Orice pretext este bun ca să te pot vedea, draga mea! îi spuse el pe un ton vesel Louisei. Pot să vin chiar în weekendul acesta. Cathy se descurcă foarte bine şi fără mine la galerie. Oricum, aveam de rezolvat o afacere la Paris. Mă opresc pe la castel în drum.

— O clipă, răspunse Louise. Am s-o întreb pe Ambre dacă îi convine.

Tânăra femeie se arătă încântată, la fel şi generalul.

O singură persoană părea nemulţumită: Roland. Nu-şi manifestă în mod deschis reticenţa, dar Louise i-o bănui după expresia feţei. Nu reuşea deloc să-şi explice această reacţie. Fără îndoială, hotărî ea până la urmă, Roland dezaproba toate iniţiativele al căror autor nu era el.

Ceva mai târziu, când toată lumea îşi bea cafeaua, Louise îl observă pe furiş şi i se păru că este foarte enigmatic.

Ţinând cont de vizita lui Edgar, doamna d’Abrisseau fixă pentru sâmbătă petrecerea. A doua zi, Ambre o asigură pe Louise că familia d’Abrisseau nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Îi spuse că va fi cu siguranţă o petrecere grandioasă. Şi deodată, exclamă:

— Şi nu am decât nişte rochii vechi! îmi trebuie o toaletă nouă pentru această ocazie.

Proiectul acesta o pusese şi mai mult pe Louise în încurcătură. Se întrebase deja în sinea ei cum o să se îmbrace. Nu era deloc pregătită pentru petreceri atât de elegante. Totuşi, nu se gândise să-şi cumpere o ţinută specială.

Ca şi cum Ambre i-ar fi citit gândurile, spuse:

— Vreau neapărat să-ţi fac un cadou, la fel şi Philippei. Vom merge împreună la Paris.

Ochii îi străluceau deja la această perspectivă, şi Louise înţelese că era inutil să mai discute. Când Ambre lua o

hotărâre, nimic nu putea s-o mai oprească. Experienţa îi dovedise deja asta.

Spre surprinderea ei, Roland nu se opuse acestor cheltuieli. Dimpotrivă, se oferi chiar să le conducă pe cele trei femei la Paris.

— Şi eu trebuie să mă duc. Profitaţi aşadar de maşina mea? Ambre însăşi păru uimită de această bunăvoinţă. Mânată de un impuls, îl sărută afectuos pe Roland pe obraz.

— Ce drăguţ eşti să ne duci!

El nu se arătă prea sensibil la aceste manifestări de bucurie. Era oare îndrăgostit într-adevăr de Ambre? Deja de mai multe ori, Louise fusese pusă în situaţia de a se îndoi de asta. Dar poate că el ţinea să-şi ascundă sentimentele atâta vreme cât ceremoniile destinate memoriei lui sir Peter nu avuseseră încă loc.

Plecară foarte devreme dimineaţa şi Roland le lăsă pe pasagerele lui la o mare casă de modă unde, după spusele Ambrei, se găseau toalete foarte rafinate şi la preţuri rezonabile. Louise nu se putu abţine să zâmbească la ceea ce Ambre înţelegea prin „preţuri rezonabile”.

— Ne întâlnim la prânz? întrebă Roland când plecă.

— Ai cumva amabilitatea să ne inviţi la restaurant? glumi Ambre cu un zâmbet fermecător.

— Ar fi o plăcere pentru mine! îi replică el cu o privire maliţioasă. Însoţit de nişte creaturi atât de încântătoare ca voi, îi voi face geloşi pe toţi bărbaţii din Paris!

Ce fiinţă ciudată! gândi Louise în timp ce intrau în salonul casei de modă. Dintr-o clipă în alta, el putea trece de la expresia întunecată şi plină de îngrijorare la o dispoziţie dintre cele mai agreabile. Într-o zi era blând, curtenitor, în ziua următoare era violent, aspru...

Problema alegerii unei rochii luă locul repede „problemei Roland” în gândurile Louisei. O femeie înaltă şi elegantă, cu părul alb le întâmpină pe Ambre şi prietenele ei, apoi apărură şi două angajate care începură să le prezinte rând

pe rând toaletele.

Un pic intimidată, Philippa îi şopti la ureche Louisei:

— Nu sunt obişnuită cu astfel de locuri. Este impresionant, nu-i aşa?

Timpul trecu în mod plăcut, cu probatul rochiilor şi una dintre ele îi reţinu atenţia Ambrei.

— Parcă este făcută pentru tine, Louise. Ce zici, Philippa? întrebă ea.

Louise se învârtea încet în jurul ei, făcând să plutească fusta amplă din mătase albastră. Chiar dacă era puţin cam îndrăzneţ, decolteul îi venea de minune şi materialul era adunat pe umeri în cute suple prinse cu agrafe argintii. Louise era cucerită şi optă şi ea pentru această rochie pe care nicio etichetă nu arăta cât costă.

La rândul lor, Ambre şi Philippa îşi găsiră şi ele toaletele potrivite şi, pentru că cele trei rochii nu necesitau decât câteva retuşuri minore, li se propuse să treacă să le ia chiar în seara aceea, înainte să se întoarcă la castel.

— Şi acum, ne trebuie pantofi! zise Ambre, plină de entuziasm.

— Este aproape ora prânzului, Roland o să ne aştepte, obiectă Philippa.

— Să aştepte! o linişti Ambre, zâmbitoare.

Le conduse pe prietenele ei la un magazin pe care ea îl considera cel mai bun din oraş. Louise descoperi cu încântare nişte pantofi de aceeaşi nuanţă cu rochia.

Ajunseră cu întârziere la întâlnirea fixată cu Roland. Contrar temerilor Louisei el nu se arătă deloc iritat. Se resemnă mai degrabă cu o amabilă curtoazie şi le întrebă despre cumpărături, iar când Ambre îi spuse că cheltuise o avere, el nici nu clipi. Poate că renunţase să-şi mai impună voinţa faţă de tânăra femeie? Sau măcar până când se vor căsători?

Toată după-amiaza mai umblară după cumpărături mărunte şi deja se întunecase când se întoarseră.

— Nu ştiu ce credeţi voi, zise Ambre, dar în ceea ce mă priveşte, am petrecut o zi excelentă.

Louise şi Philippa îşi exprimară şi ele satisfacţia. Louise îl privi pe Roland scoţând pachetele din portbagaj. Acesta dăduse dovadă de o răbdare demnă de admirat şi ea simţi nevoia să-i mulţumească.

— Cred că Roland merită complimentele noastre pentru că ne-a suportat, zise ea.

Ambre izbucni în râs şi alergă spre el să-l sărute. Roland le privi atunci pe cele două femei şi zâmbi.

— Dar voi, voi nu-mi mulţumiţi?

Philippa urmă cu curaj exemplul Ambrei şi-l sărută pe obraz. Louise însă simţi deodată o intensă confuzie. Nu putea totuşi să se eschiveze. În clipa când se apropie de el, Roland întoarse capul şi buzele li se întâlniră o clipă. Louisei îi veni în minte, fără să vrea, excursia lor la Amboise şi toate celelalte dăţi când…

Toată săptămâna, Louise lucră, aproape cu frenezie. Se afla în faţa castelului, desenându-i pe copiii care se jucau, când sosi Edgar. Venise puţin mai devreme decât fusese prevăzut şi ea se bucură. Îşi lăsă la o parte carnetul şi creionul, şi alergă în întâmpinarea lui. Edgar o luă în braţe, o sărută, apoi o ţinu la o oarecare distanţă de el ca s-o poată privi mai bine.

— Arăţi splendid! Ce mai faci?

— Foarte bine, răspunse ea. Copiii sunt adorabili şi mă înţeleg de minune cu Ambre. Nici n-aş fi putut visa o comandă mai plăcută. O să-ţi fiu veşnic recunoscătoare pentru că mi-ai obţinut-o.

Se gândi că o să mai aibă timp destul să vorbească cu Edgar despre portretul lui sir Peter şi despre problemele de care se lovea.

Copiii se adunară în cerc în jurul lor; pe moment, Louise nu observă prezenţa lui Roland. Acesta veni să-l salute pe

Edgar şi răceala lui o uimi pe fată.

Ceva mai târziu, Edgar urcă în atelier şi o felicită pentru primele roade ale muncii ei.

— Da… da, este excelent, afirmă el.

Încurajările lui îi vor permite poate să-l reînvie pe sir Peter, speră ea. Şi-i mărturisi dificultăţile pe care le are cu acest portret.

— Înţeleg, zise el. Nu este uşor să încerci să reprezinţi un om care pare să fi fost un sfânt.

Louise încuviinţă.

— Ceva mă stânjeneşte, îi explică ea. Pe unele fotografii percep parcă o uşoară fisură. Îmi dau seama că nu era un om perfect, dar nu reuşesc să-mi fac o părere despre defectele sale… sau măcar despre slăbiciunile sale.

— Cu toţii avem defecte sau slăbiciuni, zise Edgar zâmbind. Poate că era un soţ gelos?

— Habar n-am şi asta mă blochează. Louise îşi împreună mâinile cu disperare.

— Mă tem că-mi caut scuze la propria mea incompetenţă.

— Eşti absolut în stare să execuţi acest tablou! protestă Edgar. Nu-ţi face griji. Mai ai timp destul.

— Nu pot totuşi să-mi prelungesc la nesfârşit şederea aici. Uneori am impresia că deranjez, orice ar zice Ambre.

— Te înşeli. Ea este încântată că te afli aici. Se simţea foarte singură, să ştii.

— Bineînţeles. Cu siguranţă că suferă mult, în ciuda veseliei pe care o afişează. Totul va fi mult mai bine când va putea să se căsătorească cu Roland.

Edgar păru surprins.

— Este vorba despre căsătorie între ei? întrebă el.

— Toată lumea este convinsă de asta. Dar, din decenţă, ei doi nu vorbesc nimic înainte de ceremoniile prevăzute în memoria lui sir Peter.

În ciuda acestei explicaţii, Edgar îşi păstră expresia de îndoială şi schimbă subiectul.

— Se pare că mâine seară suntem invitaţi la familia d’Abrisseau?

Louise dădu din cap afirmativ.

— Ambre ne-a cumpărat mie şi Philippei câte o rochie pentru această ocazie. N-ar fi trebuit să accept. Este într-adevăr prea generoasă.

***

A doua zi, când se îmbrăcă în rochia aceea, Louise încă se mai simţea vinovată. Dar îi venea de minune şi, după ce adăugă ţinutei sale cerceii şi brăţara de argint, nu rezistă superbei imagini pe care i-o reflecta oglinda.

Când coborî, Roland era în hol. Zărindu-l, Louise ezită o clipă la baza scării, temându-se să-l înfrunte singură. Cum el era întors cu spatele, nu o văzu. În timp ce ea întârzia, încurcată, pe una din trepte, Ambre ieşi dintr-o încăpere de la parter şi se îndreptă spre el. Ţinându-şi răsuflarea, Louise îi observă. Cu rochia ei alb-aurie, cu părul blond ridicat într-o coafură complicată, Ambre era pur şi simplu strălucitoare. Se învârti pe loc în faţa lui Roland, făcând să plutească mătasea uşoară în jurul ei.

— Cum arăt?

— Încântătoare, răspunse el.

Preţ de câteva clipe, rămaseră nemişcaţi privindu-se. Apoi, brusc, ea se aruncă în braţele lui Roland. Cuvintele ei, vibrând de emoţie, ajunseră până la Louise.

— Oh, Roland, fac tot ce pot dar… este atât de greu… Oare nu mai vine odată luna septembrie? îmi este ruşine de mine. De nerăbdarea mea.

— Peter te-ar fi înţeles, o asigură el mângâind-o uşor pe umăr.

— Da, ştiu asta. Dragul de Peter! El chiar prevăzuse totul. N-a zis el că n-ar fi supărat pe mine dacă noi doi ne-am căsători după moartea lui?

Louise nu vru să audă mai mult. Urcă repede în camera ei şi se sprijini de uşa închisă. Tremura toată. De data

aceasta nu-i mai era permisă nicio îndoială. Dacă nutrise câteva speranţe, câteva iluzii, trebuia acum să le alunge cât mai repede cu putinţă. Trebuia să-şi alunge imediat sentimentele necugetate pe care le lăsase să încolţească în sufletul ei. Din păcate însă, se temea că nu-l va mai putea uita niciodată pe Roland. Înverşunându-se împotriva suferinţei, hotărî să-şi termine treaba cât mai repede, pentru a putea pleca de la castel.

Mai aşteptă o vreme până când să se aventureze din nou pe scară. Acum, toată lumea se afla în hol şi ea ajunse ultima. Toate privirile se îndreptară spre ea şi, mai mult decât celelalte, cea a lui Roland exprima o vie admiraţie.

În altă împrejurare, ar fi fost măgulită de asta.

Urcă în maşina lui Edgar, care profită de drum ca s-o întrebe:

— Roland este un om cam dificil, nu-i aşa? Relaţia ta cu el nu s-a ameliorat deloc?

Într-una dintre scrisori, Louise îi vorbise fără să-i dea amănunte despre ostilitatea pe care el i-o arătase la venirea ei aici.

— Este un tip foarte schimbător, se mărgini ea să-i spună.

— A acceptat până la urmă prezenţa ta?

— N-a avut încotro.

Ei mergeau în urma maşinii familiei Winterhaven, care intra acum pe o alee lungă ce ducea la reşedinţa familiei d’Abrisseau. Şi aceştia aveau tot un castel, dar mai puţin important decât castelul Ormeaux şi cu un aspect mai auster.

Totuşi, cu toate ferestrele luminate ce se reflectau în şanţul cu apă înconjurător, nu era lipsit de măreţie.

— Ce loc plăcut! se extazie Louise. Cât de mult mi-ar plăcea să locuiesc într-un castel!

Coborâră din maşină şi, luând-o de braţ, Edgar glumi:

— Poate că-l vei întâlni astă-seară pe Făt-Frumos! Ar fi

trebuit să bănuiesc că umila mea fermă şi galeria nu-ţi sunt de ajuns!

Louise îl certă, zâmbind:

— Ştii foarte bine că nu m-aş mărita pentru bani. Iar în ceea ce te priveşte, de fapt nu mă iubeşti cu adevărat.

— Dar ţin mult la tine, Louise.

— Asta nu înlocuieşte dragostea. Într-o zi, vei fi fericit că nu ţi-am luat în serios cererile în căsătorie.

— Ce te-a apucat? strigă Edgar. Am impresia că te-ai îndrăgostit!

— Nu vorbi prostii, îi replică Louise. Tare aş vrea să ştiu de cine m-aş fi putut îndrăgosti aici!

Împreună cu Ambre, Roland şi Philippa, intrară în castel. Louise se agăţase de braţul lui Edgar şi se hotărî să nu-i dea drumul toată seara.

Evenimentele nu-i permiseră însă să-şi pună în aplicare planul. Generalul insistă să le arate imediat tablourile celor cinci veniţi. După aceea, doamna d'Abrisseau o acapară pe Louise şi o introduse într-un grup de tineri. Fata însă se eclipsă de îndată ce putu, pentru că obosea zadarnic încercând să urmărească discuţia însufleţită şi rapidă în franceză. Rătăci prin toate încăperile, afişând un zâmbet larg ca să dea impresia că nu se plictiseşte.

Întâmplarea făcu să-i vadă printr-o fereastră deschisă pe Roland şi Chantal. Aceştia se plimbau pe terasă şi frumoasa franţuzoaică, oprindu-se brusc, îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui Roland şi îi oferi buzele. Louise nu vru să vadă mai mult. Biata Ambre! gândi ea. Ştia oare cu ce fel de om urma să se lege pe viaţă?

Dispăru discret şi, la un moment dat, rămase să privească o pânză mare a unui pictor impresionist. În timp ce o examina, Roland răsări în spatele ei, fără Chantal.

— Lui Peter îi plăcea în mod deosebit pânza aceasta, zise el.

— Trebuie să fi suferit mult când s-a despărţit de ea şi de

întreaga lui colecţie.

— Într-adevăr, confirmă Roland cu un aer indiferent. Părea că nu era de acord cu tranzacţia făcută. Poate că aprecia că generalul făcuse o afacere prea bună?

— Unde este Edgar? continuă el. Nu este galant din partea lui să te neglijeze.

— Fără îndoială că discută încă cu generalul, răspunse Louise ridicând din umeri. Nu am nevoie de prezenţa lui ca să mă distrez. Am dansat…

— Tocmai, o întrerupse Roland, tocmai voiam să te rog să… eu nu mă pricep prea bine la dansurile astea moderne, dar…

— Nici eu, îi răspunse Louise. Doamna d'Abrisseau mi-a prezentat nişte tineri care m-au invitat, dar am dispărut cât am putut de repede.

— Ca să-l cauţi pe Edgar, presupun. Nu ştiam în ce relaţii eşti cu el, Louise. Ar fi trebuit să-mi spui şi atunci n-aş fi îndrăznit să…

— Nu m-ai fi sărutat? încheie Louise în locul lui.

— Nu obişnuiesc să iau femeile altora, zise Roland pe un ton de reproş, ca şi cum ar fi învinovăţit-o pe Louise că nu l-a împiedicat să comită această greşeală cu ea. O să vă căsătoriţi?

Preţ de o clipă, Louise ezită, apoi preferă să-şi lase interlocutorul nelămurit.

— M-a… m-a cerut în căsătorie.

Tocmai în clipa aceea, Edgar ajunse lângă ei, scutind-o pe fată să mai aprofundeze subiectul acesta delicat.

— Ah, Roland, îmi dai voie să ţi-o răpesc o clipă pe Louise? zise pe un ton vesel.

— Te rog… Este a dumitale, replică acesta sec.

Edgar o conduse atunci pe prietena lui pe terasă şi fata simţi instinctiv că se petrece ceva grav.

El aruncă o privire în jurul lor ca să se asigure că sunt singuri, apoi o trase pe Louise aproape de el ca să nu fie

nevoit să vorbească tare.

— Louise, am impresia că am înnebunit... Mintea mea se rătăceşte!

— Ce este, Edgar? întrebă Louise, foarte îngrijorată de data asta.

— Tablourile, Louise... Tablourile pe care generalul le-a cumpărat de la sir Peter Winterhaven... Nu-mi vine să-mi cred ochilor... nu mai înţeleg nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edgar, spune-mi ce ţi s-a întâmplat! insistă Louise.

— Acum câţiva ani, când am expertizat tablourile lui sir Peter, am certificat că fiecare dintre ele este un original. Mi-aş fi băgat mâna în foc pentru asta. Şi acum... De când am revăzut aceste tablouri, sunt sigur că sunt falsuri!

Louise făcu ochii mari. Se aşteptase la orice altceva dar nu la o asemenea veste. Uluită, reuşi doar să murmure ca un ecou:

— Falsuri!

Capitolul 8

Louise îl privi minute în şir pe Edgar, cu un aer nedumerit.

— I-ai spus generalului? întrebă ea în sfârşit.

— Nu. Imaginează-ţi un pic reacţia lui… şi apoi, s-ar putea să mă înşel. Cum ar fi să devină falsuri nişte tablouri pe care le-am autentificat eu însumi?

Louise îşi strecură cu blândeţe braţul pe sub cel al prietenului ei şi-l îndemnă să facă câţiva paşi împreună.

— Crezi că ar fi putut fi falsuri chiar la prima ta expertiză? Ce ar fi putut să te inducă în eroare?

Edgar se opri brusc, vibrând de indignare.

— Eu n-am comis nicio eroare! Am fost la fel de sigur de mine atunci ca şi acum! Printre tablouri există două pe care i le-am procurat chiar eu lui Peter. Şi-ţi garantez că eu nu i-am vândut falsuri!

După câteva clipe de gândire, Louise formulă o concluzie care i se păru de netăgăduit.

— Nu văd decât o explicaţie, Edgar: originalele au fost înlocuite de copii.

El încuviinţă din cap.

— Autorul acestei lovituri este un om foarte abil. Dar nu înţeleg cum a putut realiza aceste copii. Doar nu l-a invitat generalul să se instaleze la el ca să le picteze!

— Poate că avea fotografii ale tablourilor? sugeră Louise.

— Este o posibilitate. Sau poate că generalul le-o fi împrumutat pentru vreo ocazie pe care noi n-o ştim.

— S-ar putea ca asta să se fi întâmplat înainte, când colecţia îi mai aparţinea încă lui sir Peter.

Edgar ridică din umeri, nedumerit.

— Toate presupunerile acestea nu ne ajută cu nimic. Deocamdată, eu trebuie să-i anunţ vestea generalului. Se bucură ca un copil de expoziţia lui. Nu se pricepe prea mult la pictură, dar vrea să-şi vadă numele printre cele ale

marilor colecţionari. Vanitatea lui însă va fi pusă la grea încercare.

— Şi dacă nu i-ai spune nimic? propuse Louise.

— În cazul acesta, s-ar putea ca un altul să facă aceeaşi descoperire ca şi mine, obiectă Edgar scuturând din cap. Imaginează-ţi ce scandal ar fi. În mod inevitabil, voi fi implicat şi eu. Voi fi acuzat că nu ştiu să deosebesc falsurile de originale şi generalul va fi ridiculizat.

Câteva clipe, Edgar cântări posibilităţile, apoi adăugă pe un ton absolut hotărât:

— Nu, onestitatea şi reputaţia mea sunt în joc. Nu vreau să mi le compromit.

— Ai dreptate, recunoscu Louise. Vorbeşte cu generalul şi dacă refuză să renunţe la expoziţia lui, s-o facă pe propriile riscuri.

— Eu am să-l sfătuiesc să renunţe, zise Edgar.

— Tot nu-mi vine să cred, continuă Louise. Acum un sfert de oră, tocmai admiram aceste tablouri. Nu m-aş fi gândit niciodată că Evident, eu nu sunt un expert, dar pictorul care a realizat aceste copii este remarcabil.

— Genial chiar, zise şi Edgar cu o expresie întunecată. Şi poate că generalul nu este singura victimă. Am să-ţi spun ce anume m-a pus pe gânduri. Am găsit nişte caracteristici comune pe două tablouri a doi pictori diferiţi. Nişte caracteristici infime. Dar aprofundând examinarea, am căpătat convingerea că toate pânzele generalului au fost executate de aceeaşi persoană.

Îşi trecu mâna prin păr, cu un aer perplex.

— Şi dacă totuşi mă înşel?

— Este puţin probabil, Edgar. Îţi cunoşti la perfecţie meseria. Când o să-i spui vestea generalului?

— Nu înainte să studiez din nou toate tablourile mai îndeaproape. Evident că nu pot s-o fac astă seară.

Cu preţul unui mare efort, reuşi să-i zâmbească Louisei.

— Vino, să ne întoarcem înăuntru şi să profităm de

excelenta şampanie a gazdelor noastre! Dar mai ales, să nu sufli o vorbă cuiva.

— Poţi avea încredere în mine, îi răspunse Louise.

Când intrară, Louise îl zări pe Roland. Acesta se afla singur, puţin mai retras şi cu un aer îngrijorat. Se trezi singură cu el în timp ce Edgar se duse să aducă şampania.

— Eşti strălucitoare astă-seară, îi declară el. Sosirea lui Edgar te-a transfigurat.

— Înfăţişarea mea ţine mai mult de frumuseţea rochiei decât de prezenţa lui Edgar, afirmă liniştită Louise. N-am mai purtat niciodată o toaletă atât de minunată. Ambre este într-adevăr foarte generoasă.

Se întrerupse, tulburată de privirea lui Roland care cobora încet de pe umerii ei goi înspre decolteu.

— Iar şampania mă ameţeşte! adăugă ea încercând să glumească. Privirea lui Roland reveni spre a ei.

— Doar dacă nu cumva dragostea te ameţeşte?

Louise simţi că roşeşte şi, ca să nu se dea de gol, făcu pe cocheta:

— Poate!

Edgar se întoarse cu cupele pline şi îi oferi una Louisei, făcându-i cu ochiul.

— Iată, draga mea. Beau pentru noi.

În toastul lui îl inclusese şi pe Roland dar, după expresia acestuia, Louise bănui că el nu interpretase astfel.

— Pentru noi toţi! făcu ea ca să risipească neînţelegerea. Foarte crispat, Roland spuse câteva clipe mai târziu:

— Cred că cina este servită. Veniţi şi voi?

După masă, Louise se trezi printr-o întâmplare nefericită faţă în faţă cu Chantal d’Abrisseau. Hotărând să se poarte amabil, îi spuse acesteia cât de reuşită fusese petrecerea. Fata nu luă în seamă complimentul şi o buimăci pe Louise spunându-i fără ocolişuri:

— Îţi pierzi timpul alergând după Roland.

Chantal se străduise totuşi să-şi păstreze zâmbetul şi să

pară că-i dă sfaturi unei prietene. Dar Louise, nelăsându-se înşelată de zâmbetul ei, fu frapată încă o dată de cuta aspră din jurul gurii şi de flacăra pe care gelozia i-o aprinse în ochi.

— Pentru el, este agasant să-l urmăreşti peste tot, continuă fata izbucnind într-un râs fals. Bineînţeles că nu poate să fie altfel decât înalt, frumos şi seducător. Dar te asigur că nu ai nimic la ce să speri.

— Nu înţeleg deloc de ce-mi vorbeşti astfel, îi replică Louise.

Buzele lui Chantal se crispară într-o grimasă răutăcioasă şi tonul ei îşi pierdu orice notă de blândeţe.

— Nu face pe nevinovata! Am văzut cum îl priveşti. Visezi să-l atragi în patul tău.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? îi replică Louise, indignată. Nu mă interesează pentru nimic în lume Roland Winterhaven. Dacă doreşte cineva să-l atragă în patul ei, atunci eşti mai degrabă dumneata! Şi te asigur că n-ai să reuşeşti pentru că el se va căsători cu Ambre.

Chantal păli. Cu siguranţă că nu prevăzuse că Louise se va apăra cu o asemenea vehemenţă. Îşi ridică dispreţuitor capul, dar nu mai avea aceeaşi siguranţă ca adineauri şi nici nu reuşea să ascundă prea bine asta.

— Îmi spui nişte bârfe vulgare. Eu îţi garantez că n-o să se căsătorească cu ea.

Îi aruncă Louisei o privire plină de subînţelesuri.

— Sunt absolut sigură. Ea este mai în vârstă decât mine. Căsătoria aceasta ar fi fără îndoială practică pentru afacerile lor, dar Roland nu ia în seamă astfel de consideraţii.

În ochi îi apăru o licărire feroce şi adăugă apăsat:

— Roland se va căsători cu mine.

— Poate să se însoare cu cine vrea, îmi este absolut indiferent, îi replică sec Louise.

Cuvintele ei părură s-o convingă pe jumătate pe Chantal

care o întrebă cu o neruşinare incalificabilă:

— Şi domnul Benson, ce este pentru tine?

Indiscreţia fără margini a feţei o stupefie pe Louise. Reuşi totuşi să-şi păstreze sângele rece şi-i răspunse scurt:

— Asta nu te priveşte.

— Oh, nu-ţi cer amănunte! Din moment ce nu te interesează Roland, restul îmi este absolut egal!

Louise nu dorea să mai prelungească discuţia asta. Simţi că până la urmă s-ar fi enervat şi ar fi rostit cuvinte pe care ulterior le-ar fi regretat. Se scuză şi se duse la toaletă.

Oglinda îi reflectă o imagine bulversată, ochii strălucitori şi obrajii roşii. Iar când încercă să-şi mai împrospăteze machiajul şi să se pieptene, mâinile n-o ascultară.

Atacul brutal al lui Chantal o zdruncinase. Îşi reproşă că reacţiona astfel, că resimţea gelozia. Şi totuşi, cât era de geloasă… pe Ambre şi pe Chantal!

— Nu fi ridicolă, murmură ea către imaginea din oglindă. Nu fi atât de proastă!

Cineva intră şi ea îşi adună repede pieptenele şi trusa de machiaj punându-le în poşetă. Porni apoi în căutarea lui Edgar, dorind cu ardoare ca această seară să se sfârşească repede. Nu mai avea putere să se prefacă veselă.

La castelul Ormeaux, toată lumea se trezi a doua zi dimineaţa foarte târziu. Când coborî, Louise îşi dădu seama că era prima care se trezise. Se întâlni cu Celeste care se arătă surprinsă că o vede atât de devreme.

— Credeam că vreţi să dormiţi mai mult în dimineaţa asta. De aceea nu v-am adus micul dejun. Vreţi să mâncaţi pe terasă?

Îi zâmbi larg Louisei şi adăugă:

— Este o vreme atât de frumoasă!

Louise acceptă, bucurându-se să profite de soare, şi se plimbă puţin înainte să fie servită. Celeste veni însă repede cu o tavă pe care o puse pe masa de pe terasă, aşezată într-un colţ, adăpostită de rododendri.

Tânăra servitoare o întrebă cu interes pe Louise despre petrecerea de aseară. Aceasta se străduí să-i satisfacă curiozitatea cât putu mai bine, descriindu-i în amănunte recepţia. Celeste nu se putut abţine să ofteze, trădându-şi regretul că nu poate să aibă şi ea parte de asemenea petreceri. Dacă ar fi ştiut de câte probleme avusese parte Louise, poate că nu ar mai fi invidiat-o atât.

După plecarea feţei, Louise îşi bău în linişte cafeaua şi în ciuda dorinţei de a ţine puţin regim, nu rezistă să nu mănânce cornurile calde. Totuşi, hainele ei deveniseră din ce în ce mai strâmte, ceea ce însemna că se mai îngrăşase.

Plăcerea cu care-şi mânca micul dejun nu reuşi totuşi să-i întrerupă şirul gândurilor. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Edgar, ca să afle cum hotărâse acesta să procedeze în legătură cu tablourile. Deşi gravă, această problemă nu reuşea s-o acapareze în întregime. Roland nu înceta să-i invadeze mintea, şi cuvintele lui Chantal o urmăreau. Simţea cum renaşte în ea toată furia şi ostilitatea împotriva lui Roland, ca la început.

Ce bărbat era acesta care se juca cu sentimentele femeilor? Mai întâi de o brutalitate de neînţeles în comportamentul cu Louise, se amuzase după aceea s-o dezarmeze cu complimente şi sărutări. Îi făcuse chiar curte pentru că nu putea să renunţe la rolul lui de seducător şi, pe deasupra, îi mai şi reproşa că are o relaţie cu Edgar!

Făcând o grimasă neputincioasă, Louise recunoscu că acest mod de a privi lucrurile nu o ajuta cu nimic. La ce bun să-l incrimineze pe Roland? Ea era vinovată. Trebuia să rămână în gardă ca la început şi să nu cedeze acestui farmec perfid. De ce să acuze pe altcineva dacă ea nu ştia să-şi stăpânească emoţiile?

După ce-şi termină micul dejun, era pe punctul de a intra înăuntru când apăru Roland. Ea ghici imediat că el era de multă vreme în picioare, aşa cum îi era obiceiul. Se aşeză la masă într-o poziţie relaxată, legănându-se uşor cu scaunul

în timp ce o privea pe Louise.

— Bună dimineaţa, Louise. Ce mai face regina balului în dimineaţa asta?

— Dacă te referi la Ambre... sau la Chantal... începu ea cu mai multă agresivitate decât ar fi dorit.

— Nu, mă refer la tine, zise el cu o expresie amuzată. Dacă ai fi înţeles bine franceza, ţi-ai fi pierdut capul auzind toate aprecierile măgulitoare pe care le-ai provocat aseară.

— Poate că este mai bine că n-am înţeles, îi replică ea simţind cum tot sângele i se urcă în obraji.

În ciuda hotărârilor la care ajunsese, Roland continua s-o tulbure.

Privirea lui pătrunzătoare se desprinse de chipul ei pentru a coborî de-a lungul bustului îmbrăcat doar cu o tunică fină de bumbac brodat. Apoi îi privi picioarele frumoase scoase în evidenţă de pantalonii strâmţi şi încălţate cu sandale. După tot acest examen, el o privi din nou în ochi şi zâmbi.

— În dimineaţa asta, parcă ai fi o fetiţă, Louise, şi eşti la fel de fermecătoare ca şi în veşmintele tale de prinţesă.

Preferând parcă brutalitatea lui Roland acestei galanterii deconcertante, ea se gândi să schimbe subiectul.

— Ceilalţi s-au trezit?

— Nu cred. Ne-am culcat cu toţii foarte târziu. Sunt surprins să te văd deja în picioare.

— Mă trezesc întotdeauna devreme... în fine, aproape întotdeauna.

Roland izbucni într-un râs uşor ironic.

— Ai fi o bună nevastă de fermier. Edgar ne-a spus că are o fermă în Anglia.

— Da, în Wiltshire. Este un loc fermecător, îi explică ea, dându-şi seama că-n felul acesta sugera că între ea şi Edgar exista o mare intimitate, ceea ce nu era adevărat.

Edgar nu o dusese decât o singură dată la ferma lui şi, descoperind cu uimire cât de mult iubea el natura, ea se

întrebase o clipă dacă n-ar reuşi totuşi să se îndrăgostească de el.

— Dar presupun că un pictor preferă oraşul, adăugă Roland. Are nevoie de galerii şi de personalităţi din lumea artei.

Louise scutură energic din cap.

— Nicidecum. Eu visez să pot trăi la ţară. M-am născut într-un sat, bunicii mei erau fermieri şi mătuşa care m-a crescut locuieşte într-un colţ pustiu din Scoţia.

— Îţi atribuiam gusturi mai sofisticate, remarcă Roland, uşor derutat.

— Adevărat? făcu ea, surprinsă la rândul ei. El o privi îngândurat câteva clipe.

— Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să mă înşel. Din multe puncte de vedere, poate că nu eşti ceea ce pari a fi.

Neliniştită de întorsătura pe care o lua discuţia, Louise se ridică brusc şi spuse:

— Trebuie să mă duc să lucrez. Te rog să mă scuzi... în timp ce se îndepărta, mai spuse:

— Dacă-l vezi pe Edgar, ai putea să-i spui că sunt în atelier? Roland dădu din cap şi ea plecă simţind asupra ei greutatea privirii lui.

De fapt, nu-l mai întâlni pe Edgar decât la ora prânzului şi împrejurările nu le permiseră să abordeze problema tablourilor. La masă, discuţia se învârti în jurul petrecerii din ajun, apoi Ambre îi propuse lui Edgar ca, după-amiază, să meargă să viziteze grădina. În glumă, îi sugeră să-şi pună cizme ca s-o ajute să-şi îngrijească plantele.

Spre marea surprindere a Louisei, Edgar acceptă cu plăcere invitaţia. Le spuse apoi prietenilor săi că a doua zi se va duce la generalul d’Abrisseau ca să-i examineze colecţia şi să discute despre preţurile propuse de compania de asigurări.

— Dar tu, Louise, ce faci astăzi după-amiază?

— Am să pictez, răspunse ea.

— Vei avea nevoie de prezenţa copiilor?

— Nu, în faza actuală nu am nevoie de ei.

— Cu atât mai bine! declară Philippa. Le-am promis o plimbare ca să-i consolez că n-au venit cu noi aseară. Tocmai este în trecere prin Tours un circ.

După masă, Louise îşi petrecu o oră pictând copiii, apoi se hotărî să se apuce de portretul lui sir Peter.

Din păcate, în ciuda unei oarecare speranţe, nu ajunse nici de data asta la niciun rezultat. Trecu de la o fotografie la alta şi reciti pasaje din biografia lui, fără să găsească inspiraţie.

„Dificultăţile ţin probabil de incapacitatea mea de a mi-l imagina într-o situaţie eroică, îşi zise ea. Dacă aş fi cunoscut războiul, ar fi fost altceva”.

Ambre îi spusese o dată că biblioteca era bogată în lucrări despre Rezistenţă şi despre Al Doilea Război Mondial. Louisei îi veni ideea să se ducă să consulte câteva. Poate că va găsi pe undeva un stimulent pentru munca ei.

Îşi curăţă pensulele şi coborî. O linişte absolută domnea în tot castelul. În bibliotecă, storurile erau lăsate, dar era lumină destulă ca să se poată citi. Louise găsi cărţile căutate şi le răsfoi cu interes. Îşi opri doar una care se potrivea mai bine cu preocupările ei şi se hotărî s-o ia în atelier.

În clipa când se pregătea să iasă din încăpere, ceva se furişă pe lângă ea de-a lungul peretelui. Zări un şoricel şi sări într-o parte de frică. Ca să nu-şi piardă echilibrul, se agăţă de un element în relief al lambriurilor sculptate care împodobeau pereţii. Spre surprinderea ei, auzi un declic clar şi panoul de lemn alunecă, dând la iveală o ascunzătoare.

Uitând de şoarece, Louise examină cu o vie curiozitate ceea ce semăna cu intrarea într-un pasaj secret.

Ţinându-şi răsuflarea, se strădui să vadă ce se afla în acel culoar întunecos. Îi trecură prin minte tot felul de gânduri.

Oare Ambre ştia despre existenţa acestui culoar? Dar Roland? Poate că Louise dăduse din întâmplare peste un tunel medieval necunoscut de nimeni. La gândul acesta, se simţi foarte mândră. Tunelul acesta misterios ducea fără îndoială la nişte ascunzători.

Neavând curajul să pornească singură în explorare, Louise preferă să ceară ajutorul cuiva. Tocmai împingea cu grijă panoul la loc ca să-l închidă, când o mână i se puse pe umăr. Vocea lui Roland răsună în spatele ei, încărcată cu intonaţii ameninţătoare.

— Unde pleci, Louise?

Capitolul 9

Toată exaltarea pe care i-o provocase această descoperire Louisei se topi. Era limpede că Roland ştia de existenţa culoarului secret şi că nu-i plăcea deloc faptul că acum aflase şi ea.

— Am… am atins din întâmplare panoul. A trecut un şoarece şi De spaimă, am tresărit. M-am agăţat de acest element sculptat. Şi panoul a alunecat.

Avea impresia că se justifică asemeni unui hoţ prins asupra faptului.

— Eşti o adevărată pacoste! decretă Roland pe un ton furios.

Ochii lui cenuşii aruncau fulgere.

— Faci tot ce trebuie ca să provoci o catastrofă. Sper că acum eşti mulţumită? Dacă tot am ajuns aici, măcar să-ţi spun adevărul. Dacă ai fi stat liniştită doar câteva zile încă, am fi putut să…

Dar în loc să-şi termine fraza, o apucă de braţ.

— Vino!

O conduse spre tunelul secret şi aprinse o lanternă pe care o avea în buzunar.

Deloc liniştită, Louise încercă să se elibereze.

— Nu, nu intru acolo cu tine! Ce înseamnă asta?

— Ai să vezi, îi răspunse el aspru.

Ea încercă să-i reziste dar el era mult mai puternic.

— Încetează să te mai zbaţi şi urmează-mă! Poate intra oricine în bibliotecă în orice clipă şi nu am chef să fim surprinşi aici.

— Vrei să spui că, în afară de tine, nimeni nu cunoaşte acest tunel?

— Exact. Aşadar, mă urmezi sau trebuie să te iau pe sus? Roland o mai aruncase deja pe Louise pe umărul lui, în seara sosirii ei aici. Nevrând să mai suporte iarăşi acea umilinţă, se grăbi să-l asculte.

După ce intrară în tunel, el împinse panoul la loc şi ea nu se putu abţine să nu se înfioare când auzi în spatele lor declicul. Acum era singură cu Roland, fără să ştie încotro o conducea, nici de ce. Lanterna lui nu era prea puternică şi, după câţiva metri, o avertiză:

— Atenţie, acum urmează nişte scări.

O ţinea de mână şi o trăgea după el. Louise coborî o scară interminabilă de piatră, în spirală. Era evident că ducea undeva sub castel. Începu să-i fie şi mai frică atunci când îşi reaminti de temniţele unde erau închişi pe vremuri nelegiuiţii.

Ajunseră în sfârşit la baza scării. Aici, un miros de fum de ţigară se amesteca cu mirosul de mucegai. Era limpede că fuma cineva, şi nu putea să fie nimeni altul decât Henri. În clipa aceea, Louise îşi aminti ziua în care-l urmărise în bibliotecă şi când dispăruse în mod inexplicabil.

Ajunseră acum în faţa unei uşi pe sub care se strecura o rază subţire de lumină.

Când Roland deschise uşa, Louise fu surprinsă de lumina şi căldura dinăuntru. Roland o împinse înăuntru şi închise uşa. Mai întâi prea orbită, din cauza timpului petrecut în întuneric, fata nu distinse nimic. Dar când îşi recăpătă vederea, scoase un ţipăt. Pe peretele din faţa ei erau atârnate tablourile pe care le admirase ieri în casa generalului d’Abrisseau. Cum era cu putinţă? Privirea ei parcurse încet şi ceilalţi pereţi. Era aici toată colecţia pe care sir Peter i-o vânduse vecinului său.

Se întoarse spre Roland, căutând o explicaţie. Expresia de pe chipul acestuia nu făcu decât să-i confirme oribila concluzie care-i încolţise în minte.

— Tu! exclamă ea, neîncrezătoare. Tu ai furat originalele şi le-ai înlocuit cu falsuri!

Dintr-odată, acest gând îi deveni insuportabil. Roland! Nu, el nu putea să fie vinovat de un asemenea act! Roland nu era un escroc… Bărbatul pe care ea îl iubea nu era

necinstit... Nu. Cu un geamăt uşor, se prăbuşi pe podea.

Când îşi reveni, era întinsă pe un pat de campanie în aceeaşi încăpere. Tablourile erau tot acolo, agăţate pe pereţi, aşadar nu visase. Roland se afla lângă ea, cu un pahar de apă în mână. Ceva mai departe, Henri îi privea.

Roland se ghemui şi, ajutând-o pe Louise să-şi ridice capul, îi apropie paharul de buze.

— Bea, este rachiu.

Louise remarcă faptul că Henri era îmbrăcat într-un halat stropit cu vopsele. În spatele lui se afla un şevalet pe care era pus un tablou aproape terminat. Louise înghiţi câteva picături din lichidul tare ca focul şi împinse paharul.

— Mă... mă simt foarte bine acum, zise ea cu o voce tremurată. Dar am încasat un asemenea şoc...

Roland se ridică şi o privi ironic.

— Cum de ţi-ai dat seama dintr-o privire că astea sunt originalele?

— Ştiam că celelalte sunt falsuri. Edgar şi-a dat seama. Brusc, un val de nelinişte se abătu asupra ei.

— Roland... de ce? De ce ai făcut asta? El se aşeză pe pat şi o prinse de mână.

— De ce?

În loc să-i răspundă, Roland se întoarse spre Henri.

— Te-am prevenit, Henri, că Benson nu este prost, declară el pe un ton sinistru. Cred că am pierdut, Henri.

Omul îşi îndepărtă braţele într-un gest de disperare.

— Nu ştiam că Henri pictează, zise Louise.

Adeseori, bătrânul poposise în preajma ei ca s-o privească lucrând, dar niciodată nu făcuse niciun comentariu.

— Henri este autorul falsurilor? întrebă ea.

— Da, recunoscu Roland cu un zâmbet trist. Dar el pictează şi propriile-i tablouri şi le vinde foarte bine.

Deodată, expresia lui Roland se întunecă şi reveni la subiectul cel mai grav:

— Edgar i-a spus ceva generalului?

— Nu încă.

El se aşează iarăşi pe pat lângă Louise, cu bărbia în mâini, oferind o imagine de totală descurajare. Louise trebui să reziste dorinţei de a-l cuprinde de umeri ca să-l consoleze. N-ar fi trebuit să-i fie milă de un hoţ.

După o vreme, el se întoarse spre ea şi spuse:

— Nu trebuie să te încrezi în aparenţe, Louise. Aş face mai bine să-ţi povestesc totul şi după aceea, mă vei crede. Sau nu mă vei crede. Eşti liberă să faci cum vrei.

— Nu pot să-mi imaginez că... murmură ea, că tu... Ridicând o mână, el o făcu să tacă.

— Ascultă-mă, Louise. Henri şi cu mine nu am furat tablourile ca să le înlocuim cu falsuri. Dimpotrivă, ne străduim să-i redăm originalele proprietarului lor.

Louise rămase mai întâi cu gura căscată, apoi exclamă:

— Să le înapoiaţi?!

— Da, oricât de bizar ţi s-ar părea. Cel puţin, am încercat, dar am eşuat lamentabil. Este o poveste lungă dar voi încerca să fiu scurt. Acum câţiva ani, sir Peter Winterhaven şi-a constituit o colecţie de tablouri foarte interesantă pe care Raoul d'Abrisseau, printre alţii, i-o invidia. Peter nu prea-l simpatiza pe Raoul. Îl considera lipsit de inimă şi fără prea multă minte, dar mereu gata să arunce praf în ochii oamenilor. Când Peter a hotărât să fondeze un cămin al foştilor combatanţi, generalul a refuzat să contribuie financiar. I-a propus în schimb să-i cumpere colecţia dacă voia să facă rost de bani. Oferta aceasta l-a scârbit cumplit pe Peter. Din păcate, a fost obligat până la urmă să accepte. De altfel, generalul îi oferea un preţ mult mai scăzut decât cel pe care l-ar fi putut obţine pe piaţa tablourilor.

— Şi atunci, de ce nu şi-a vândut colecţia altcuiva? se miră Louise.

— Pentru a o putea păstra! Până atunci, Henri reuşise să

facă nişte copii excelente şi nu încercase niciodată să le expună ca fiind originale. Henri nu este un răufăcător.

Louise îl privi pe omul care continuase să rămână deoparte. Fumul ţigării lui urca în spirale până la tavan.

— Lucrând zi şi noapte timp de câteva luni, continuă Roland, Henri a reuşit să reproducă toată colecţia. După care, Peter a consimţit să-şi cedeze pânzele generalului. Fără îndoială că resimţise o mare satisfacţie furându-l pe hoţ.

— Este greu să ţi-l imaginezi pe Peter Winterhaven făcând o asemenea escrocherie, mărturisi Louise.

— Da, aşa este, aceasta nu corespunde imaginii de erou a lui Peter, dar este totuşi adevărat, îţi garantez.

— Şi tu erai la curent?

— Nu înainte de acum câteva luni, când am descoperit din întâmplare o altă intrare în clădirea unde noi fabricăm vinurile.

— Ambre nu ştie nici măcar de culoarul din bibliotecă? Cu siguranţă că soţul ei i l-a arătat.

— Se pare că nu. La început, Peter păstra secrete toate locurile în care ascunsese oameni în timpul războiului, iar după aceea a avut un motiv bun ca să nu-i spună nimic Ambrei. Eu însumi am fost uluit când l-am găsit. Henri nu şi-a trădat stăpânul. La început, m-am gândit să-i mărturisesc totul generalului şi să-i restitui originalele. Apoi, cunoscându-i egoismul şi vanitatea, m-am temut de un scandal din partea lui. Nu puteam să-mi asum acest risc… din cauza Ambrei.

„Bineînţeles, gândi Louise, a vrut s-o ferească de un şoc pe femeia iubită”.

— Aşa că n-am făcut nicio mişcare, continuă Roland. Apoi generalul s-a hotărât să-şi expună colecţia şi mi-a fost teamă ca nu cumva un expert ca Edgar să descopere înşelătoria. Am hotărât împreună cu Henri să ducem originalele generalului, în mod discret, fireşte. Familia

d’Abrisseau era plecată în călătorie pentru mai multe săptămâni, în aceeaşi perioadă Ambre se afla la Londra, era o nimica toată, o joacă de copil ca să le schimbăm. Henri are talente nenumărate şi-i era uşor să realizeze dubluri ale cheilor castelului d’Abrisseau.

— Şi hotărârea Ambrei de a mă invita aici ca să fac portretele copiilor ţi-a încurcat planurile, strecură Louise care începea să înţeleagă.

— Da, şi cu agitaţia asta mi-am pierdut capul. Mai ales tu ai fost cea care a plătit oalele sparte, îmi pare rău.

Scoase un oftat sfâşietor înainte de a adăuga:

— Voiam atât de mult s-o scutesc pe Ambre de această supărare, să evit ca imaginea lui Peter să fie pătată în amintirea ei. A fost un om foarte bun, a comis o greşeală, dar nu era cu adevărat un escroc. Considerase că generalul merita o lecţie. Nimeni nu este perfect. Chiar şi eroii au uneori rătăciri. Imaginează-ţi scandalul îngrozitor care se va produce, atât de aproape de ceremoniile destinate să-i cinstească memoria.

— Ai hotărât să-ţi asumi riscuri prea mari, remarcă Louise, atât pentru reputaţia unchiului tău cât şi pentru a ta.

— Şi el a ştiut să-şi asume riscuri ca să salveze nişte oameni mari în timpul războiului, iar cu mine s-a arătat întotdeauna bun. M-a tratat ca pe fiul lui.

Emoţionată până la lacrimi, Louise îşi dădu seama cât de mult îl iubeşte pe acest bărbat. Înainte, nu vrusese să recunoască, dar acum adevărul acesta explodă în inima ei.

— Un scandal ar dăuna multor oameni, admiratori sau prieteni de-ai lui Peter, continuă Roland. Şi i-ar face rău mai ales Ambrei. Or eu nu vreau ca ea să sufere, este atât… de fragilă.

Inima Louisei fu străbătută de o durere vie. Aşadar Roland era profund îndrăgostit de Ambre. Riscul şi-l asumase la fel de mult pentru ea ca şi pentru sir Peter.

— După spusele lui Edgar, doar două tablouri sunt autentice, zise fata.

— Sunt cele pe care noi am reuşit să le schimbăm, îi explică Roland cu un zâmbet amar. Şi de două ori, tu ne-ai surprins, pe Henri şi pe mine. În seara când te plimbai sub clar de lună, îţi aminteşti? Şi în ziua când te-am găsit în cramă. Eram convins că tu ai nişte bănuieli, nu ştiam de unde şi cum. M-ai speriat, te asigur.

— Şi totuşi, nici pe departe nu bănuiam o asemenea afacere, îl asigură Louise.

— Mă temeam că ai să observi lucruri ciudate şi că-i vei raporta Ambrei. Ea ar fi început să pună întrebări şi nu ştiu cum mi-aş mai fi putut ascunde jocul. Nu sunt de felul meu un gangster prea bun! N-am nervi destul de tari pentru acest gen de activităţi!

Încerca să glumească dar subiectul acesta îi producea în realitate o profundă nelinişte.

— Îmi pare rău că am stricat totul prin prezenţa mea aici, murmură Louise.

Roland o privi fără ranchiună.

— Cum tu ai refuzat să pleci, ne-am hotărât să ne încercăm totuşi norocul.

— Ar fi trebuit să-mi spui care era problema.

— Era imposibil. Încă nici nu te cunoşteam prea bine. Am fost tentat de mai multe ori să-ţi vorbesc, dar mi s-a părut că este mai bine să păstrez secretul.

— Întoarcerea neaşteptată a familiei d’Abriseau a complicat şi mai mult relaţia.

— Şi încă cum! confirmă Roland făcând o grimasă. Am încercat să operăm sub nasul lor, dar blestematul de căţel al lui Chantal se plimbă toată noaptea prin castel şi latră şi când îşi vede propria umbră. Atunci ne-am hotărât să aşteptăm momentul favorabil, rugându-ne ca familia d’Abrisseau să plece la Cannes cât mai curând posibil. Acum însă este prea târziu, Edgar a descoperit adevărul.

În încăpere se lăsă o liniște apăsătoare. Roland continua să stea pe pat, cu spatele încovoiat, cu capul plecat, cu o înfăţişare disperată. Pe chipul lui se putea citi o infinită descurajare. Louise îl iubea şi, la rândul ei, suferea pentru că el o iubea pe alta. Cu toate acestea, dorea din tot sufletul să-l ajute.

Deodată, o scânteie îi lumină mintea şi exclamă:

— Generalul încă nu ştie că tablourile lui sunt falsuri! Edgar vorbeşte cu el mâine.

— Şi ce-i cu asta? Ne trebuie mai mult timp ca să înlocuim falsurile cu tablourile originale.

— Poate că Edgar ar accepta să nu spună nimic despre asta deocamdată.

— N-o să-şi compromită totuşi reputaţia de expert! obiectă Roland.

Oftă iar de-ţi rupea sufletul.

— Nici nu se pune problema, afirmă Louise. Dar am o idee mai bună. Să presupunem că Edgar îl convinge pe general să-i încredinţeze colecţia, cât să-i cureţe tablourile şi să le aducă acele mici îngrijiri de care au nevoie înainte să fie expuse. Generalul va accepta cu siguranţă. El vrea ca tablourile lui să producă cea mai bună impresie. Şi atunci, înlocuirea lor nu va mai pune nici cea mai mică problemă.

Pe chipul lui Roland apăru o expresie neîncrezătoare.

— Ai fi în stare să-l convingi pe Edgar să-mi facă acest serviciu?

— Vreau să încerc.

— De ce? întrebă el observând-o atent pe Louise. Ferindu-şi privirea, ea murmură:

— La fel ca tine, şi eu aş vrea s-o scutesc pe Ambre de o suferinţă.

— Şi evident, Edgar este dispus să facă orice pentru tine, zise el, îngândurat.

— Sper, răspunse ea cu un zâmbet.

Se ridică şi făcu vreo câţiva paşi nesiguri. Roland veni

lângă ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Louise, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu asta-i problema. Cred că ar trebui să plec înainte ca să-mi observe cineva absenţa.

În loc să-i dea drumul, Roland se aplecă şi o sărută. Fără să vrea, ea îi răspunse la sărut. Ştia totuşi că era vorba de un simplu gest de mulţumire. Roland îi mulţumea numai pentru că o ferea pe viitoarea lui soţie de o încercare dureroasă.

— Eşti roşie ca focul! îi zise Edgar o clipă mai târziu când se întâlni cu Louise pe scară. Te-a sărutat cumva cineva?

— Nu!

— Atunci trebuie s-o fac eu!

O prinse încetişor de umeri şi o sărută pe obraz. Chiar în clipa aceea apăru Roland. Louise se îndepărtă de Edgar, dar era prea târziu; Roland surprinsese scena. Poate că era mai bine aşa, la urma urmei. Dacă Roland credea în existenţa unor legături serioase între ea şi Edgar, s-ar putea să nu bănuiască adevăratele ei sentimente.

El urcă repede scara, salutându-i scurt pe cei doi care se opriseră pe o treaptă.

De îndată ce nu se mai văzu, Edgar spuse:

— Pare supărat. Este cumva gelos că te-am sărutat?

— M-ar mira! îi răspunse Louise.

Se prinse de braţul lui Edgar şi-l conduse energic.

— Edgar, trebuie să-ţi vorbesc în particular despre un lucru important.

— Mă faci curios.

— Sper că încă nu i-ai spus nimic Ambrei în legătură cu tablourile?

— Nu, n-am să vorbesc cu nimeni până ce nu mai fac noi verificări.

Louise oftă uşurată.

— Perfect. Continuă să păstrezi secretul, te rog.

— De ce?

— Am să-ţi explic mai târziu.

Curând se făcu ora prânzului şi în timp ce Ambre se îndrepta prima spre sufragerie, însoţită de Edgar, Roland rămase puţin mai în spate ca s-o întrebe pe Louise:

— I-ai vorbit?

— Nu am avut încă timp, dar contează pe mine. Dezamăgirea pe care o citi pe chipul lui Roland îi inspiră o vie compasiune. Îi prinse instinctiv mâna şi i-o strânse.

— Nu-ţi face griji. Cu Edgar, totul va fi bine. Este un om de bun-simţ.

Reuşind să zâmbească, Roland îi strânse degetele şi murmură:

— Sunt sigur că este aşa, altfel n-ai fi acceptat să te măriţi cu el!

În ciuda eforturilor sale, Louise nu reuşi să-l prindă singur pe Edgar. După cină, acesta se aşează comod într-un fotoliu din salon şi jucă şah cu Ambre.

— O să mă baţi! exclamă veselă tânăra femeie. Sunt prea distratră. Roland îmi spune mereu asta.

Curând, Philippa se scuză şi se retrase. Louise rămase singură cu Roland. Se străduia din greu să întreţină o discuţie din care subiectul care-i preocupa cel mai mult trebuia să lipsească.

După un timp, Louise pierdu speranţa că va mai putea discuta cu Edgar în acea seară. Şi cum apropierea lui Roland o cufunda într-o emoţie greu de controlat, se hotărî şi ea să urce în cameră.

Când se ridică să plece, Ambre încercă s-o reţină. Se scuză că o neglijase şi promise să nu mai înceapă o a doua partidă cu Edgar. Roland interveni ferm:

— În ceea ce mă priveşte, mai am de lucru în birou. Aşa că dacă Louise vrea să se ducă la culcare, puteţi să profitaţi şi să mai jucaţi. Se pare că sunteţi foarte pasionaţi de şah amândoi.

Observându-l pe furiş, Louise văzu că era iritat. Când se

despărţiră la piciorul scării, el îi spuse:

— Edgar îi face evident curte Ambrei şi asta pare să nu te deranjeze deloc!

El în schimb, nu-şi ascundea supărarea. Louise se mulţumi să ridice din umeri.

— Nu cred că Ambre îl ţinteşte pe Edgar.

— Îmi pari foarte încrezătoare. Poate chiar prea mult. Plictisită de această discuţie fără rost, Louise îi dori noapte bună interlocutorului său şi se îndepărtă.

A doua zi dimineaţă, reuşi în sfârşit să-l vadă pe Edgar în particular. Simţindu-se vinovat că nu fusese disponibil cu o seară în urmă, el se justifică:

— Nu puteam refuza să joc şah cu Ambre, nu-i aşa?

Se plimbau prin grădină, îndreptându-se către o bancă pe care Louise o reperase lângă lac.

— Cred că ai reuşit să-l faci pe Roland puţin gelos, nu se putu ea abţine să zică.

— Nu făceam nimic rău! protestă Edgar, considerându-se acuzat pe nedrept. Ambre era cea care făcea pe cocheta!

Făcu o mutră maliţioasă şi adăugă:

— Dar poate că şi tu eşti geloasă puţin?

— Haide, Edgar!

— Bine, bine, nu vreau să te mai tachinez în privinţa acestui subiect. Mai degrabă, dezvăluie-mi acea afacere misterioasă.

Se aşezară pe bancă, şi Louise respiră adânc înainte să înceapă.

— Am găsit tablourile originale. Edgar tresări.

— Ce spui?

Ochii i se măriră peste măsură, şi Louise nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Edgar adăugă, bănuitor:

— Îţi baţi joc de mine!

— Nu, acesta-i adevărul. Te rog să ai amabilitatea să mă laşi să-ţi povestesc totul şi păstrează-ţi opiniile până la sfârşit.

El o ascultă în tăcere, aşa cum ea îl rugase. Când Louise termină de povestit, el nu vorbi imediat.

— Ei bine, rosti el în sfârşit, este povestea cea mai surprinzătoare pe care am auzit-o vreodată. Peter Winterhaven, un escroc! Dacă nu ai fi fost tu cea care mi-a povestit, n-aş fi crezut.

— Nu era un adevărat escroc, în fine, nu în sensul obişnuit al cuvântului.

Louise îşi puse o mână pe braţul lui Edgar.

— Dacă adevărul iese la iveală, imaginează-ţi ce scandal va fi! Ambre va fi prima care va avea de suferit.

— Ce soluţie propui? întrebă Edgar cu o expresie întunecată.

Sosise şi momentul cel mai delicat. Louise îşi muşcă buzele.

— Am... am un plan, îl anunţă ea. Sper ca tu să accepţi să cooperezi.

— Nu vreau să fiu amestecat într-o afacere necinstită, îi replică imediat Edgar pe un ton ferm.

— Nu va fi o afacere prea... necinstită, îi promise ea.

Îi explică felul în care se gândise ea că pot fi înlocuite tablourile şi-şi încheie discursul printr-o rugăminte:

— Este vorba doar de o mică şmecherie pentru a putea pune lucrurile la punct. Este singurul mijloc de a evita o dramă. Edgar, te rog... Ce lovitură ar fi pentru Ambre dacă ar afla adevărul!

Edgar îşi freca bărbia, îngândurat.

— Da, ai dreptate... biata Ambre! mai ales acum, cu toate ceremoniile care sunt prevăzute. Da, ar fi disperată, cu atât mai mult cu cât îşi idolatriza soţul. Ar fi o umilinţă teribilă pentru ea şi pentru copii.

Încetul cu încetul, Louise îşi recăpăta încrederea. Edgar era un om cu desăvârşire bun. Ca şi Roland, ca şi ea chiar, nu suporta ideea de a-i provoca Ambrei o atât de crudă deziluzie.

Încă uluit de cele auzite, el dădea din cap, exprimându-şi perplexitatea

— Nu-mi vine să cred. Peter! Şi-a asumat un risc enorm, Louise. Cineva ar fi putut să observe înşelătoria încă de pe vremea când era în viaţă.

— Presupun că şi-a calculat bine lovitura, ca pe timpul războiului.

— Totuşi, ar fi putut să se mulţumească să se ducă să-şi vadă tablourile la general acasă. Nu le vânduse totuşi unui străin oarecare.

— Şi mândria lui, Edgar, ai uitat de ea? Să nu analizăm prea mult motivele care l-au determinat pe acest om să facă ce a făcut. Rămâne totuşi un erou. Nu avem dreptul să-i distrugem această imagine doar pentru că i-am găsit o slăbiciune.

— Roland te-a câştigat de partea lui, remarcă Edgar cu un aer maliţios.

— Dacă n-aş fi fost eu, planul lui ar fi reuşit.

— Dar nimic nu este pierdut. Am impresia că eşti gata să faci orice pentru el! zise Edgar studiind expresia de pe faţa prietenei sale.

Louise simţi că roşeşte şi se bâlbâi:

— Nu pentru el...

— Nu? Te-ai schimbat, Louise, de la plecarea ta din Londra. Am impresia că în sfârşit eşti îndrăgostită.

— Dar nicidecum! Este atât de neobişnuit să-mi fac griji cum s-o scutesc pe Ambre de o mare durere?

— Bine, să zicem, încuviinţă el pe un ton liniştitor. Accept să te ajut, dar nu uita că reuşita nu este garantată.

Louise îi adresă cel mai dulce zâmbet.

— Sunt sigură că vom reuşi.

În după-amiaza aceea, în timp ce Edgar se duse la general, Louise se apucă din nou de portretul lui sir Peter. Şi miracolul se produse: această nouă tentativă nu rămase

zadarnică asemeni precedentelor.

Îndepărtându-se puţin de lucrare pentru a o aprecia mai bine, Louise se consideră mulţumită. Era pe drumul cel bun. De ce în zilele dinainte eşuase, pentru ca astăzi să iasă din impas? Era unul din misterele picturii.

— Uită de mistere şi lucrează cu inima! o sfătuise adeseori Edgar.

Dragul de Edgar! Ajutorul lui îi fusese întotdeauna preţios. Cel mai bun mijloc prin care Louise i-ar fi putut dovedi gratitudinea ei nu era oare acela de a se căsători cu el? Dar şi de data asta, ea dădea peste un mister. Îl respecta, îl admira, era profund ataşată de el şi totuşi, ştia că nu-l iubea cu adevărat.

Ceva mai târziu, cineva bătu la uşă.

— Intră! strigă Louise.

Se aştepta să-l vadă pe Edgar, întors din delicata lui misiune, dar Roland fu acela care apăru în prag.

— Te deranjez cumva?

Ezită să intre, plimbându-şi privirea prin încăpere.

— Mă gândeam că poate s-o fi întors Edgar.

Cu paleta şi cu pensula în mână, Louise nu se mişcă. O intensă emoţie o paralizase. Ar fi vrut să alerge şi să se arunce în braţele lui Roland şi să-l asigure că evenimentele luau o întorsătură bună. În loc de asta, nemişcată şi amuţită, ea îl contempla.

Când în sfârşit îşi recăpătă graiul, îi răspunse:

— Nu, nu este aici, dar va urca să mă vadă de îndată ce se întoarce.

El nu plecă însă aşa cum bănuise ea că va face. Intră în atelier şi amintirile brutalităţii lui din prima seară a sosirii ei năvăliră în mintea Louisei. Roşi revăzându-se aruncată pe umărul lui ca un sac. Totuşi, acum îl cunoştea destul de bine pe Roland. Nu era un om violent. Doar situaţiile disperate puteau să-l împingă la acţiuni atât de excesive.

În timp ce o privea pe Louise, pe buzele lui Roland apăru

un zâmbet discret. Şi el îşi reamintea scena, ea ar fi putut să jure. Îl auzi spunând deodată:

— Sper că m-ai iertat pentru felul în care m-am purtat cu tine în prima zi. Nu am nicio scuză, dar…

— Regret că am fost atât de încăpăţânată, îl asigură ea. Roland se apropie de şevalet şi studie preţ de câteva clipe schiţa portretului.

— Este extraordinar, Louise. Îl regăsesc pe Peter aşa cum era. Sunt nerăbdător să văd rezultatul final!

Atâta apreciere din partea lui Roland o umplu pe Louise de bucurie dar o şi intimidă.

— Ambre este încântată de tablourile copiilor, adăugă el. Şi eu, de altfel. Ai o pensulă vrăjită.

— Mulţumesc.

El izbucni într-un râs melodios.

— Îţi admir răbdarea. Trebuie să fie foarte greu să încerci să fixezi pe pânză nişte fiinţe care nu mai contenesc să se mişte.

— Oh, copiii sunt uneori foarte liniştiţi, îi spuse ea. Nu-mi dau nicio bătaie de cap. Selena dă dovadă chiar ea de un anumit talent. I-ai văzut desenele?

În calitatea lui de viitor tată al copiilor, ea considera că Roland trebuie să se intereseze de activităţile lor. Pe de altă parte însă, Louise dorea să creeze o diversiune pentru că simţea cumplit tentaţia de a se ghemui la pieptul lui.

Se îndepărtă repede ca să caute desenele Selenei. Le comentară amândoi apoi, când şi acest subiect fu epuizat, Louise continua să se simtă la fel de încordată. Aruncă o privire nerăbdătoare la ceas.

— Mă întreb la ce oră o să se întoarcă Edgar.

Roland nu-i răspunse dar îşi trecu uşor degetul pe obrazul ei. Instinctiv, ea se retrase.

— Aveai vopsea pe obraz, zise el pe un ton ironic.

Luă apoi o cârpă şi începu să-i şteargă complet pata. Crispată, Louise îl lăsă, străduindu-se să-şi stăpânească

fiorii care o străbăteau.

— Mă umplu toată de vopsea când pictez! zise ea cu un uşor râs nervos, arătându-i halatul pătat de culori.

Roland lăsă jos cârpa şi, deodată, cuprins de remuşcări, se scuză:

— Te fac să-ţi pierzi timpul.

O privi o clipă îngândurat, apoi o întrebă:

— Cât timp crezi că vei mai sta aici?

Louise avu ocazia să rostească ideea care o bântuia încă de dimineaţă, şi-i spuse:

— Am de gând să plec odată cu Edgar. Pot să termin portretele şi acasă, la Londra. Când Ambre va veni în Anglia cu copiii, îi voi livra tablourile terminate.

— Atunci nu trebuie să te mai plictisesc, conchise Roland. Louise nu-i dorea prezenţa care o tulbura prea mult, dar dorea cu atât mai puţin ca el să plece.

— S-a înserat, nu mai este lumină suficientă ca să pictez, zise ea. Mai bine ia loc, o să-l aşteptăm împreună pe Edgar. Nu va mai întârzia prea mult.

Roland nu se lăsă rugat şi se aşeză pe marginea canapelei, cu mâinile pe genunchi. Louise nu mai găsea nimic de spus.

Ca să-şi facă de lucru, se apucă să-şi cureţe pensulele şi să-şi aranjeze materialele. La rândul lui, Roland părea prea îngrijorat ca să mai întreţină o discuţie banală.

În fine, se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi amândoi tresăriră.

— Intră! răspunse Louise. Edgar apăru şi întrebă:

— Ce se întâmplă? Este vreo pană de electricitate?

— Nu… eu… se bâlbâi Louise, teribil de încurcată.

— Atunci ce faci pe întuneric? Observându-l abia atunci pe Roland, exclamă:

— Ah, Roland, iartă-mă, nu te-am văzut!

Roland se ridică şi aprinse lumina. Abordând imediat subiectul care-i interesa pe amândoi, Louise întrebă:

— Ce veşti ne aduci, Edgar?

Aceasta se aşează pe canapea. Chipul nu-i trăda gândurile, şi lăsă să treacă destul timp înainte de a ridica privirea spre Louise şi a-i adresa un zâmbet larg.

— S-a rezolvat! îi anunţă el în sfârşit.

Toată lumea se dusese la culcare dar Louise, ştiind că nu va fi în stare să doarmă, nici măcar nu se dezbrăcase.

Coborî din cameră şi, ieşind încetişor din castel, se îndreptă spre lac. Un vânt uşor unduia suprafaţa mătăsoasă a apei sub lumina lunii.

Louise privi întinderea de apă gândindu-se că în curând acest univers va aparţine trecutului. Inima i se strânse la gândul că va pleca.

Roland ajunse foarte încet în spatele ei. Louise nu-şi dădu seama de prezenţa lui decât când el îi atinse braţul. Ea tresări, speriată.

— Roland!

— Nici tu nu dormeai? murmură el.

— Nu.

— Ai regrete?

— De ce ar trebui să am? replică ea, mirată de această întrebare.

El ridică din umeri.

— Îţi sunt foarte recunoscător, Louise.

— Te rog, nu-i nevoie, îl asigură ea, simţindu-se teribil de stânjenită.

Roland o privi fix.

— Nu eşti deloc aşa cum te-am judecat la prima vedere, când erai aşezată timid în salonul mamei lui Ambre, la Londra. Te credeam o fetiţă timorată şi

— Roland, eu…

— După aceea, te-ai dovedit a fi cu totul altfel, curajoasă şi foarte activă. În acelaşi timp, îmi păreai totuşi destul de nervoasă şi temătoare, destul de puţin sigură pe tine. Când de fapt erai atât de hotărâtă în tot ce făceai. Într-adevăr,

Louise, nu ştiu ce să mai cred despre tine!

— Uneori, nici eu nu ştiu, mărturisi ea râzând uşor.

— Comanda pe care ţi-a făcut-o Ambre este foarte importantă pentru tine, nu-i aşa?

— Într-adevăr, este prima mea comandă.

— Chiar aşa? După spusele lui Edgar înţelesesem că…

— Oh, el se străduieşte să-mi creeze o imagine măgulitoare… Este foarte drăguţ în privinţa asta. Îmi laudă nişte lucrări despre care eu nici n-aş îndrăzni să vorbesc.

— Nu mă miră că-l iubeşti, în cazul ăsta, zise Roland. Louise nu-i răspunse. Brusc, simţi că vântul parcă o îngheaţă şi spuse tremurând un pic:

— Este mai frig decât mi-am închipuit. Ar fi mai bine să intru. Roland o urmă şi intrară amândoi în castel, tăcuţi. Ajunşi aici, el îi propuse să bea un pahar înainte să se ducă la culcare.

— O să te ajute să adormi.

Cum ea nu găsi niciun pretext ca să-l refuze, îl urmă în salon.

Vorbiră un timp despre uşurinţa cu care generalul acceptase propunerea lui Edgar permiţându-i acestuia să ia toate tablourile ca să le cureţe şi să le întindă. Acum, înlocuirea falsurilor cu originalele nu mai punea nicio problemă. Deodată, Louise căscă.

— Este timpul să merg la culcare, declară ea.

— Eu am să-mi mai torn un pahar, îi spuse Roland. Louise se ridică şi zise:

— Noapte bună, Roland.

Acesta se ridică la rândul lui, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi cu intensitate. Apoi îi şopti cu o blândeţe emoţionată:

— Să ştii că n-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine. Ochii Louisei se umplură de lacrimi nestăpânite.

— Dar… eu… n-am făcut nimic. El îi atinse fugar buzele şi zâmbi.

— Ah, dacă n-ar exista Edgar! O împinse uşor spre uşă.

— Du-te la culcare, Louise.

Aceasta ieşi gândindu-se cu tristeţe: „Şi dacă n-ar exista Ambre!”

Capitolul 10

De la întoarcerea din Franţa, Louise lucra cu înverşunare. Când primi invitaţia, nu luă cunoştinţă de ea decât seara. Era atât de nerăbdătoare să termine un portret încât nu-şi deschise corespondenţa decât atunci. Graţie expoziţiei pe care i-o făcuse Edgar, şi Ambrei, care o lăuda peste tot, avea o mulţime de comenzi.

Avusese posibilitatea să se mute şi acum avea un atelier adevărat care comunica cu un apartament. Simţea şi ea că „se ajunsese”. Edgar nu se înşelase când îi prezisese o carieră strălucită.

Faptul că era atât de ocupată avea printre altele şi marele avantaj că o împiedica să gândească. Din păcate, însă nu putea să stea zi şi noapte în faţa şevaletului. De îndată ce se oprea, şi mai ales seara, amintirile şederii ei în Franţa veneau s-o bântuie.

Spre sfârşit, totul se precipitase. De îndată ce primise acordul generalului pentru a-i lua în grijă tablourile, Edgar acţionase repede, nedorind să-i dea posibilitatea să se răzgândească. Louise nu-şi putu reţine un zâmbet amintindu-şi de şmecheria prietenului său. Acesta îi povestise mai târziu cum de se lăsase generalul convins:

— I-am spus că eu cunosc un excelent restaurator la Paris şi că, pentru a-l feri de grijile transportului, voi veghea personal asupra tablourilor. Mi s-a părut la început reticent, dar când i-am explicat că s-ar putea să-i fie criticată colecţia din cauza unei întreţineri imperfecte, a cedat. Slavă Domnului!

Edgar izbucnise în râs relatându-i această întrevedere.

— Este trufaş ca un păun. Ţine neapărat să fie considerat un colecţionar fără pereche!

Când Louise îl întrebase despre falsuri, Edgar se arătase intransigent:

— Vor trebui distruse. Doar cu această condiţie am

acceptat să-mi joc rolul. Existenţa lor poate reprezenta un nou risc în viitor.

— Bietul Henri! A muncit atâta degeaba! exclamase Louise. Roland o liniştise:

— Henri ştie de multă vreme că acest lucru urma să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

Cu toate astea, pentru a putea fi dusă la bun sfârşit, problema rămânea delicată. Cum să se procedeze cât mai discret la înlocuirea tablourilor? Pe deplin implicat în toată această mişcare, Edgar fusese cel care furnizase soluţia. Unul dintre prietenii lui avea un apartament la Paris.

— Dacă el nu se află acolo în momentul acesta, am să-l rog să mi-l împrumute.

Şansa a fost de partea lor; prietenul în chestiune i-a pus bucuros la dispoziţie lui Edgar apartamentul.

Din fericire, tablourile scoase din ramele lor încăpeau într-o singură valiză mai mare şi fusese de ajuns o mică şmecherie ca să fie aduse din ascunzătoarea lor secretă în maşina lui Edgar. În acelaşi timp, o camionetă specială veni să ia tablourile generalului, sub strictă supraveghere.

Edgar plecase la Paris împreună cu Henri care urma să-l ajute să facă substituirea. Bătrânul servitor al lui sir Peter făcu această călătorie pretextând nevoia de a consulta un oftalmolog din capitală.

Camioneta plecă în acelaşi timp cu Edgar însoţit de Henri. Louise îi urmă la volanul propriei sale maşini.

Fata nu-şi putea aminti de momentul despărţirii, fără o dureroasă strângere de inimă.

— Am fost foarte fericiţi să te avem printre noi, afirmase Ambre îmbrăţişând-o cu o sinceră afecţiune. Va trebui să mai vii... de data asta, doar în calitate de prietenă. Ne-am înţeles atât de bine!

Louise promisese să răspundă acestei invitaţii, dar văzându-i pe Ambre şi Roland alături, înconjuraţi de copii, îşi jurase că nu va mai călca pe acolo. Spectacolul acesta

care îi rămăsese întipărit în minte îi provoca şi acum o mare durere.

Şi faptul că-i părăsise pe copii o făcu să sufere. Se obişnuise cu ei şi se surprinsese invidiind-o pe Philippa că rămânea în serviciul lor.

Cel mai greu îi fusese să se despartă de Roland. I-ar fi plăcut să poată dispărea fără să mai fie nevoie să-şi ia adio. Evitase cu grijă o întâlnire între patru ochi, şi-i adresase în faţa tuturor un „la revedere” foarte convenţional.

El îi apucase totuşi ambele mâini, o sărutase pe obraz şi murmurase:

— Îţi mulţumesc pentru tot, Louise... îţi doresc multă fericire şi sper să nu păstrezi despre mine o amintire prea neplăcută.

Cu ochii plini de lacrimi, ea îi răspunsese cu o voce tremurată:

— La revedere, Roland. Nu... nu voi avea nicio amintire neplăcută despre tine. Îţi doresc şi eu să fii fericit.

În timp ce vorbea, o privise pe Ambre care în momentul acela discuta cu Edgar şi nu le dădea atenţie. Roland o mai sărutase pe frunte şi spusese:

— Şi nu-ţi face griji, vei fi bine plătită pentru portrete! întâlnindu-i privirea, Louise fusese cât pe ce să izbucnească de-a binelea în plâns. Micuţa Angela o ajută însă să-şi revină, alegând tocmai acel moment pentru a-i oferi un buchet de flori.

Câteva clipe mai târziu, Louise pornise pe alee în urma lui Edgar, şi toţi locuitorii castelului îi făcuseră semn cu mâna.

La Paris, Edgar se instalase în apartamentul prietenului său, iar Louise şi Henri locuiseră la hotel.

După ce procedase la înlocuirea tablourilor, Edgar le adusese îngrijirile de rigoare, apoi o invitase pe Louise la o cină cu şampanie. Sărbătoriseră împreună succesul primei ei comenzi, dar amândoi aveau o oarecare tristeţe în suflet.

Fără îndoială că Edgar era tulburat de rolul pe care-l jucase în afacerea tablourilor false, presupuse Louise pentru a-şi explica atitudinea lui distrată.

În orice caz, el nu-i mai vorbise despre căsătorie. Acceptase în sfârşit să se mulţumească cu prietenia ei.

În săptămânile ce urmară întoarcerii în Anglia, Louise făcu ultimele retuşuri la tablourile copiilor şi la portretul lui sir Peter. După ce termină lucrările, nu se putu împiedica să aibă îndoieli.

— Te aşteaptă o mare carieră, o asigurase totuşi Edgar. Nu ştii doar să pictezi copii pentru a le face plăcere mamelor. Felul în care l-ai reprezentat pe sir Peter dovedeşte faptul că mergi mult mai departe.

Reacţia pe care o avusese şi Ambre văzând tablourile o liniştise şi mai mult. Aceasta venise să petreacă o lună la Londra şi fusese încântată de lucrările ei.

Louise o întâlni de vreo două ori la galerie şi o dată luă prânzul cu ea şi cu Edgar. În ceea ce îl priveşte pe Roland, pe acesta nu-l mai văzuse. După spusele Ambrei, domeniul Ormeaux îi dădea mult de lucru.

— Ai să vii la culesul viilor, precum şi la ceremoniile ce vor avea loc în memoria lui Peter, decretase veselă Ambre, neputând nici măcar să-şi imagineze un refuz din partea Louisei.

Multe săptămâni după aceea, Louise nu putuse încă să ia o hotărâre. Cu trecerea timpului, şederea ei în Franţa intra în lumea ireală a amintirilor. Doar Roland continua să-i bântuie gândurile, şi regreta că nu avea un portret de-al lui. La castel distrusese mica schiţă pe care o făcuse, iar din memorie, nu reuşea să facă nimic.

După ce termină de aranjat lucrările în atelier, Louise se duse în apartament şi-şi deschise în sfârşit corespondenţa. Răsuci de mai multe ori între degete plicul dintr-o hârtie groasă foarte frumoasă ce purta ştampila satului Deux

Croix. Cu siguranţă că era vorba de vreo invitaţie. Era oare în legătură cu căsătoria Ambrei cu Roland? La gândul acesta, inima Louisei se strânse dureros.

Când se hotărî în sfârşit să deschidă plicul, văzu că într-adevăr era vorba de o invitaţie. Venea de la primăria din Deux Croix şi se referea la manifestările organizate în cinstea lui sir Peter.

— Nu pot să mă duc, murmură Louise pentru sine ascunzându-şi faţa în mâini. Va fi şi el acolo... cu ea... Nu, nu pot să merg.

În clipa aceea sună telefonul.

— Ai primit invitaţia? întrebă Edgar de îndată ce ea ridică receptorul.

— Da, tocmai am citit-o. Am lucrat până acum.

— Şi eu... Evident, vom călători împreună.

Edgar părea entuziasmat de perspectiva unei întoarceri pe valea Loarei.

Louise îşi dădu seama că nu va putea scăpa de această încercare. Edgar s-ar înverşuna să-i spulbere toate pretextele, iar ea nu voia deloc ca el să descopere adevărul. Fusese cât pe ce s-o facă de vreo două-trei ori în cursul discuţiilor lor de la castel.

Spre seară, Louise încercă să se liniştească spunându-şi că la ceremonia organizată în memoria lui sir Peter se vor aduna sute de persoane. Scrisoarea Ambrei, care însoţea invitaţia, o tulbura totuşi. Tânăra femeie îi propunea să mai rămână o vreme în Franţa. Louise nu ştia dacă trebuia să se bucure sau să fie îngrijorată. Dar gândul că-l va revedea pe Roland o umplea fără voia ei de bucurie.

***

În timpul ceremoniei, Louise nu reuşi să se piardă în mulţime aşa cum sperase. Fiind pictorul care realizase portretul lui sir Peter Winterhaven, fu aşezată printre invitaţii de onoare, alături de Ambre, de Roland, de copii şi de alte personalităţi importante.

Ziua decurse într-un mod foarte emoţionant, şi Louise o surprinse de mai multe ori pe Ambre ştergându-şi lacrimile din colţul ochilor. Fu cu atât mai fericită că o ferise să descopere festa pe care soţul ei i-o jucase generalului. Întâlni privirea lui Roland şi înţelese că şi el se felicita că putuse evita scandalul.

Întoarsă la castel, Louise urcă scara împreună cu Ambre. Tânăra femeie, mai palidă decât de obicei, spuse cu o voce slabă:

— Iarăşi o să am o migrenă cumplită.

— Pot să fac ceva pentru tine? se oferi Louise din toată inima.

Ambre o privi cu un aer ciudat, uşor neliniştită.

— Nu… dar aş vrea să vii la mine în cameră după ce te schimbi. Aş vrea să-ţi vorbesc… între patru ochi.

Părea foarte stânjenită, şi comportamentul ei o intrigă foarte tare pe Louise.

Fericită să-şi regăsească plăcuta cameră, chiar şi doar pentru câteva zile, se duse la fereastră ca să contemple cu nostalgie peisajul. Nu locuise aici prea multă vreme şi totuşi, o parte din ea rămăsese prizonieră a acestor locuri. În timp ce-şi lăsa privirea îngândurată să rătăcească, prin câmpul ei vizual trecu o siluetă. Roland se plimba singur în jurul lacului, cu mâinile la spate. Părea disperat. De ce? se întrebă Louise. Problema tablourilor fusese rezolvată. Acum Roland de ce se mai frământa? Când acesta se întoarse, o zări pe fată şi-i făcu semn cu mâna. Louise avu impresia că o să i se frângă inima. Sentimentele ei faţă de el nu se schimbaseră cu nimic.

Străduindu-se să-şi învingă suferinţa, se duse după câteva minute la Ambre. Aceasta era întinsă pe pat, în semiîntuneric.

— Vino, Louise. Am nevoie doar de un pic de odihnă. Migrena mea nu este atât de violentă pe cât mă temeam.

Aşezându-se pe un scaun lângă pat, Louise spuse:

— A fost o ceremonie frumoasă.

— Da, nu-i aşa? încuviinţă Ambre cu un zâmbet şi apoi, deodată, toate emoţiile ei izbucniră: Nici nu poţi să-ţi dai seama cât sunt de uşurată, acum că totul s-a sfârşit! Aceste ultime luni au fost foarte grele pentru mine. Acum, în sfârşit, sunt liberă…

Cum Louise rămase tăcută, ea continuă:

— Astăzi am fost atât de tristă şi atât de fericită în acelaşi timp! Peter nu va fi uitat niciodată, Louise, şi asta mai ales datorită ţie. Când i-am văzut portretul expus la primărie, am avut impresia că el era într-adevăr acolo. Este extraordinar. Tu nu l-ai cunoscut şi totuşi l-ai pictat exact aşa cum era.

Louise primi cu plăcere aceste complimente, dar rămase rezervată. Prefera să nu discute prea mult acest subiect.

— Ambre, ziceai că ai să-mi spui ceva, strecură ea.

Pe chipul tinerei femei apăru din nou o expresie de nelinişte şi-şi feri privirea.

— Da… voiam să fii prima care află, Louise… Nu trebuie să afli vestea de la altcineva şi să ai un şoc.

— Un şoc! exclamă Louise, speriată.

Ambre tot răsucea între degete colţul cearşafului.

— Acum, simt că am dreptul să încep o viaţă nouă, spuse ea.

— Dar bineînţeles, fu de acord Louise, nedumerită încă de ce ar fi trebuit s-o tulbure vestea Ambrei.

Aceasta îi luă mâna cu ezitare şi i-o strânse.

— Louise, sper că ai să mă ierţi. Nu am prevăzut că evenimentele vor lua o asemenea întorsătură, dar este ceva peste puterile mele. Mă tem că am să te fac să suferi, chiar dacă Edgar m-a asigurat că…

— Edgar! repetă Louise, din ce în ce mai uimită. Ambre părea extrem de încurcată.

— Da, Edgar. În timpul şederii mele la Londra, ne-am întâlnit destul de des şi Ne-am îndrăgostit unul de altul. Ne

vom căsători.

Îşi privi interlocutoarea cu teamă şi părere de rău în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, Louise. Îţi voi mărturisi că sentimentele noastre s-au născut aici, atunci când el a venit, dar ne-a trebuit puţin timp ca să înţelegem ce ni se întâmplă. Cum mă vei putea ierta? Edgar era al tău.

Recăpătându-şi în sfârşit graiul, Louise se grăbi s-o liniştească:

— Între mine şi Edgar n-a existat niciodată vreun angajament. Este adevărat că m-a cerut de mai multe ori în căsătorie, dar ştiam amândoi că nu este ceva serios.

Un zâmbet radios lumină chipul Ambrei.

— Îţi jur că este aşa, afirmă Louise pentru a o linişti în totalitate. Şi vă doresc amândurora multă fericire.

În timp ce vorbea, idei dintre cele mai nebuneşti îi năvăleau în minte. Ce rol mai avea Roland în toată această poveste? Iată de ce-l văzuse rătăcind prin parc fără să-şi găsească locul. Ambre îl preferase pe Edgar.

Tânăra femeie remarcă cu o oarecare nostalgie:

— Îmi va fi greu să părăsesc castelul, dar voi pleca pentru a fi fericită. Cât îl priveşte pe Roland, va trebui să-şi facă şi el viaţa lui. Sper că nu va întârzia să se însoare la rândul lui.

Louise şi-l imagina deja consolându-se pentru pierderea Ambrei cu Chantal d’Abrisseau.

Cele două femei mai trăncăniră o vreme, apoi Louise se întoarse în camera ei ca să se pregătească pentru cină.

Îşi puse rochia roşie şi, în timp ce se machia, gândurile îi zburau neîncetat spre Roland.

După tot ceea ce făcuse pentru Ambre, aceasta îl abandona. Trebuia totuşi să recunoască, se potrivea de minune cu Edgar. Louise se miră că nu observase acest lucru mai devreme.

Când coborî în salon, Roland se afla deja acolo. Stătea

lângă şemineu, cu un aer preocupat. Ridicând capul, o salută cu un zâmbet forţat pe Louise.

— Bună seara, Louise.

— Bună seara, Roland.

— Nu eşti prea obosită după ziua aceasta lungă?

— Nu, deloc. Şi Ambre se simte mai bine, va lua masa cu noi.

Străduindu-se să abordeze cu mult calm subiectul, adăugă cât mai firesc cu putinţă:

— Mi-a anunţat căsătoria ei.

— Biata mea Louise, îmi pare atât de rău pentru tine, zise Roland învăluind-o într-o privire plină de compasiune.

Nemaidorind să lase această neînţelegere să se prelungească, Louise îi spuse:

— Nu ai niciun motiv să mă compătimeşti. Eu sunt chiar încântată de această veste.

Cuvintele acestea aduseră pe chipul lui Roland o expresie de stupefacţie.

— Nu a existat niciodată nimic între mine şi Edgar, îl asigură ea pe un ton ferm.

— Dar eu credeam că... Dădeai impresia că...

— Ai tras concluzii pripite, spuse Louise. Eu nu am fost niciodată îndrăgostită de Edgar. M-a cerut de multe ori în căsătorie, dar numai în glumă.

— Şi totuşi, atitudinea ta m-a dus cu gândul la... Derutat, Roland îşi trecu mâna prin păr.

— Toată ziua mi-ai părut foarte tristă. Am presupus că eşti deja la curent cu vestea. Îmi făceam griji pentru tine.

Mişcată de acest semn de afecţiune, Louise îi mărturisi şi ea îngrijorarea în ceea ce-l priveşte. Ascultând de un impuls, ea declară:

— Înţeleg ce simţi, Roland. Cred că eşti dezamăgit.

Se întrerupse, neştiind cum să-şi exprime compătimirea.

— Dezamăgit? Dar sunt încântat, dimpotrivă! Ambre nu mai putea să-şi continue viaţa singură, iar Edgar este

bărbatul care-i trebuie.

La rândul ei, Louise fu de-a dreptul consternată.

— Dar Roland, nu aveai de gând să te căsătoreşti cu ea? Toată lumea părea convinsă de asta.

Un zâmbet îi lumină faţa acestuia, când spuse:

— Ah, bârfele! Dacă aş fi iubit-o pe Ambre, crezi că aş fi suportat s-o văd ani de zile trăind cu Peter sub ochii mei?

— Se mai întâmplă şi aşa, zise Louise.

— Atunci nu mă cunoşti deloc! lansă el cu intensitate. Eu ţin mult la Ambre, şi atâta tot. În ceea ce o priveşte, nici ea nu simte mai mult pentru mine. Sigur, ni s-a întâmplat să glumim uneori în legătură cu această căsătorie, la fel ca Edgar cu tine.

— Mi s-a părut totuşi că am înţeles că însuşi sir Peter ar fi încuviinţat unirea voastră.

Louise se întrerupse, confuză. Îşi aminti dintr-odată că aflase acest lucru spionându-i pe Ambre şi pe Roland. El ridică sprâncenele.

— Când ai auzit aşa ceva? în seara când ne pregăteam să mergem la recepţia generalului?

Ea încuviinţă.

— Ambre era foarte nervoasă în ziua aceea, şi venise la mine s-o mai încurajez. Acum ştiu de ce era în starea aceea. Începuse să fie conştientă de sentimentele ei faţă de Edgar şi se simţea un pic dezorientată. Cum Peter evocase o dată într-adevăr posibilitatea ca noi să ne căsătorim dacă el va dispărea, am pomenit despre asta. Dar dragostea nu se supune totuşi decât propriilor ei legi.

Schimbându-şi brusc expresia, Roland scrută cu atenţie chipul Louisei.

— Dar tu, de ce pari atât de nefericită din moment ce căsătoria Ambrei cu Edgar nu-ţi provoacă nicio suferinţă?

— Dar tu? contraatacă Louise în timp ce o roşeaţă aprinsă îi năvălea în obraji.

— Pentru că aceea cu care visez să mă căsătoresc nu mă

vrea, declară Roland răspicat.

Cu siguranţă că Chantal reuşise să-l prindă pe Roland în plasa ei, îi făcea plăcere să se lase rugată. Cum de putuse el să se îndrăgostească de o persoană atât de superficială? Chantal era frumoasă, desigur, dar.

— Ai cerut-o deja în căsătorie? întrebă Louise pe un ton cât se poate de ferm.

— Nu, nu încă.

— Ei bine, ce mai aştepţi? Presupun că ea aşteaptă cu nerăbdare momentul când o vei face.

Spre surprinderea ei, Roland se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Ochii lui cenuşii îşi cufundară privirea într-a ei şi o tresărire uşoară în colţul gurii îi trăda tulburarea.

— Vrei să fii soţia mea, Louise?

Ea avu impresia că inima i se opreşte să mai bată. El glumea, fireşte. Era de neimaginat altceva. Şi totuşi, o flacără pasionată ardea în privirea lui, adresându-i un mesaj mai grăitor decât toate cuvintele. Louisei nu-i venea să creadă.

— Eu? murmură ea cu o voce pierită.

— Tu, draga mea. Cea mai frumoasă, cea mai atrăgătoare, cea mai bună. Nu m-aş însura cu nimeni alta.

Ea reuşi doar să bâiguie:

— Da… oh, Roland… da!

El o împiedică să spună mai multe. Strângând-o mai puternic în braţe, puse stăpânire pe buzele ei şi, preţ de câteva clipe, intensitatea emoţiilor lor şterse totul din cale.

— Louise… Louise… Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Roland, răspunse ea abia recăpătându-şi răsuflarea. Buzele lor se contopiră din nou, şi lumea încetă să mai existe pentru ei vreme îndelungată. Nu-şi reveniră la realitate decât când uşa se deschise. Încremeniţi în prag, Ambre şi Edgar afişau nişte expresii uluite.

După o clipă de liniște absolută, Roland le strigă cu un zâmbet larg:

— Intraţi, intraţi... Nu staţi acolo să ne priviţi ca pe nişte fiinţe ciudate! Vrem să vă anunţăm ceva important, eu şi Louise.

— Doar nu vrei să spui că... Ba da, fireşte! Ambre îi cuprinse pe amândoi de umeri.

— Este minunat! Vă iubiţi cu adevărat?

— Şi o să ne căsătorim, completă Roland.

— Bănuiam eu că se petrecea ceva cu Louise în ultima vreme, zise Edgar, maliţios.

— Eu credeam că suferă din cauza noastră! spuse Ambre. Şi tu la fel, Roland, nu-i aşa?

Intervenind la rândul ei, Louise declară:

— Şi eu, care credeam că Roland se va căsători cu tine, Ambre! Tânăra femeie izbucni în râs şi o sărută afectuos pe obraz pe prietena ei.

— Cât de orbi am putut să fim! Sunt atât de bucuroasă că totul se termină cu bine. Nici nu puteam visa o soţie mai bună pentru Roland decât tine.

Îi aruncă acestuia o privire prefăcut ameninţătoare.

— Louise va şti să aibă grijă să nu faci nebunii!

El o privi pe fată cu o tandreţe infinită şi o strânse mai puternic de talie.

— Ştiu... ştiu asta prea bine! replică el pe un ton complice.

— Sper ca asta să nu însemne sfârşitul carierei tale, Louise, zise Edgar.

Aceasta ridică o privire întrebătoare spre Roland. Expresia ironică de pe chipul lui se accentuă.

— Cu siguranţă că nu, răspunse el în locul ei. Sunt sigur că va avea destui copii de pictat!

În timp ce ea se îmbujora la faţă, ceilalţi întâmpinară această replică cu râsete voioase, apoi Ambre spuse:

— Ne trebuie şampanie să sărbătorim, multă şampanie!

Nu este o zi ca oricare alta.

Îi mai sărută o dată pe Louise şi pe Roland, apoi se întoarse la Edgar şi se cuibări la pieptul lui.

Louise rămase nemişcată, copleşită de fericire în braţele bărbatului pe care-l iubea. Da, se gândi şi ea, nu era o zi ca oricare alta. Era cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

sfârşit